DEVRİMCİ BASINA SANSÜR 2 GÜNCEL

Devletin kırmızı çizgilerinin dışında, halkın nabzını ve sesini duyurarak yayın hayatını sürdüren devrimci, demokrat, yurtsever basın, hâkim sınıfların saldırılarının odağında. Gazetemiz Devrimci Demokrasi'ye verilen 1 aylık yayın durdurma kararından sonra şimdi de Atılım ve Günlük gazetelerinin yayınları durduruldu. Gerçeklerin yazılmasına tahammül edemeyen devlet, 'kendinden olmayanı' susturmaya çalışıyor.

SIÇRAYANLAR VE DÜŞENLER 9 GÜNCEL

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, "ÖTV indirimi otomotiv sektörünü sıçrattı" söylemine, sıçrayanlardan değil ama düşenlerden, yani otomotiv sektöründe ter döken işçilerden yanıt: Bu başbakanın ayıbı! Ford işçileri, hükümetin de bu tür yasalar çıkartarak patronlara destek verdiğini belirttiler.

AMED 5 NO'LU 'CEZAEVİ' 12 KLTÜR-SANAT

Amed Zindanları'nda yaşanan "vahşet yılları" Çayan Demirel'in yönetmenliğini yaptığı, "Diyarbakır 5 No'lu" isimli belgeselde çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriliyor. Belgeselde tanıkların anlatımlarına yer verilirken, 5 No'lu'da filizlenen direnişlere, işkenceye devrimcilerin nasıl bir direnç ve kararlılıkla karşı koyduklarına özel vurgu yapılıyor.

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete •Yıl: 7 •Sayı: 155 •16-30 Haziran 2009 • Fiyatı: 1 TL • e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com • www.devrimcidemokrasi.net

Sermayeye kıyak, emekçiye sömürü

Hakim sınıflar emekçi kesimlerin sömürüsünü derinleştirmeyi öngören paketlerle içine girdikleri kirizden çıkış yolu arıyorlar. 'Ekonomiyi iyileştirecek' denilen paketlerden sermayeye 'sınırsız sömürü' güvencesi çıkarken, emekçilerin payına ise daha fazla yoksulluk, işsizlik, hak gaspları ve toplumsal yıkım düşüyor

İşsizliğin artık milyonlarla ifade edildiği, yoksulluğun kronikleştiği çalışanların haklarının süratle gasp edildiği, kitlelerin tepkisinin faşist baskılarla susturulmak istendiği bir süreçte hakim sınıflar, "Yeni Teşvik ve İstihdam Paketi" adı altında bir paket daha açıkladılar. 'İşsizliğe çözüm' şeklinde sunulan pakette krizi fırsata çevirme amacı var. Pakete göre, çalışanların emeklerinden 'sigorta fonu' adı altında sağlanan birikim, 'teşvik' aldatmacasıyla sermayeye akıtılıyor. Daha fazla sömürü, daha az güvenceyi eses alan esnek çalıştırma ve esnek istihdam sistemi dayatılıyor. Sermaye sahiplerinin vergi yükümlülüğü yüzde 20'lerden 2'lere düşürülüyor. Faizsiz banka ve devlet kredisi sağlanıyor. Devlet eliyle arsa tahsis ediliyor. Patronların, çalışanlara prim ödeme yükümlülüğü kaldırılıyor. Stajyerlik adı altında ucuz iş gücü dayatılıyor. Çalışanlara ise, 'istihdam' yalanı sunuluyor.

AKP: AK değil, KARA

'Adalet ve Kalkınma Partisi'ne AKP diyenleri 'edepsizlikle' suçlayan Tayyip Erdoğan, partilerinin "AK" olduğunu ispatlama derdine düştü. Bu derdini anlamayanlara sert çıkıştı. Muhalif düzen partileri ise sanki kendileri 'AK'mış gibi, bunu politik malzemeye çevirdiler. Kirliliğinin farkında olacak ki AKP, suçlu psikolojisiyle kendini 'AK'layadursun emperyalislere ettiği uşaklık, 'ülkeyi pazarlamakla mükellef' oluşu, ezilen kesimlere yönelik faşist baskı ve saldırıları, onun ne kadar 'AK' olduğunu göstermeye yeter.

'Tarihi fırsat'lar da doğuyor, 'iyi şeyler' de oluyor(!)

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Mayıs ayı başındaki bir yurtdışı gezisinde gazetecilere Kürt ulusal sorununun 'çözümü konusunda' "iyi şeyler" olacağından söz etmiş, "tarihi bir fırsatın yakalandığı"nı ve bunun kaçırılmaması gerektiğini ifade etmişti. Gül'ün bu sözlerinden sonra konu ülke gündemin baş sıralarına yerleşmiş, yoğun bir tartışma süreci başlamıştı. Gül, yine Kırgızistan gezisinde konuya ilişkin yaklaşımını biraz daha açımlayarak, 'Tarihi fırsatı kaçırmamak lazım" ilanının üzerine "zaman yitirilmemesi" uyarısını ekledi. Gül'ün açıklamasının hemen ardından 'İyi şeyler' 'tarihi fırsatlar' efsanesinin her yeri kapladığı bir süreçte Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ani bir hamleyle ABD'ye gitti. Başbuğun ABD'de görüşmeden sonra yaptığı açıklama Kürt ulusal sorunu noktasında nasıl bir çözümün öngörüldüğünü açıkça gösteriyordu: "TSK olarak bizim tutumumuz çok açık. Kültürel özgürlüklere evet. Bireysel kalmak şartıyla. Devlet kültürel özgürlüklerin önünü açabilir. Bunun dışında, yok toplumsal haklar vesaire gibi düşüncelerin biz yanında değiliz." Diyolog, muhatap alma, barış istemlerine karşı Başbuğ'un cevabı ise: "Evet bugün 2009 yılında, biz terör örgütü üzerinde daha kesin sonuçlara ulaşabileceğimiz bir fırsatın elimizde olduğunu değerlendiriyoruz. Nedir bu fırsat? Terör örgütünün, elimine edilmesi deyin, parçalanması, zayıflatılması deyin, elimizde bir fırsat var. Bu fırsatı kullanalım artık diyoruz" şeklindeydi. Sayfa 3

'Kürtçe muhalefet'e 10 ila 15 yıl hapis

4 Mart 2007'de Abdullah Öcalan'ın zehirlendiği iddiasıyla basın açıklaması yapan 54 DTP'li belediye başkanının, 'Kürt muhalefeti' sözünü kullandıkları gerekçesiyle özel yetkili mahkemede 15'er yıl hapis istemiyle yargılanmalarına karar verildi. 4'de

4. yıl dönümünde 17'leri anarken Halk Savaşı ısrarı her türden tasfiyeci sapağa karşı yükselen bayrak olarak omuzlardadır PERSPEKTİF 8

Dördüncü yıl dönümlerinde ölümsüz 17'ler yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

Açtıkları yol komünizmin yoludur

Dersim'in Mercan bölgesinde 17 Haziran 2005'te katledilen ve aralarında Maoist Parti Genel Sekreteri Cafer Cangöz'ün de bulunduğu 17 Maoist komünist; ezilenlerin mücadele tarihine miras bıraktıkları devrimci, komünist mücadeleri, devrimci ısrar ve cüretleri, bilmsel ideolojileri sahiplenerek ölümsüzlüklerinin 4'üncü yılında anılıyor. Sınıf mücadelesinin engin tarihinin önemli bir parçasını oluşturan ve özelde 'Vartinik'ten Mercan'a bu tarih bizim" bilimsel şiarıyla somutlanan 17'ler; sınıf mücadelesinin tüm siperlerinde ezilenlerin yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Devrim ile karşı-devrimin bir çatışmasını temsil eden her devrim şehidinin düşüşüyle ardıllarına devredilen mücadele bayrağı, diğer örneklerinde olduğu gibi, 17'ler şahsında da unutulmadan takip edilerek, sınıf mücadelesinin dayattığı devrimci görev ve sorumluluklar onların açtıkları yolda yerine getirilecektir. 17'lerin teori ve pratiği, devrimden uzaklaşma yolunu tutan tüm tasfiyeci eğilimlere karşı Demokratik Halk İktidarı'nın Halk Savaşı stratejisiyle tesis edilmesinde tarihi bir öneme sahiptir. Çok açık ki bu önem onların temsil ettikleri çizgilerinden kaynaklıdır. Bu çizgi komünizme uzanan insanlığın nihai kurtuluş çizgisidir. 4. ölümsüzlük yıl dönümlerinde anıları önünde saygıyla eğilirken, onların izinden yürüyerek devrime gideceğimizi biliyor, bu bilinçle açtıkları ışıklı yolda yürüme kararlılığımızı birkez daha beyan ediyoruz.

Üzmez'i sevindiren devlet, kadınları 'üzdü'

Çocuk istismarcılığından yargılanan Hüseyin Üzmez'i protesto eden kadınlar hakkında toplam 15 yıl hapis istendi. 14 yaşındaki B.Ç'ye cinsel tacizde bulunduğu için çocuk istismarcılığından yargılanan Vakit gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez'i adliye önünde protesto eden kadınlar hakkında toplam 15 yıl hapis istemi ile dava açıldı. Tutuksuz yargılanan Üzmez'e adliye çıkışında şemsiye ile vuran ve yumurta fırlatan Pınar Koyuncular ve Nergiz Şimşek hakında açılan davada 7.5'ar yıl hapis istendi. 10 Şubat'ta, adliye önünde Üzmez'in protesto edildiği olayda gözaltına alınan Şimşek ve Koyuncular hakkında savcı tarafından hazırlanan iddianamede "kasten yaralama ve hakaret" iddiası ile Bursa Sulh Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Sayfa 7

İran seçimlerinde kazananlar ve kaybedenler...

12 Haziran günü İran cumhurbaşkanlığı seçimlerine ev sahipliği yaptı. Dört adayın yarıştığı seçim, genel manada mevcut cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad ile eski başbakanlardan Mir Hüseyin Musevi arasında geçti. Sürpriz yapacağı öne sürülen Musevi, Ahmedinecad karşısında ağır bir yenilgi aldı. Seçimde Musevi'nin, İran halkının değişim arayışının ve umutlarının temsilcisi olduğu savunulurken, Ahmedinecad ise statükocu ve çatışma yanlısı olarak lanse edildi. Musevi'nin de Ahmedinecad gibi şeriat düzenini ve İslami diktatörlüğü savunduğunu sanırız söylemeye gerek yoktur. Bunun savunulması ABD açısından bir sıkıntı yaratmıyor, ki, ABD Devlet Başkanı Obama, seçimleri kim kazanırsa kazansın diyaloğa açık olduklarını ifade etti. Bundan anlaşılması gereken, ABD'nin demokrasi maskesi ile İran'a kumanda etme ve Ortadoğu'da kendisine bağımlı yeni bir İslamcı iktidar yaratma amacı güdüldüğüdür. Seçimlerin sonucunda cumhurbaşkanı olamayanlar "sandıkta" kaybetmiş olsalar da, zengin takımı içinde yer almaları ve hakim sınıfları temsil etmelerinden ötütürü bu kayıpları esası oluşturmuyor. Kaybeden tarafta ise enflasyonun son iki yıl içinde yüzde 100 arttığı, işsizliğin ve yoksulluğun had safhada olduğu, gelir adaletsizliğinin giderek derinleştiği, ekonomik-siyasal-sosyal hakları tırpanladığı bir düzen içinde yaşamaya zorlanan İran halkı yer alıyor. SAYFA 10

Tam gün kölelik yolda

Geçen sene gündeme getirilen, fakat yerel seçimler nedeniyle bir süreliğine rafa kaldırılan "Sağlık Personelinin Tam gün Çalışmasına ve Sağlıkla İlgili Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı Taslağı" sağlık alanında birçok kaybı beraberinde getiriyor. "Torba yasa" olarak da bilinen tasarı, hekimler başta olmak üzere sağlık personellerinin tam gün çalıştırılmasını öngörüyor. "Ek ödeme" ve "performans"a dayalı çalışmayı getiren yasa, sağlık emekçilerine köleliği, hastalara ise müşteri olmayı dayatıyor. Sayfa 6

YAZARLAR
Dursun Baştuğ sf6 Sinan Çakıroğlu sf9 Rojda Demir sf7 Bakış Can sf13

Nepal üzerine alevlenen tartışmalar hakkında SAYFA 11

Emperyalist-kapitalist sistem, merkez üssünden sarsılmış bulunuyor. Bu sarsılma hiç de boyalı basının ve burjuva ideologların iddia ettikleri gibi ekonomik bir kriz değildir. Yaşanan; bunun daha ötesindedir ve daha köklü bir sorunun yansımasıdır. Yaşanan; çürüyen ve can çekişen kapitalizmin, tarihin uçurumuna doğru sürüklenişi ve bu sürüklenişten kurtulmak için can havliyle dünyanın yoksul halklarına tutunma çabasıdır.

On yıllardır ekonomik, siyasal, sosyal krizlerin öncü akınlarına hedef olmasına rağmen emeryalist-kapitalist sistem, her seferinde yamalarla yoluna devam etmeyi başarmış olsa da, gözardı edilemeycek denli çok kan kaybetmiştir. Her seferinde dünyanın yoksul halklarının ceplerine uzanarak, boğazlarındaki lokmaları çalarak kendisini kurtarmaya çalışan sömürücü sistem, gelinen durumda yeni bir tarihsel tıkanma ile karşı karşıyadır. Bu tıkanma, dünyayı sarıp sarmalamış olan emperyalist-kapitalist sistemi yeniden "yeni" bir dünya "düzen"i tesis etmeye itmektedir. Geçmişten bugüne, bu adı yeni, kendisi eski düzen(sizlik)ler süreğen bir şekilde hayata geçirilegeldi. Hepimizin malumu olduğu ve çırılçıplak gözlerimizin önünde yattığı üzere, bu beyhude düzenlemeler –düzensizleştirmeler- emperyalist-kapitalist sistemin bünyesindeki tedavi edilemez ölümcül hastalığı iyileştirememiş, bilakis her seferinde daha da azdırmıştır. Bu kez de böyle olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Ne var ki sistem, bütün bünyesini ele geçirmiş olan bu illeti bir heyula misali dünyanın ezilen yoksul halklarına bulaştırarak acılarını hafifletme, ölümünü geciktirme çabası içerisindedir. İlletin, emperyalist-kapitalist sistemi alt etmesini beklemek, bu zulüm ve adaletsizlik düzeninin ömrüne birkaç on yıl armağan etmekle, başka bir deyişle onun dünyanın yoksul halklarına birkaç on yıl daha zulüm, ölüm, ızdırap ve adaletsizlik saçmasına destek olmakla eşdeğerdir. Bizler dün bu hastalıklı sistemi tarihin çukuruna gömüp üzerine kireç dökmek için yeteri kadar çaba sarf etmediğimiz içindir ki, bugün Afganistan'da kardeşlerimiz toplu tecavüzlere maruz kalmakta, bombalar altında parçalanmakta, topraklarından ve tarihlerinden kopartılmakta, anasız-babasız bırakılmaktadır. Bunun içindir ki, bugün Irak'ın yoksul halkları, Filistin'in mazlumları ve sefaletin içinde yaşamaya sürüklenen dünyanın her yerindeki milyarlar, açlık, zulüm ve adaletsizliğin pençesinde hayat mücadelesi vermektedir. Bu tablo hastalıklı düzenin olduğu kadar, onu tarihin çukuruna gömmek için olanca gücü ile mücadele etmeyenlerin, katledilen, işkenceden geçirilen, tecavüze uğrayan, ülkeleri işgal edilen, sevdikleri gözleri önünde katledilen kardeşlerinin acılarını yüreklerinin en derininde hissetmeyen, bütün bunlara gözlerini kapatarak zenginlik hayalleri ile "gamsız" bir hayat sürmeye çalışanların da eseridir.

Doğrudur, bugün, her ne kadar hastalıklı olursa olsun, ölümle cebelleşirse cebelleşsin; emperyalist-kapitalistler silahlara, öldürmekte uzmanlaşmış ordulara, gelişmiş teknolojiye, büyük ekonomik kaynaklara sahipler. Ne var ki bu ilelebet böyle sürmeyecektir, sürmemelidir. Onların silahlarına karşı silahlanmak, onların katliamcı ordularına karşı halkın kurtuluş ordularını yaratmak ve güçlendirmek, bu süretle onların şahdamarlarına neşteri vurmak tüm ezilen dünya halklarının boynunun borcudur. Bu borç, bizlere, insanlık tarihi boyunca ezen-sömürenler tarafından binbir acı-sömürü altında yaşamaya itilen, hayatları karartılan sayısız ezilen-yoksul tarafından miras bırakılmıştır. Bu borç bizlere, Şeyh Bedreddinler, Pir Sultanlar, Köroğlular, Spartaküsler tarafından miras bırakılmıştır. Bu borcu ödemek en temel görevimizdir. Evet, bugün emperyalist-kapitalistler için sular yüksektir ve onlar, balıklar misali karıncaları yemeye devam ediyorlar. Ancak sular er ya da geç çekilecektir ve işte o zaman karıncalar balıkları yemeye başlayacaktır. Tarihin hükmüdür bu; ertelenemez, görmezden gelinemez ve bertaraf edilemez bir hüküm. Zulmün saltanının, adaletsizliğin kırbacının, alınterimizin elimizden alınmasının son bulacağı gündür o gün. Ezenler-sömürenler o günü ötelemek için ecel terleri döküp, canla-başla çalışıyorlar, bizler de o günü daha da öne almak için canla-başla çalışmalıyız. Bedel ödemekten korkmamalıyız. Unutmamalıyız ki bugün sahip olduklarımız, geçmişte ödenen bedellerin bir sonucudur. Bizim olana sahip çıkmalı, koruyup çoğaltmalıyız. Unutmamalıyız ki kazanmak için herşeyden evvel elde tuttuklarımızı korumak gerekir, elimizdekileri koruyalım. Bizim olana sahip çıkan, yenilerini ekleyen, bizleri bütünleştirerek bu zulüm ve adaletsizlik düzenini yıkmayı kendisine görev edinen, biz ezilen halkların kurtuluşu-özgürlüğü, adalet ve eşitlik için varolmuş olan silahlarımıza sarılalım.

Ezenlerin, sömürenlerin bizleri yalanları ile idare etmelerine, kurtuluş kavgasından alıkoymalarına, krizlerini bizlerin kursağındaki lokmaları çalarak geçiştirmelerine izin vermeyelim. Doğruları, bizlerin doğrularını, sorunlarını, sıkıntılarını ve çözümünü kitlelere taşımayı, bu düzeni değiştirmek için çalışmayı kendisine varlık gerekçesi kabul etmiş olan sesimize, Devrimci Demokrasi'ye omuz verelim, omuz vererek yalan perdelerini parçalayalım.

Hukuksuzluğa karşı mücadele çağrısı

Devrimci Hareket dergisinin çalışanı Mehmet Yeşiltepe, geçtiğimiz nisan ayında Bostancı'da çıkan çatışmada adını duyuran 'Devrimci Karargâh' adlı örgütün üst düzey yöneticisi olmak iddiasıyla tutuklandı. Devrimci Hareket ise, bu hukuksuzluğun son bulması için, Mehmet Yeşiltepe ile dayanışma kampanyası başlattı. Derginin yaptığı açıklamada, "Yürütülen yalan kampanyasını mutlaka bozacağız ve çalışanımız yeniden aramızdaki yerini alacaktır" denildi.

Diz boyu hukuksuzluk: Derginin mizanpaj işlerini yürüten Mehmet Yeşiltepe, 27 Nisan'da evi basılarak gözaltına alınmış ve polisin verdiği bilgilere dayanılarak, Zaman, Hürriyet, Milliyet, Yeni Şafak gibi gazetelerde, Yeşiltepe'nin, Devrimci Karargah örgütünün üst düzey yöneticisi olduğu iddia edilmişti. Yeşiltepe'nin evinde geniş çaplı arama yapılmış ve tamamı Devrimci Hareket dergisine ait olan yazı ve bilgisayar kayıtlarına el konulmuştu.

Yeşiltepe'nin tutuklanmasına itiraz eden avukatı ve yakınları, yaptıkları açıklamada şu noktalara dikkat çekti:

■ Bir insanı üniversite yıllarından tanıyıp, tesadüfen karşılaşıp bir yerde oturup çay içmek suç mu?

■ Tutuklamaya yapılan itirazda "toplumda yarattığı infialden dolayı tutukluluğun devamına" şeklindeki gerekçe hukuka sığar mı?

■ Masum insanların özgürlüklerini kısıtlamak toplum vicdanını yaralamaz mı?

■ Davadaki gizlilik, haksızlıkları daha ne kadar gizleyecek?

■ Hukuk kurumlarının harekete geçmesi için Mehmet Yeşiltepe'nin hapishanede ölümü mü beklenecek?

■ Peki, geç gelen adalet, adalet olacak mı?

Avukatı, Yeşiltepe'nin hukuki durumunu şöyle özetledi

■ "Orhan Yılmazkaya ile telefon kaydı var" denmiş, sonrasında olmadığı ortaya çıkmıştır.

■ "Yalçın Küçük ile çekilmiş fotoğrafı var" denmiş, sonrasında Yalçın Küçük'ün yanındakinin oğlu olduğu kendi beyanıyla anlaşılmıştır.

■ 13-14 yıl önce hapishanede oynanan tiyatro oyunu içinde çekilmiş, idare aracılığıyla ailesine ulaştırdığı fotoğrafları suç unsuru diye gösterilmek istenmiştir.

■ Dosyada adı geçen hiç kimseyle tanışıklığı olduğuna dair bir iddia bile yoktur.

■ Müvekkilim Orhan Yılmazkaya'yı üniversite yıllarından tanıdığını söylemiştir. Teknik takibe konu olan tesadüfe dayalı karşılaşma ve çay içmeyi müvekkilim kendisi belirtmiştir. Dosyadan anlaşıldığı kadarıyla Orhan Yılmazkaya'nın yoğun bir teknik takip altında olduğu görülüyor. Var olan bu teknik takip müvekkilimi doğrulamakta, karşılaşıp çay içme dışında bir ilişkisinin olmadığını göstermektedir.

Müvekkilim adını tesadüfen duyduğu örgütün teorisyeni ilan edildi

Yaklaşık bir aydır, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Mehmet Yeşiltepe'nin avukatı, müvekkilinin daha ifadesi bile alınmadan, adını bir yıl önce tesadüfen gazeteden duyduğu bir örgütün teorisyeni ilan edildiğini belirterek, "Başarısızlıklarını masum insanları hedef haline getirerek kapatmaya çalışanlar, bununla da yetinmeyerek müvekkilim Mehmet Yeşiltepe'nin Yalçın Küçük'le çekilmiş fotoğrafları olduğunu iddia etmiş, 'iki teorisyen aynı karede' şeklinde asılsız, uydurma haberlere gereksinim duymuşlardır. Daha savcılık ifadeleri bile alınmadan gözaltına alınanlar Celalettin Cerrah'ın düzenlediği basın toplantısıyla peşinen suçlu ilan edilmişlerdir" dedi.

Yeşiltepe'nin avukatı, tutuklamayı gerektirecek bir durum olmamasına rağmen, tutuklamaya yapılan itirazların, "olayın toplumda meydana getirdiği büyük sarsıntı ve infial" cümleleriyle yanıtlanarak, reddedildiğini belirtti.

Yeşiltepe'nin sağlık durumu iyi değil: Avukatı, Yeşiltepe'nin sağlık durumuna ilişkin de şunları açıkladı: "Birçok hastalığın yanında yaşamsal riski çok fazla olan, halk dilinde beyinde su toplaması olarak bilinen hidrosefali rahatsızlığı mevcuttur. Bu rahatsızlık kendisinde yoğun baş dönmesi, denge bozukluğu, yoğun baş ağrısı, görme bozukluğu, bayılma gibi durumlara yol açmaktadır. Tedavi edilmediği takdirde geri dönüşü olmayan sonuçlar ortaya çıkabilecektir. Müvekkilim gözaltına alınmadan önce ciddi bir beyin ameliyatının hazırlığındaydı. Bunlar raporlarıyla sabittir. Kendisi Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde konulduğu tek kişilik tecrit hücresinde hastalığın beyninde oluşturduğu basınçtan fenalaşmış, revire kaldırılmıştır."

'Yeşiltepe'nin serbest bırakılması için destek olalım': Yeşiltepe'nin serbest bırakılması ve hukuksuzluğun kabul edilmesi için, Yeşiltepe'nin ailesi ve avukatlarının mücadelesine, İstanbul Barosu, İstanbul Tabip Odası, İnsan Hakları Derneği ve Elektrik Mühendisleri Odası desteklerini sunuyor. Yeşiltepe'nin çalışanı olduğu Devrimci Hareket dergisi de, "Yürütülen yalan kampanyasını mutlaka bozacağız ve çalışanımız yeniden aramızdaki yerini alacaktır. Bu çerçevede tüm devrimci, demokratik kurum ve örgütleri Devrimci Hareket dergisi ile dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz" açıklamasında bulundu.

Devrimci, demokrat basın susturulmak isteniyor

Devletin kırmızı çizgilerinin dışında, halkın nabzını ve sesini duyurarak yayın hayatını sürdüren devrimci, demokrat, yurtsever basın, hâkim sınıfların saldırılarının odağında. Gazetemiz Devrimci Demokrasi'ye verilen 1 aylık yayın durdurma kararından sonra şimdi de Atılım ve Günlük gazetesine yayın durdurma kararı verildi. 'Demokrasi' söylemlerini ağzından düşürmeyen, devrimci demokrat basının gerçekleri yazmasına tahammül edemeyen hâkim sınıflar, saldırıların dozunu arttırarak 'kendinden olmayan' sesleri susturmaya çalışıyor.

Günlük gazetesi 2 ay kapatıldı

Gazetemiz Devrimci Demokrasi gibi diğer devrimci, demokrat, yurtsever basın üzerinde devletin baskı, kapatma ve sansür saldırısı devam ediyor. Devrimci Demokrasi, Günlük ve Atılım gazetesi dile getirdiği konular yüzünden kapatma saldırısı ile karşı karşıya kaldı.

İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi Günlük gazetesine 1 ay süre ile kapatma kararı verdi. Gazeteye 6 Haziran günü gönderilen tebligatta 1 ve 2 Haziran tarihlerinde yayınlanan çeşitli haber ve fotoğraflar kapatma "ceza"sına gerekçe gösterildi.

Günlük Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Filiz Koçali, gazetenin kapatılmasına ilişkin yaptığı açıklamada şunları dile getirdi: "Var olan bizim beğenmediğimiz sınırlı olan basın özgürlüğünü sınırlayan hukukla dahi alay edilmiş diyebiliriz. Çünkü mesela dün Zülfü Livaneli'nin Vatan gazetesine yazdığı ve aynı örneği verdiği 'PeKeKe'mi PeKaKa'mı?' yazısı bir suç unsuru olarak aynı mahkeme tarafından görülmüyor. Ama bizim forum sayfalarımızda yazılmış, biliyorsunuz ki kimisi 'PeKeKe' diyor kimisi 'PeKaKa' diyor. Bunun üzerine yazılmış dille ilgili, sadece vurgularla ilgili bir yazı bizim kapatılma gerekçemiz."

Bir kapatma da Atılım gazetesine

Devletin de gerçekleri gizleyerek, 'demokrasi' kisvesi altında dillendirdiği sahte söylem ve açılımları halkın çıkarları doğrultusunda sayfalarına taşıyan Atılım gazetesi de yasakçı-baskıcı zihniyetin saldırısına bir kez daha maruz kalarak 1 ay süreyle kapatıldı.

Kapatma "ceza"sına vesile olan ise, gazetenin 1. sayfasında yer alan "Kürt sorunu 'çözüm' dayatıyor" haberi ile 3. sayfasında yer alan "Yılmazkaya anmasına polis engeli" başlıklı haberleri oldu. İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi, Atılım gazetesinin 16 Mayıs 2009 tarihli 254. sayısı hakkında "yayının bir ay süreyle durdurulması ve gazetenin tamamına el konulması" kararı verdi.

Efendileriyle birlikte içine girdiği iktisadi ve siyasi burhanı ezilen kesimlere yönelik saldırılarıyla aşmaya çalışan, emekçi kesimlerin haklarını gaspeden ve sömürüsünü pervasızlaştıran, Kürt ulusal hareketine yönelik inkar ve imha siyaseti güden hakim sınıfların; ezilen halklar, ezilen uluslar ve milliyetlerin sesi olan ve çözüm yolunu gösteren gazetemiz ve diğer devrimci, demokrat, yurtsever gazetelere yönelik bu saldırılarının devam edeceği kesin, bizlerin susmayacağı da.

Özrünüz sisteminizi gizleyemez

Engin Çeber göz göre göre ve 'sistematik işkence'yle katledildi. Katliamı saklayamayan devlet, hemen bakanının ağzından istemsiz ve sahtece bir 'özür' diledi. Devamında ise özrün nedeni ortaya çıktı. Katleden devlet olayı kapamak için elinden gelen bütün gayreti sarf ediyor. Çeber'e işkence yapıldığını, işkence sonrasında yerde yığılmış olduğu, kısacası sistematik bir şekilde işkence yapıldığını ortaya koyan görüntüler muğlâklaştırılıyor, siliniyor. İşkencenin sistematik bir şekilde uygulandığını kanıtlayan konuşmalar ise çarpıtılıyor.

Çeber davası ve gizlenen gerçekler: Engin Çeber'in işkencede katledilmesi davasına 8 Haziran'da görülen duruşmayla devam edildi.

Çeberin ailesi ve yoldaşlarının diğer tarafta ise tutuklu sanıkların katıldığı duruşmada, işkence görüntüleri izletilip sanıklar sorgulandı. Ardından mahkeme, tutuklu bulunanların tutukluluk hallerini devam ettirerek, bir sonraki duruşmayı 22 Temmuz'a ertelendi.

Halk Cephesi üyeleri ise mahkemenin başından sonuna kadar Bakırköy Adliye'si önünde duruşmayı takip ettiler. Halk Cephesi, "Ferhat'ı vuranlar, Engin'i katledenler cezalandırılmalıdır. Adalet İstiyoruz" yazılı pankart açtı.

Devletinin işkencesi 'münferit' değil sistematik: Engin Çeber ile aynı koğuşta bulunan ve halen Metris Hapishanesi'nde tutuklu olan Şükrü Zeren, duruşmada tanık olarak dinlendi. Önce "Güvenlik gerekçesi ile sorularınızı yanıtlamak istemiyorum, yazılı ifadem doğrudur" diyen Zeren daha sonra, Çeber'in koğuşa geldiğinde vücudunda morluklar olduğunu ve şiddete maruz kaldığını aktardı.

Zeren, Çeber'in özellikle sabah ve akşam sayımlarında ayağa kalkmayı reddettiğini ve bu nedenle baskı gördüğünü anlattı. 7 Ekim günü ise aynı şekilde sabah sayımında ayağa kalmak istemediği için Çeber'in gardiyanlar tarafından dövüldüğünü aktaran Zeren, bu sırada kendilerinin yukarı çıktıklarını, daha sonra aşağı indiklerinde Çeber'in yerde yattığını gördüklerini ve ikinci müdür Fuat Karaosmanoğlu'nun kapıda kendilerine "Bu şekilde davranırsanız böyle cezalandırılırsınız" dediğini belirtti.

Gerçekler gizleniyor: Zeren'in de ifade ettiği hapishane Müdürü Karaosmanoğlu'nun dile getirdiği sözlerle işkencenin sistematik bir uygulama olduğu kamuoyuna yansımıştı. Bu tartışmaların önünü kesmek isteyen devlet, söz konusu sözlerin söylenmediğini kanıtlamak için dudak okuma uzmanının kamera görüntülerini çözmesini kararlaştırmıştı. Mahkemenin talebiyle hapishanedeki kamera kayıtlarının bulunduğu CD'ler, dudak okuma uzmanı Özgür Tekol tarafından incelenmişti. Mahkeme heyetinin atadığı bilirkişi Özgür Tekol'un hazırladığı raporda Fuat Karaosmanoğlu'nun koğuş kapısına doğru yöneldiği, içerdeki kişiyi dinlediği yer alıyor ve "Dudak hareketleri belirgin olmadığından deşifre mümkün olmamıştır" deniliyor. Ancak raporun satır aralarında ise, "Bundan sonra ayağa kalkıp sayım vermeyen herkes bu şekilde cezalandırılacak" şeklindeki konuşma ile Fuat Karaosmanoğlu'nun konuşmasının benzeşmediği ileri sürüldü. Raporu hazırlayan Tekol ayrıca, beden dili incelemesinde müdürün konuştuğu kişiye düşmanlık, tepki, kızgınlık ve saldırgan tavır içeren yüz ve mimik hareketleri göstermediğini iddia ediyor.

Çeber ailesinin avukatları ise, Karaosmanoğlu'nun kafasının görüntüde görünmediğini, dudak okuma uzmanı bilirkişinin yüzü görünmeyen sanığın ne söylediğini tespit etmesinin mümkün olmadığını ifade etti.

Duruşmada sanık avukatları tutukluların tahliyesini isteyince Engin Çeber'in babası Ali Tekin, "Bu çocuğu uzaydan gelen biri mi öldürdü" diyerek tepki gösterdi. Abla Şerife Çeber ise "Siz tahliye istiyorsunuz, ben de kardeşimi istiyorum. Toprağın altından onu bana getirebilir misiniz" şeklinde tepkisini dile getirdi.

YURTİÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Emperyalist 'yeni süreç'; 'tarihi fırsat!' ve 'büyük uzlaşı'!?

Emperyalist sistemin rutin halinin ötesinde tarihsel-dönemsel olarak bir tıkanıklık yaşadığı, buna 'yeni' bir sürecin eşlik ettiği tüm somut verileriyle ve her alandaki gelişmelerle hepimizin malumu. Evet, emperyalizmin döngüsünde bir kısa devre yaşanıyor. Esasta iktisadi olmak üzere siyasal ve toplumsal anlamda bir krizin hâkim olduğu su götürmez. Eşyanın tabiatı gereği bu tıkanma noktası, kendisini, bunu aşmayı dayatmaktadır. Bilhassa son bir yıl içerisinde iktisadi ve siyasi boyutta somut gelişmelerin yaşandığı ve yeni sürecin taşlarının döşenmeye çalışıldığını açık bir şekilde gördük, görmeye devam ediyoruz. Mevcut siyasal ve iktisadi yapılar, tarihin doğasıdır ki, emperyalist sistemin yolunda bir engel oluşturuyor ve sistemin yürümesinde bir takım krizler, paradokslar, gerginlikler yaratıyor. 'Yeni süreç'ten ve dünya ölçeğinde yaşanan hengâmeli atmosferden kastımız tam da bu somut verili durumdur. Ortadoğu coğrafyasında, Afganistan-Pakistan'da, Kafkaslar'da yapılan ekonomik-siyasi ve askeri re-organizasyon, güncellenen strateji ve politikalar vb gelip sözünü ettiğimiz gerçekliğe dayanmaktadır. Yaşanan kriz ve bunu aşma yönündeki yeni süreç için tek tek olay ve olguları anlatmaya sayfalar yetmeyecek şüphesiz; fakat Obama'nın ABD başkanı olması ve izlediği "yeni" politikalar, dünya ölçeğinde yaşanan gelişmeler ve emperyalist sistemin topyekûn yeniden organizasyonu meselenin özetini vermektedir. Zira yeni süreç ve bu yeni süreçte nasıl bir yol haritası izlendiği/izleneceği, yine bu süreci kotarmakla mükellef ABD emperyalizminin 'yeni' başkanı Obama'yla açıkça beyan edilmektedir. 'Obamalı yeni dönem', 'imaj değişimi', 'küresel/büyük uzlaşı arayışları' ise anahtar kavramları oluşturuyor. Obama'nın sık sık "dayatma değil, uzlaşma dönemindeyiz ve hepimizin selameti için buna ihtiyacımız var" benzeri söylemleri yukarıda izah etmeye çalıştığımız durumun beyanıdır ve emperyalist sistemin hali pürmelalini göstermektedir. Özcesi bu yeni süreç için yeni iktisadi/siyasi yapılanmalar, yeni emperyalist proje ve stratejiler şart. Kopartılan yaygara bu nedenledir. Geçtiğimiz aylarda gerçekleştirilen NATO ve G-20 Zirvesi, atılan adımların planlaması amaçlıdır. Bu süreci inşa etmek için siyasal yapılar sarsılmaktadır. Örnek vereceksek Ortadoğu'da engel oluşturan yönetimler işgal, darbe, ambargo, tehdit, sahte çözüm önerileriyle vb. gibi bütünlüklü bir anlayışla dize getirilmek isteniyor. Filistin'de yaşananlar ve Lübnan'da benzerinin yaşatılmak istenmesi, İran'a 'el uzatılması', Suriye'nin okşanması, Ermenistan'la birlikte Kafkas bölgesinin geleceğinin çizilmek istenmesi, Afganistan-Pakistan stratejisinin açıkça ilan edilmesi ve topyekûn saldırı biçiminde hayata geçirilmesi, Irak-Güney Kürdistan projesi ve kuşkusuz iyi düşünülmüş olan AKP projesi, bu projeyle birlikte Türk devletinin hatırı sayılır bir yapılanmaya tabi tutulması-terbiye edilmesi-konumlandırılması ve daha birçok görüngü yeni sürecin birer parçasıdır.

Enerji kaynakları üzerinde yeni bölüşümler, yeni projeler geliştiriliyor. En güncelinden örnek verilecekse; Güney Kürdistan önemli derecede petrol ihracına Türk devleti güvencesi üzerinden başladı. Diğer yandan Türk devleti Ortadoğu (özelde Irak) ve Kafkas enerji kaynaklarının güvencesi ve hatta yönetimi Türk devletine bırakılıyor. Ve bu durum, Türk devletinin yeni süreçle birlikte üstlendiği uşaklık misyonuyla paralellik oluşturuyor. 'Komşularıyla iyi ilişkileri olan, demokrasisiyle, ılımlı İslam kimliğiyle, güvenlik tecrübesiyle model oluşturan Türk devleti' nitelemesi boşuna değildir. Aynı zamanda bir köprü. ABD ve AB arasında da dengeleyici bir faktör. Daha geçtiğimiz günlerde kapsamlı bir teşvik ve istihdam paketi açıklandı Türk hâkim sınıfları tarafından. Ve ağırlığı Kürt illerine veriliyor. Bunun esprisi ise, enerji kaynakları üzerinden kurulan denkleme uygun bir hatta Kürt illerinin enerji kaynaklarına göre hareketlendirilmesi oluyor. Yani Kürt illerinde enerjiye dönük (uzun vadede merkez olabilecek) iktisadi yapılar oluşturulacak, sermaye hareketliliği sağlanarak, Güney Kürdistan ile geçiş ve akışı yaratılacak. Bunun aynı zamanda Kürt ulusal sorununun emperyalist çözümünde bir yatırım olduğunu rahatlıkla söylenebilir. Öte yandan emperyalist finans sistemi ile iktisadi kurumlarda son günlerde yaşanan gelişme dikkat çekiyor. Rusya, elindeki 400 milyar doları ve 135 milyar dolarlık ABD hazine kâğıtlarını "azaltacağını" ilan etti. Çin bu yönde adımlar atacağının sinyali çoktan verdi bile. Bunun karşısında ABD tedirgin ve kriz gerçeğinin farkında. Rusya'nın beyanının hemen ardından ABD Hazine Bakanı Geithner, Çin'le ABD arasında mekik dokudu. Geithner, "Çin bizi anlıyor, ama biz de kamu borçlarımızı düşüreceğiz" derken ABD'nin eskisi gibi devam etmeyeceğini, yani doların "karşılıksız rezerv para" olarak devam etmesinin mümkün olmadığını vurguluyordu. Peki, bu durum bize neyi anlatıyor? Aslında açık: Eski sistemle işin kotarılamayacağını, yeni iktisadi ve siyasi şekillenmelerin zaruri olduğunu, IMF, DB gibi kurumların farklı bir işleve bürünürüleceğini, "küresel" bir finans merkezinin oluşturulacağı (dünya merkez bankası gibi), NATO gibi emperyalist askeri örgütlerin daha geniş ve daha emperyalistler arası olacağını anlatıyor. Daha özlü bir ifadeyle, Obama'nın altını çizdiği şeyi hatırlatıyor: "Sistemimizin selameti için elimizi taşın altına sokmalıyız, yeni bir sermaye birikim sürecini, yeni bir dünya düzenini oluşturmalıyız. Krizimizi aşmak için küresel uzlaşıyı sağlamak zorundayız." İran seçimlerinin (Lübnan seçimlerini de ekleyebiliriz) bile bu dinamiğin etkisi altında geçtiğini ve ABD'nin seçimlere, konsept olarak kabullendiği 'küresel uzlaşı' pusulasına göre baktığını bir yere not edelim. Peki, emperyalizm sisteminin nüvelerini gözden geçirip, yeniden biçimlendirirken ve bu eksende dünyaya çeki düzen verirken nasıl bir siyasal söylemle hedef belirliyor? Özetle şu: Bu süreçte bana engel teşkil edecek ne varsa terbiye edilecektir. Farklılığını kabul ederim, sana el de uzatıyorum. Stratejik çıkarlarımızı, planlarımızı ve adımlarımızı boşa çıkarmamak kaydıyla gel..." Tıpkı seçimler öncesinde Lübnan ziyaretinde söylendiği gibi, "dediğime gelirsen seni ihya ederim, her türlü desteği sağlarım; Mısır gibi, Körfez ülkeleri gibi, Türk devleti gibi ve niceleri gibi. Kabul etmez isen Sri Lanka'daki Tamillere, Afganistan'a, Pakistan'a, Hamas'a, Hizbullah'a, İran'a, Kuzey Kore'ye, Afrika'ya yaptığımı yaparım." İşte emperyalist yeni dönem için ve Ortadoğu'da işlerin yürümesi için 'çözümü' zaruri görülen ve bu nedenle gündeme alınan Kürt ulusal hareketine de dayatılan bundan başkası değil. Başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül olmak üzere, Kürt ulusal sorunun 'çözümü' üzerinden altı çizilerek ilan edilen "tarihi fırsat yakalandı" söylemi, yukarıda anlatmaya çalıştığımız emperyalist dönüşüm eksenindeki gelişme ve 'fırsatlardan' öte bir şey olmadığının altını kalınca çizelim.

'Tarihi fırsat' ve 'iyi şeyler' efsanesi duyulmuyor artık?

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Mayıs ayı başındaki bir yurtdışı gezisinde gazetecilere Kürt ulusal sorununun 'çözümü konusunda' "iyi şeyler" olacağından söz etmiş, "tarihi bir fırsatın yakalandığını ve bunun kaçırılmaması gerektiğini ifade etmişti. Gül'ün bu sözlerinden sonra konu ülke gündeminin baş sıralarına yerleşmiş, yoğun bir tartışma süreci başlamıştı. Gül, yine Kırgızistan gezisinde konuya ilişkin yaklaşımını biraz daha açımlayarak, işin ciddiyetini izah etmeye çalıştı. Gül, 'Tarihi fırsatı kaçırmamak lazım" ilanının üzerine "zaman yitirilmemesi" uyarısını ekledi. Ne var ki Gül'ün açıklamasının hemen ardından başka bir yerde de bir 'klasik' yaşanıyordu; sürecin 'kritikleştiği' bir anda 2007 Bush-Erdoğan ve Erdoğan Büyükanıt'ın Dolmabahçe görüşmesini hatırlatırcasına. 'İyi şeyler', 'tarihi fırsatlar' efsanesinin her yeri kapladığı bir süreçte Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ani bir hamleyle ABD'ye gitti ve başta Kürt ulusal sorunu ve seyri olmak üzere birçok noktada pazarlık masasına oturdu. Başbuğun ABD görüşmesinden önce neredeyse efsaneleşen 'çözüm muhabbeti'ne ilişkin Cumhurbaşkanından Başbakana, çeşitli devlet yetkililerine, medyanın her köşesinde söz söylenirken; görüşmeden sonra ortalığın süt liman kesilmesi dikkat çeken bir gelişme oldu. Gül'ün ağzını bıçak açmazken, birden çözüm noktasında bir şeylerin çıkmayacağı havasına girildi. Konu üzerinde yazı çiziler mumla aranır hale gelirken bu sefer Başbuğ, efendisiyle görüşmesinden sonra adeta şakıdı. Ve Kürt ulusal sorunun çözümü hususunda serbest tartışmalara son verildiği, Başbuğ tarafından ilan edilirken bundan sonra da ne gibi bir yönelim içerisinde olunacağı tarif ediliyordu. Başbuğun ABD'de görüşmeden sonra yaptığı açıklama Kürt ulusal sorunu noktasında bir pazarlık yapıldığını ve anlaşma sağlandığını ele verirken, nasıl bir çözümün öngörüldüğünü de açıkça gösteriyordu: "TSK olarak bizim tutumumuz çok açık. Kültürel özgürlüklere evet. Bireysel kalmak şartıyla. Devlet kültürel özgürlüklerin önünü açabilir. Bunun dışında, yok toplumsal haklar vesaire gibi düşüncelerin biz yanında değiliz." Gül'ün 'tarihi fırsat'ına müteakip Başbuğ'un tarihi fırsatı karşıt gibi görünse de esasında emperyalist çözümde bütünlüklü bir mutabakatı anlatıyordu: "Evet bugün 2009 yılında, biz terör örgütü üzerinde daha kesin sonuçlara ulaşabileceğimiz bir fırsatın elimizde olduğunu değerlendiriyoruz. Nedir bu fırsat? Terör örgütünün, elimine edilmesi deyin, parçalanması, zayıflatılması deyin, elimizde bir fırsat var. Bu fırsatı kullanalım artık diyoruz." Kürt ulusal sorununda muhataplar beli olsun, devlet görüşsün, diyalog oluşturulsun gibi 'iyimser havalar' takatsiz istem ve tartışmaların ortasında Başbuğ, şöyle bir açıklık getirdi: "Terör örgütüyle devlet ilişki kurmaz, tartışma yapmaz, diyalog olmaz. Sakın ola ki, bazen yanlış anlaşılıyor, terör örgütüyle görüşülecekmiş gibi, öyle bir şey söz konusu değil. Bu terörle mücadelede yapılacak en büyük hatadır. Devlet terör örgütünü ne muhatap alabilir ne ilişkiye girebilir." Kuşkusuz Başbuğ'un kendinden emin ve dayanaklı açıklamaları başına buyruk olmayıp onay almıştır. Ve efendilerine uşaklık etmekte sınır tanımayan Türk hâkim sınıfları bütünüyle Kürt ulusal sorununun 'çözüm' planında mutabıklardır. Bu mutabakat ise kuşkusuz ABD emperyalizmine yaslanmaktadır. Başbuğ'un, emin bir şekilde "ABD'nin işbirliğinden memnuniyet duyuyoruz, istihbarat paylaşımının ötesine geçen yeni bir işbirliği safhasını gerekli görüyoruz" demesi manidar.

Kürt ulusal hareketi sürece nasıl bakıyor?

Emperyalist sistemin yaşadığı somut durum gereği bilhassa Ortadoğu coğrafyasında bir dizi yeni emperyalist planlar devreye sokulmuştur. Ve haliyle önemli bir yerde duran ve 'sorun' teşkil eden Kürt ulusal sorunu da emperyalist gündeme dâhil edilmiştir. 'Nihayete erdirilmesi' içinde öngörülen ne ise dayatılmakta, bu yönde politikalar geliştirilmektedir. Öte yandan Ortadoğu'da ABD adına iş koşturacak olan Türk devletinin başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere diğer pürüzlerin giderilmesi zorunlu görülüyor. Şüphesiz ki Kürt ulusal hareketi daha açık ifadeyle öznesi olan PKK de bu sürecin farkındadır ve buna göre politika sergilemektedir. Önerilerini sunmakta, taktikler geliştirmekte. Ne var ki 'çözüm' süreci çokça istenilen "empati diyalog, barış" vb hattında yürümediği göz önünde. PKK'nin bu sürece dâhil olmak istediği, tavizler vereceğini açıklaması, emperyalist yeniden yapılandırma sürecine 'eklemlenmek' istediğini çeşitli biçimlerde izah ettiği oldukça somut bir durumdur. Üstelik bu durum yeni de değil. PKK işi, Türk devletinden ayrılmak gibi bir istemlerinin olmadığına, üniter devletten yana olduklarına, 'Türkiyelilik' tanımlamasına evet dediklerine, hatta 1921 anayasasını örnek göstererek, Kemalizm'i üst anlayış ve birleştirici bir unsur olarak gördüğüne kadar vardırmıştır. Kürtlerin ayırt edici bir kimlik olarak tanınması ve kültürel-dilsel hakların tanınması karşılığında sorununun çözülebileceği yönünde çağrılarda bulunmaktadır. Bunun karşısında emperyalistler ve uşağı Türk hâkim sınıflarının bu süreçte PKK'yi sürecin dışında tutmak, etkisizleştirmek, tasfiye etmek istediği barizdir. 'Çözüm' söylemlerinin yanında pervasızca saldırması, imha ve inkâr politikasında ısrar etmesi en azından bunu gösteriyor. PKK, bu sürece hazırlık yaparken, politikasını-söylemlerini-taleplerini netleştirmeye yüz tutarken ve elini güçlendirmeye çaba sarf ederken, devlet de bunun karşısında saldırılarını azami seviyede tutmaktadır. Son süreçte DTP ve çeşitli demokratik kurum ve sendikalara yapılan gözaltı ve tutuklama saldırısı bunun göstergesi. Zira devlet bu 'operasyonun' amacını "DTP'yi PKK'den kurtarmak" diye açıklamıştır. Nihayetinde 'çözüm' süreci, PKK'nin etkisinin kırılması, bağlarının kesilmesi ile orantılı bir şekilde gelişme gösterecektir. Ki izlenen politika buna odaklanmış durumdadır. Sınıfsal dokusu ve ideolojik-siyasal çizgisi gereği ulusal hareketlerin, demokratik ve devrimci muhteva barındırmasına karşın, onlardan devrimci-komünist ya da gerçek anlamda bir çözüm yaratmaları beklenemez. Bu, niyetten bağımsız olmakla birlikte ulusal hareketlerin emperyalist çözüme tamah gösterebileceği, uzlaşabileceği, devrimci muhtevasını karşıtına çevirebileceği pekâlâ mümkün. Bunun kriterini belirleyecek olan tam da sınıf mücadelesinin durumudur, sınıf temelli bir kurtuluş mücadelesine yakınlaşması ve daha da önemlisi devrimci, komünist hareketlerle bağıdır. Şunun altını çizelim ki, Kürt ulusal hareketi ve Kürt ulusal mücadelesinin kaderi şu süreçte sırat köprüsünde sınanmaktadır. Bugün için Kürt ulusal hareketinin meylinin 'kırıntılara razı olmak' yönünde olduğu gerçekliği bizlerin kaygısı olmalıdır. Her ne kadar 'şahsi!'bir yazı olsa da düşüncelerinin siyasal bir çizgiyi itiraf ettiği açık olan Aysel Tuğluk'un 15 Haziran tarihli Taraf gazetesinde yazdığı yazı bir yere not edilmelidir. Yazıda geçen şu değerlendirme (adeta bir teklifin itirafı) ulusal hareketin nasıl bir vaziyet aldığını ya da alabileceğini son derece açık bir şekilde gösteriyor: "...Dahası bu kriz sürecinin en net ortaya koyduğu bilgi şudur: Sorunlar 'küreselleşmiş' durumdadır. Çözümlerde 'küresel' olmak zorundadır. Artık hiç kimse kendi dar ulus-devlet sınırları içinde üreteceği çözümlerle yetinemez. En azından yeterli bir pazar dengesi oluşturacak daha geniş bir ülkeler grubunun ve en nihayetinde 'küresel' yapının bir parçası olarak eşgüdüm ve esnek üretim sistemleriyle ve siyasi anlamda farklılıklara açık bir yapı oluşturmak zorunda."

> Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin tezgâhladığı ve stratejik çıkarları doğrultusunda planlanan ve 'çözüm' adı altında imha ve inkârı dayatan bu girişime karşı çıkmalıdır. Hâkim ulus şovenizmini ve milliyetçiliğine imkân vermeyecek, aynı zamanda ezilen ulus burjuva çizgisinin çöreklenmesine fırsat vermeyecek ve nihayetinde emperyalizmin hegemonyasını zayıflatacak; emekçi hakların çıkarını esas alacak ve halk iktidarı mücadelesinin önünü açacak, halkların kardeşliği ve mücadele birliğini güçlendirecek, demokratik halk devrimi ve iktidarı perspektifi ve bölge halklarını kucaklayacak gerçek anlamda bir anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist mücadele çizgisi, bizlerin olmazsa olmazdır

Emperyalist çözüm dayatmaları karşısında ne yapmalı?

Emperyalistlerin stratejik çıkarları doğrultusunda Kürt ulusal sorununun gündeme alındığı ve 'iyimser' havaların estirilerek Kürt ulusal hareketinin tasfiye ve imhasının amaçlandığı bir süreçten geçildiği hepimizin malumu. Böylesi bir tahakküm planının, bölge halklarının geleceğini önemli boyutlarla etkileyeceği, ihtimalden öte bir gerçeklik arz ediyor. Dolayısıyla Kürt ulusal sorunu hiçbir şekilde kayıtsız kalınamayacak önemde olup, emekçilerin, demokratların, devrimcilerin ve de komünistlerin başlıca gündemlerinden birini oluşturmaktadır. Emperyalistler ve uşaklarının tahakküm ve sömürüye çıkan çözüm dayatmaları Kürt ulusal sorununu çözmeyecektir, demokratikleşme getirmeyecektir, emekçi halklara hiçbir şekilde haklar bahşetmeyecektir.

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin tezgâhladığı ve stratejik çıkarları doğrultusunda planlanan ve 'çözüm' adı altında imha ve inkârı dayatan bu girişime karşı çıkılmalıdır. Hâkim ulus şovenizmine ve milliyetçiliğine imkân vermeyecek aynı zamanda ezilen ulus burjuva çizgisinin çöreklenmesine fırsat vermeyecek ve nihayetinde emperyalizmin hegemonyasını zayıflatacak; emekçi hakların çıkarını esas alacak ve Halk iktidarı mücadelesinin önünü açacak, halkların kardeşliği ve mücadele birliğini güçlendirecek, demokratik halk devrimi ve iktidarı perspektifi ve bölge halklarını kucaklayacak gerçek anlamda bir anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist mücadele çizgisi, bizlerin olmazsa olmaz tutumudur. Emperyalist çözümü ve planları ancak ve ancak bu özden yükselen siyasal ve ideolojik çizgi-konumlanışla ve pratikle mümkün olacaktır. Böylesi bir politik tutum, unutulmamalıdır ki hasbelkader (ki imkânsız değildir) özü ne olursa olsun emperyalistlerin ve uşak iktidarların rotasındaki 'çözüm' sonrasında da belirleyici olacaktır. Dayatılan emperyalist çözümün bir çözüm olamayacağı gerçekliğinden hareketle yukarıda izah ettiğimiz ve olmazsa olmazımız olan tutumumuzun çözüm sonrasında ya da bu yönde sağlanan gelişme mecrasında önemli bir yerde duracak ve ezilen–sömürülen kesimlerden yana gerçek bir çözüm için izlenecek devrimci rota olacaktır. Kürt uluslunun demokratik ve devrimci muhtevasını-gerçekliğini görerek ve hakkını teslim ederek Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerin işçileri, köylüleri ve en geniş emekçi kesimleriyle ortak bir zeminde bina olunmalıdır. Ve müşterek sınıfsal-toplumsal çıkarlar etrafında asgari bir program dâhilinde sınıfsal-toplumsal mücadele yürütülmeli ve bunun gereği talepler siyasal-ideolojik çizgimizin, pratik politikalarımızın ve taktiklerimizin gıdasını oluşturmalıdır. Emperyalist çözüm dayatmalarına seyirci kalınmamalıdır. Sürecin gerçekliğine uygun hazırlıklı olunmalı, somut politikalar üretilmelidir ve somut adımlar atılmalıdır.

'17'ler; kavgamızın tüm siperlerinde yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor'

Haber Merkezi- Dersim'in Mercan bölgesinde Maoist partinin 2'inci Kongre'si toplanması aşamasında katledilen ve aralarında Maoist Parti Genel Sekreteri Cafer Cangöz'ün de bulunduğu 17 MKP/HKO üye ve savaşçısı, ölümsüzlüklerinin 4'üncü yılında Maoist Parti tarafından yayımlanan bir açıklamayla anıldı. 17'leri anmanın, bugünü anlamak ve ona müdahale bilincini kuşanmak olduğu vurgulanan açıklamada, Halk Savaşı'nı geliştirmek ve yaygınlaştırmak için an'da, saat'te, gün'de görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi çağrısı yapıldı.

'Tarihsel köklerimize sıkı sıkıya sarılıp yarına ışık tutacağız': Açıklamada ezenle ezilen, sömürenle sömürülen arasındaki sınıf mücadelesinin kesintisiz bir şekilde günümüze ulaştığına değinilerek, bugünlere kadar yaratılan tüm toplumsal ilerlemelerin, oluk oluk akıtılan halkların kanı ve canı pahasına olduğuna işaret edildi. Toplumsal mücadele tarihinde yaratılan bütün zengin deneyim ve mirasların, Maoist partinin tarihsel ve güncel birikimi olarak sahiplenildiğine vurgu yapılarak, "İşte bu tarihsel köklerimize sıkı sıkıya sarılıp yarına ışık tutacağız" denildi. Türk Devleti'nin 17 Haziran 2005'te, tüm olanaklarını kullanarak 17 halk savaşçısını katlettiği hatırlatılan açıklamada şu ifadelere yer verildi: "İmha ve inkâr siyasetiyle palazlanan faşist Türk devleti, 18 Haziran sabahı büyük sevinç çığlıkları atarak faşist medya aracılığıyla 'Bitirdik', 'Yok oldular' gibi naralar atarak dünyaya "zaferlerini" ilan ediyorlardı. Burjuva feodal faşist diktatörlüğün bu sevinci ve narası karşısında, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok yerinde 'İbrahim'den Cafer'e Halk Savaşı'yla zafere', "Vartinik'ten Mercan'a feda olsun canımız Halk Savaşı'na" şiarlarıyla köylerde, şehirlerde ve dünyanın birçok ülkesinde direniş, komünist kararlılık ve faşizme meydan okuyuş yankılanıyordu."

'17'ler Halk Savaşı'nda ısrarın adıdır'

Açıklamada 17'lerin ideolojik ve politik öğretisi ise şu şekilde ifade edildi.

"17'lerin biz yoldaşlara bıraktıkları proletaryanın bu kızıl bayrağını daha bir titizlikle dalgalandırmanın biricik yolu onların komünist kararlığını kuşanmak, her zamankinden daha fazla önem kazanmaktadır. 17'ler Halk Savaşı'nda ısrarın adıdır. Bu ısrarı ete kemiğe büründürmede öne fırlamalarıdır. 17'ler, komünist cüreti proleter sınıf mücadelesinde büyük küçük görev demeden hayatın her alanında yaşamlaştırmak, kitlelerle birleşmek, halkın hem öğrencisi hem öğretmeni olmaktır... 17'ler, reformizme, revizyonizme ve parlamentarizme kısacası her türlü burjuva ve burjuvazinin değirmenine su taşıyan akım ve güçlere karşı tereddütsüz ve titizce MLM bilimini savunup yaşamsal kılmaktır. 17'leri anmak geçmişe, güne ve geleceğe dair onların bilimsel ve eleştirel tutumlarına sahip olmaktır."

'17'leri anmak; bugünü anlamak ve devrimci müdahale etme bilincini kuşanmaktır': Açıklamada emperyalizmin yeminli sadık uşağı faşist Türk devletinin tüm iktidar organlarıyla parçalanıp yok edilmeden ve demokratik halk iktidarı kurulmadan çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye- Kuzey Kürdistan halkı ve Kürt ulusu ve ulusal azınlıkların özgürleşemeyeceğine bir kez daha dikkat çekildi.

Maoistler için görevin açık ve net olduğunun ifade edildiği açıklamada son olarak şunlara değinildi: "Kaypakkaya'dan devralınıp 1. Kongremizle daha da ilerletilen genel siyasi çizgimiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'a ustaca uyarlanmasındaki adı MLM ışığında Halk Savaşı'nı büyütüp yaygınlaştırmaktan geçmektedir. Dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da estirilen revizyonist, reformist, parlamentarist ve tasfiyeci ideolojik rüzgarın güçlülüğünün farkındayız. Bu açıdan her türden burjuva çizgileriyle aramızda net ve kalın çizgiler çekerek sınıf mücadelesini geliştireceğiz ve bunu tersine çevireceğiz. İdeolojik berraklık ve netlik geleceği kazanmanın yegane anahtarıdır. Katledilişlerinin 4. yılında 17'leri anarken, onların bizlere devrettikleri proletaryanın kızıl bayrağını aynı titizlik ve cüretle dalgalandırmaktayız. 2. Kongremiz bu ısrarın ve cüretin ispatıdır. Bu bilinçle tüm Maoist aktivistler, Halk Savaşı'nı geliştirmek ve yaygınlaştırmak için an'da, saat'te, gün'de üstüne düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmelidir."

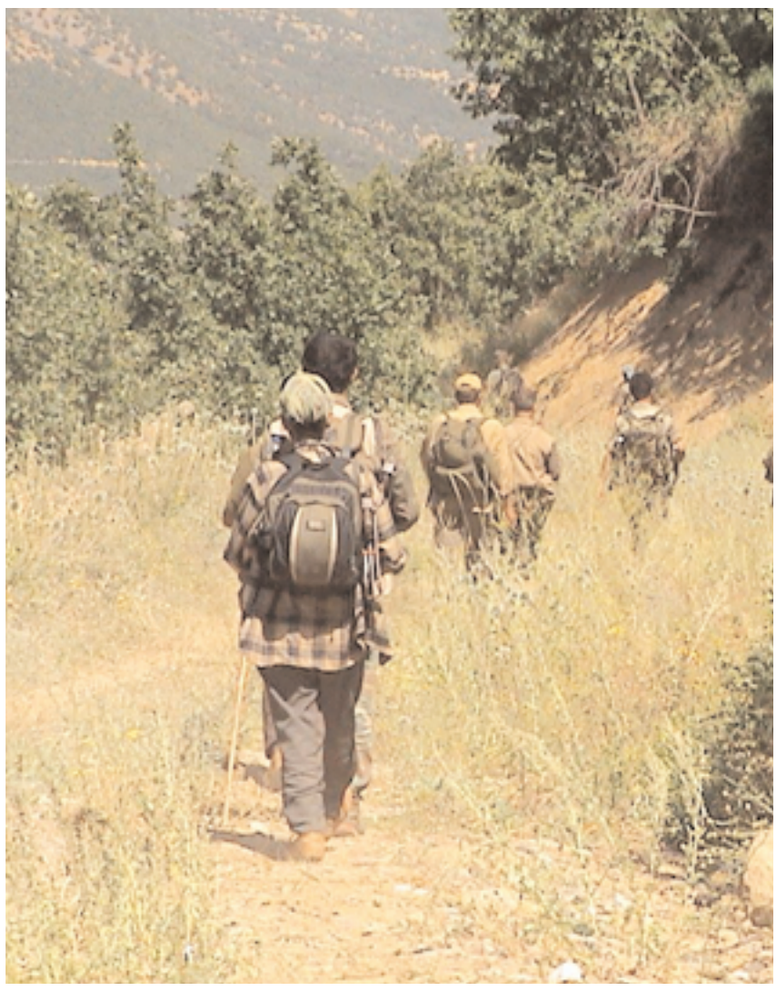

Maoist Parti: Teçhizat Kampanyasına Katılalım!

Haber Merkezi- Maoist Parti, Halk Savaşı'nı daha da güçlendirmek için "Teçhizat Kampanyası" başlattığını duyurdu. Maoist Parti Merkez Komitesi tarafından yapılan açıklamada, "Halk Savaşı'nı bütünlüklü askerileşmiş politik bir mücadele perspektifiyle Halk Kurtuluş Ordusu'nu güçlendirmek amacıyla teçhizat kampanyasına seferber olalım, katılalım" çağrısı yapıldı.

'Halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yok demektir': Açıklamada, dünya halklarının ve ezilen uluslarının kurtuluş ordusuna ihtiyaç duyduğu tarihsel bir gerçeklik olduğu hatırlatılarak, "Tarih boyunca sınıfsal ve ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri pratiği bizlere bunu öğretmiştir. Bunun için bir kere daha yinelemek isteriz ki, bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yok demektir" diye belirtildi. Halk Kurtuluş Ordusu'nun ezen ve sömüren devletlere ve sistemlerine karşı başta askeri ve silahlı olmak üzere siyasal ve çeşitli düzeylerde mücadele yürütmesi ile sömürücü devletler ve onların katil orduları ile temelden ideolojik olarak ayrıştığına dikkat çekilen açıklamada, "Partimiz Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu da Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Kürt-Türk ulusu ve azınlık milliyetlerden halklarımızın içerisinden çıkarak daha iyi ve sınıfsız, sömürüsüz, özgür bir yaşam için mücadele yürütmektedir" denildi.

'Tasfiye ve imha politikası yürütülmektedir': Açıklamanın devamında şunlara değinildi: "Türk devleti ve onun en önemli temel dayanaklarından biri olan faşist Kemalist Türk ordusu tarafından, halklarımıza devrimci Kürt ulusal kurtuluş hareketi ve tüm devrimci ve komünistlere yönelik bütünlüklü bir tasfiye ve imha politikası yürütülmektedir.

Dolayısıyla reformist ve her türlü düzen içi tasfiye politikalarına karşı silahlı devrimci kurtuluş mücadelesinde ısrar edilmelidir. Bu kavrayışla partimiz, gerillanın nitel ve nicel olarak seviyesinin yükseltilmesini temel görevleri olarak ele almaktadır. Partimiz Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu da bu perspektifle Halk Savaşı temelinde devrimci savaş sürdürmektedir.

Teçhizat Kampanyasına katılalım: Maoist Parti açıklamasını şu çağrıyla sonlandırdı: "Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki halkların, ezilen ulus ve çeşitli inançlara mensup emekçi kesimlerin yiğit evlatlarından oluşan Halk Kurtuluş Ordusu'nun sınıfsız ve sömürüsüz bir toplum ve dünya için yürüttüğü bağımsızlık, yeni demokrasi ve sosyalizm mücadelesine Kürt-Türk ulusları ve azınlık milliyetler ve ezilen inançlardan halklarımızı emeğiyle, kanıyla ve canıyla seferber olmaya çağırıyoruz. Sizlerin eseri olan partimiz Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu'na katılalım, onu her noktada destekleyerek haklı ve meşru mücadeleyi ve savaşı geliştirelim. Halk Savaşı'nın bütünlüklü askerileşmiş politik bir mücadele perspektifiyle Halk Kurtuluş Ordusu'nu güçlendirmek amacıyla Teçhizat Kampanyasında seferber olalım."

Mahkeme ve savcı Kaypakkaya'da anlaşamadı!

ÇORUM- 1973'de katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı geçtiğimiz yıl mezarı başında anan çeşitli kurumlardan kişilere dava açan Sungurlu savcısına mahkemeden; '1973'te ölen şahsın suçluluğunu bilinmiyor' diyerek dava reddi cevabı geldi. Mahkeme anmaya katılanlar hakkında 'suçu ve suçluyu övmek' fiilinden dava açan savcıdan Kaypakkaya'nın "suçunu kanıtlamasını" istedi. Mahkeme ve savcı arasında TKP-ML/TİKKO'nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya'nın "suçlu olup olmadığı" tartışması sonucunda Sulh Ceza Mahkemesi savcının 'suçu ve suçluyu övme' davasını kabul etmedi. Mahkeme, Kaypakkaya'nın suçlu olduğunun delillerle kanıtlanması gerektiğine kanaat getirerek, iddianameyi iade etti.

"Suç"a delil istendi!: Devrimci 78'liler Federasyonu Başkanı Ruşen Sümbüloğlu ve eski SHP milletvekili Salman Kaya'nın da bulunduğu bir grup, 18 Mayıs 2008 tarihinde gerçekleştirilen İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında anma törenine katılmıştı. Sungurlu Cumhuriyet Savcılığı törende konuşma yapan Sümbüloğlu, Kaya, Avukat Ömer Öneren, siyasetçi Mehmet Şirin Karademir ve Sibel Çelik hakkında 'suçu ve suçluyu övme' suçundan Sungurlu Sulh Ceza Mahkemesi'ne dava açmıştı. Mahkeme 'sanıkların övdüğü suçun açıkça belirtilmesi' gerektiğini ve 'övüldüğü iddia edilen kişinin suçlu olduğunun delillerle belgelendirilmesi' gerektiğini belirterek iddianameyi reddetti. Sulh Ceza Mahkemesi'nin davayı reddetmesi üzerine bir üst mahkeme olan Sungurlu Asliye Ceza Mahkemesi'ne başvuruda bulunan savcıyı haklı bulan mahkeme ise, iddianameye kabul etti.

Kürt siyasetçilerin ağzından çıkan sözler 'ağır cezalık'

Devlet, Kürtlere karşı tahammülsüzlükte sınır tanımıyor. 'Demokratikleşmeden' 'çözümden', 'iyi şeylerden' dem vuran devlet, içerisinde Kürt veya Kürtçeyi çağrıştıracak herhangi bir kelimeye 'ağır cezalık' muamelesi yapıyor. Yasaklı kelime ve ifadelere her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Bir kelimenin içindeki 'X', 'W', 'Q' harflerini 'bölücülük', 'yasadışı' ilan edilerek, bunun üzerine defalarca dava açılmıştı. Aynı şekilde Öcalan'a 'sayın' denmesi yargılanma sebebi. Öcalan'a 'sayın' diyen yüzlerce Kürt hakkında davalar açılmış, bazıları ise 'ceza' almıştı. Kürtçe isim, Kürtçe şarkı, Kürtçe halay, Kürtçe slogan yasağından sonra şimdi de 'Kürt muhalefeti' sözü 'suç ve suçluyu övmek' olarak görüldü.

'Kürtçe muhalefet'e 10 ila 15 yıl hapis: 4 Mart 2007'de Abdullah Öcalan'ın zehirlendiği iddiasıyla basın açıklaması yapan 54 DTP'li belediye başkanı, 'Kürt muhalefeti' sözünü kullandıkları gerekçesiyle özel yetkili mahkemede 15'er yıl hapis istemiyle yargılanmalarına karar verildi. 'Kürt muhalefeti'yle PKK'nin kastedildiği haberler dayanak gösterilerek açılan davada 54 Kürt siyasetçi hakkında toplam 810 yıl hapis isteniyor. Yargılanmaya sebep(!) olan ve Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'in okuduğu açıklamadaki cümle ise şöyle: "Ağır gündemin aşılması için Kürt muhalefeti ile demokratik kamuoyunun silahların susmasına yönelik harcadığı çabalar herkes tarafından bilinmektedir." DTP'li başkanlar TCK'nın 314/3 maddesinden yani 'örgüt propagandası' yapmaktan yargılanıyorlar.

'Kürtçe muhalefet'e Asliye mahkemesi yetmedi: 'Kürt muhalefeti' sözü o kadar 'tehlikeli' 'bölücü' görülmüş olacak ki Diyarbakır 2. Asliye Mahkemesi davanın 'suç ve suçluyu övmek' amacıyla açıldığını, iddianamede yer alan 'örgüt propagandası yapmak' fiilini düzenleyen TCK'nın 314/3 maddesine uygun olduğunu, bu nedenle yargılanmanın özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde yapılması kararına vardı. Böylece Mahkemenin görevsizlik kararı verildiği davanın dosyası, Diyarbakır 5 Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Kararda, şu ifadeye yer verildi: "Terör örgütünün amacı doğrultusunda gerek Abdullah Öcalan'ın cezaevinde zehirlendiği yolunda sürekli olarak açıklama yapılarak bu hususun gündemde tutulması, gerekse terör örgütü PKK'dan 'Kürt muhalefeti' diye söz edilmesi nedeniyle sanıkların terör örgütünün amaçları doğrultusunda hareket ederek, örgütün propagandasını yaptıkları belirlenmiştir. Yargılama CMK 250. maddesi ile yetkili ağır ceza mahkemelerine ait olduğundan görevsizlik kararı verilmiştir."

1 Mayıs'taki polis işkencesine yeni bir kanıt

Haber Merkezi- 1 Mayıs'ta Taksim'deki kutlamalara katılanlara yönelik polisin uyguladığı terörün görüntüleri ortaya çıkmaya devam ediyor. Görüntülere yansıyan ve izleyenlerin kanını donduran bu vahşet yine Tarlabaşı'nda, Alhatun Sokak'ta yaşandı. İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarının ardından İstanbul valisi ve emniyet müdürü göstericilere saldıran polislerini basının karşısında şirin gösterip he şeyin yasalara uygun olduğunu açıklasalar da ortaya çıkan yeni görüntüler bunun böyle olmadığını yeniden gösterdi.

Daha önce, Tarlabaşı'nda DHF'li iki kişiyi öldüresiye döven polis için görüntülerinin yayımlanmasının ardından, yine aynı sokakta başka bir gruba uygulanan polis terörünü belgeleyen kamera görüntüleri ortaya çıktı. Bir güvenlik kamerasınca kaydedilen polis vahşeti, yine Alhatun Sokak'ta yaşanıyor. Sokağın iki yakasını da tutan polisler, arada kalan göstericilere önce yoğun biber gazı sıkıyor. Daha sonra ise kalabalık bir polis grubu, arada sıkışan ve gazın etkisiyle önlerini bile göremez hale gelen eylemcileri coplarla öldüresiye dövmeye başlıyorlar. Görüntülerde, önüne çıkan herkesi öldüresiye döven polisler, bir grubu toplu bir şekilde işkenceden geçiriyor.

Güvenlik kamerası tarafından kaydedilen görüntüde polisler, dakikalarca yere yatırdıkları göstericileri döverken, hiç de 'orantılı' davranmıyor. Sokak ortasında dakikalarca süren vahşet, 1 Mayıs'ta 'görülmeyenleri, gösterilmek istenmeyenleri' gözler önüne seriyor.

Ortaya çıkan bu bu görüntülerin ardından polisin orantılı güç kullandığını iddia eden İstanbul Valisi Muammer Güler ve Emniyet Müdürü Celalettin Cerah'ın yalanlarını sürdürüp sürdürmeyecekleri ise merak konusu olmaya devam ediyor.

Bildiri dağıtan devrimci ve işçilere silahlı saldırı

İSTANBUL- Esenyurt Sabra Tekstil'de bildiri dağıtımı yapan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) üyelerine Sabra Tekstil işşçilerine patronunun adamları tarafından sopalı, silahlı saldırı gerçekleşti. Sabra Tekstil işçilerine Esenyurt İşçi Bülteni'nin dağıtımını yapmak isteyen BDSP üyeleri ve tekstil işçilerine 8 Haziran günü sopalarla saldırtan Sabra patronu, ertesi gün saldırıyı protesto etmek isteyenlere de silahla saldırarak 2 BDSP'liyi yaraladı. Silahlı saldırı sonrası bacağından ve omzundan yaralanan işçiler hastaneye kaldırıldı.
10 Haziran günü silahlı saldırıyı protesto etmek için fabrikaya yürümek ve basın açıklaması yapmak isteyenlere fabrika önüne barikat kuran polis, gaz bombalarıyla saldırdı, havaya ateş açtı. Yaşanan çatışmada polis, 4 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan BDSP'liler ise daha sonra tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesi ve Metris Hapishanesi'ne götürüldü.

BDSP: Faşist baskı ve terör bizi yıldıramaz!
BDSP, patron-polis işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırıyı protesto etmek için Taksim Tranvay durağı ve Osmanbey'deki Sabra mağazası önünde basın açıklaması yaptı. Faşist baskı ve terörün kendilerini yıldıramayacağı vurgulanan açıklamada sadece kendilerine yönelik olmadığını, son dönemde artan saldırı furyasının bir parçası olduğu ifade edildi. Öte yandan işçilere ve BDSP'lilere yönelik yapılan saldırılar Eskişehir, İzmir, Ankara, Adana, Hatay gibi birçok ilde gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

AKP idi 'AK' idi... 'Bana AKP deme edepsiz'!

Her gün 'acaba bugün gündem ne olacak, yeni tartışma konusu ne olacak' beklentisinin yüksek olduğu ülkede bu kez 'AKP mi, AK Parti mi' tartışması türedi. 'Adalet ve Kalkınma Partisi'ne AKP diyenleri öfke seli içinde 'edepsizlikle' itham eden Tayyip Erdoğan, partilerinin "AK" olduğunu ispatlama derdine düştü. Bu derdini anlamayanlara ise küfürvari bir şekilde çıkıştı, kızdı, fırçaladı. 'Adalet ve Kalkınma Partisi'ne AKP demeyi sürdüren kıymeti kendinden menkul muhalefet partileri de 'AK olmadığı' yönünde laflar söyleyerek dalaşmaktalar, kendileri 'AK'mış gibi. AKP'ye AK Parti denmesi gerektiği yönündeki tartışma Türk Dil Kurumu (TDK)'nun kapısında da devam etti. Mizaha malzeme olacak bir şekilde bu meselenin dil kurallarına göre belirlenmesi için TDK'nın kapısı çalındı ve memleketin 'âli' kurumlarından 'bilim' kokan' TDK, "AKP"nin 'AK Parti' şeklinde okunmasının kurallara uygun olduğuna dair 'bilirkişi' tespitini koydu. TDK tarafından yapılan açıklamada, kısaltmalarda her kelimenin ilk harfi alınabileceği gibi, baş harflerin birleştirilerek hece oluşturulmasının kurallara aykırı olmadığını açıkladı. Ardından 'Ak'ın sıfat olduğundan tutalım da yıllarca AKP diyenlere 'edepsiz' demenin etik olmadığı vb yönlü birçok açıklama geldi.

'Adalet ve Kalkınma Partisi'ne AKP diyenleri 'edepsizlikle' itham eden Tayyip Erdoğan, partilerinin "AK" olduğunu ispatlama derdine düştü

'Ülkeyi pazarlamakla mükellef' olanlar mı AK?
"Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim" diyenlerin pek de yoruma gerek kalmadan ne kadar pürü pak oldukları anlaşılır. 'Anamızı ağlattınız' diyen köylüye "Artistlik yapma lan. Ananı da al git." diyen, Almanya'daki toplantıda, parasını yeşil dolandırıcılara kaptırmaktan yakınan işçi için "Çağırın şu sahtekârı, ne diyor?" diyen Erdoğan'ın AKP'si AK mı? Yoksa 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamak isteyen binlerce emekçiye coplar, tazyikli sular, biber gazlarıyla saldırtması mı AK'lık? Ya da ülke kaynaklarını emperyalist şirketlere peşkeş çekmesi mi? Kamu alanın, sağlığın, eğitimin ve birçok şeyin özelleştirilerek, tasfiye edilerek neo-liberal yıkım politikalarının pervasızca uygulanması mı? 'Kadın da çocukda olsa fark etmez, gereken yapılır' demek mi AK'lık? Yoksa hayatı var eden işçi ve emekçilere 'ayak takımı' demesi mi? Veya yıllarca verilen mücadelelerle kazanılan toplu sözleşme haklarını, kıdem tazminatı haklarına efendilerinin, IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların direktifleriyle göz dikmeleri mi AK'lık? Demokrasi havarisi kesilip, daha sonra emek ve demokrasi mücadelesi veren kurumlara yönelik pervasızca saldırmak mı? Üniversite kapılarını halk gençliğine kapatarak yerine özel okulları teşvik etmek ve var olan devlet okullarını da özelleştirmek midir AK'lık? Taş attıkları gerekçesiyle, örgüt propagandası yaptığı iddia edilen çocuklara 20 yıl hapis 'ceza'ları verilmesi mi?

AK demeyenlerin de Aklığını da biliyoruz!
Tayyip Erdoğan'ın açıklamalarından sonra başta burjuva feodal partiler ve onların kalemşorları olmak üzere hemen herkes çeşitli açıklamalarda bulundu. Tabii ki bunlardan en dikkat çekenleri CHP, MHP, DSP, DP, oldu. Bu partiler de, AKP yerine AK Parti'nin kullanılmasının nedenini bir kurtarma çabası gibi lanse ederek 'edepsiz' tartışmasını uç boyutlara çektiler.
Özellikle CHP ve MHP gibi düzen partilerinin bu tartışmalarda Erdoğan'ın AK Parti ismini kullanarak kendilerini aklama çabası içersinde olduğunu, yaptıkları talanları, yolsuzlukları gizleme derdinde olduğunu dillendirmeye çalıştılar.
Bu partilerin söylemlerinde, yani AKP'nin kendilerini aklama çabası içersinde olduğu görüşü doğru iken, bunları dillendirmeleri akıllarımıza, "Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" sözlerini getirmektedir. CHP ve MHP hangi hak gaspına karşı sesini çıkarmıştır. İnsanlar işkencelerden geçirilirken, sokak ortalarında yargısız infaza uğrarken ne yaptılar? Her defasında 'vatan, millet, Sakarya' naraları atan MHP, hangi özelleştirme karşısında durmuştur. Koalisyon hükümetinde bulunduğu dönemde birçok IMF programına imza atmamış mıdır? Birçok kamu malının özelleştirmesinin altında imzası yok mudur? Ve diğerleri, Demokrat Partisi'nden Demokratik Sol Parti'ye tutun da hiçbirinin diğerinden farkı yok.
Hakim sınıfların temsilciliğini yapmak için yola çıkanlar halka karşı 'kara'dan başkasını temsil edemezler. Temsil ettikleri şey ağaların-patronların, halktan sömürerek kazandıkları sermayedir. Ekonomik krizin etkilememsi için işçi ve emekçilerin sırtına yüklenen türlü paket ve planlar neyi ifade ediyor? Ne AKP'si, ne CHP'si, ne MHP'si 'ak' olamaz. Ancak ve ancak hakim sınıfları ve tabii ki olmazsa olmaz efendisi emperyalizme hizmet ettiği oranında 'ak'lar.
Ha AKP ha AK Parti, Ha CEHAPE... Nihayetinde hepsinin varlık nedeni hakim sınıflar ve efendisi emperyalistlerdir. 'Ak'lık ve 'karalık' kriterleri budur, halka ne denli düşmanlık ettikleridir.

'Gerekirse dövün çocuklarınızı!'

MALATYA- Mayıs kutlamalarında İbrahim Kaypakkaya flamalarını taşıyan DHF ve YDG üyeleri hakkında soruşturma açıldı. Malatya savcılığı tarafından haklarında soruşturma açılan kişilerin evlerine soruşturma evraklarını götüren polis, ailelere kendi görevlerinin ne demek olduğunu aktaran 'nasihatlarda' bulundu.

Sistem gerici yöntemlerle saldırlarını sürdürüyor: Malatya'da bu yıl kutlanan 1 Mayıs sonrasında DHF ve YDG üyelerine soruşturma açıldı. Malatya savcılığı tarafından açılan soruşturma gerekçesi ise 1 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya flamalarını taşımak ve Kaypakkaya sloganları atmak oldu. Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Yeni Demokrat Gençlik (YDG) üyeleri ile Devrimci Demokrasi gazetesi Malatya temsilcisinin de aralarında bulunduğu toplam 12 kişiye soruşturma açıldı. Mahkeme tarafından herhangi bir tebligat gönderilmemesine rağmen polisin direkt devrimci öğrencilerin evlerine giderek ailelere tehdit içerikli mesajlar vererek 'nasihatlarda' bulunuldu. Ailelere, 'çocuklarınıza sahip çıkın kimlerle gezdiklerine dikkat edin, gerekirse dövün' gibi 'nasihatlarda' bulunarak, demokrasi mücadelesi veren kurum ve kişilere yönelik baskı ve sindirme yöntemlerini kullanmaya devam ediyor.

Bu mayınlar bizi uçuracak

Suriye sınırındaki mayınların çıkartılmasına ilişkin bir tartışmadır gidiyor. Daha sınırdaki mayınlara el atılmadan, memleket bir mayın tarlası haline geldi. Devletin bu bahar temizliği nöbetine nereden tutulduğu sorgulanmadan, yığınla fikir ve tartışma birer mayın gibi birbirinin ardı sıra patlatıldı. AKP hükümetinin; arazinin, mayınları temizleyecek olan şirkete 44 yıllığına tarımsal faaliyetler için kiralanması önerisine birçok kesimden tepki geldi. Tamamı mayınlı arazinin "temizlenme"sine yeşil ışık yakan devlet partilerinin -AKP dışında- ezici çoğunluğu bu alanın, adı geçen İsrail şirketine, temizlenmesi karşılığında 44 yıllığına kiralanmasına tepki gösterdi.

Atmayın Recepler, din kardeşiyiz- MHP, CHP, DP, SP ve diğer devlet partileri sınırdaki arazinin mayın temizleme işinin ve bu iş karşılığında söz konusu arazinin "temizliği" yapacak şirkete 44 yıllığına kiraya verilmesini "vatana ihanet", "vatanı satmak" şeklinde değerlendirerek "sert" bir muhalefet rüzgarı estirdiler. Bu kıymeti kendinden menkul "vatansever"ler, çok değil daha 1996'da Türk devleti İsrail ile Konya Ana Jet Üssü'nde İsrail askerlerini eğitmek için anlaşma imzalarken hiç bir ses çıkartmadan son derece vatansatar bir tutum takınmışlardı. Hatta söz konusu anlaşma eski ismiyle Refah Paritisi (Saadet Partisi'nin önceli) ve Doğru Yol Partisi (Demokrat Parti)'nin hükümette bulundukları dönemde çıkartılmıştı. Dahası bu partilerin, Adana'nın göbeğindeki ABD'ye ait İncirlik üssünü ve ülkemizin kimi başka yerlerindeki emperyalist askeri üsleri görmezden gelmeleri, bu üslerin kapatılması için en küçük bir çaba sarf etmemiş olmaları, bugün mayınlı arazinin 44 yıllığına İsrail'e kiralanmasını "vatana ihanet" olarak nitelendirmelerinin tamamıyla ikiyüzlü bir tutum olduğunu gözler önüne sermeye yetiyor.

Mayınlı araziyi temizleyerek topraksız köylüye dağıtalım. Yersen tabii- 1946 yılında meclise getirilen "toprak reformu" önerisi önünde set ören CHP (CHP'li Cavit Oral gibi toprak ağaları tarafından engellenmişti), bugün Suriye sınırındaki mayınlı arazinin mayınlardan temizlenerek topraksız köylülere dağıtılmasını öneriyor. Dünya tersine dönmediğine ve CHP'nin karakteri değişmediğine göre bu öneriyi CHP'nin halkı kandırmaya dönük yalancı bir "açılım" olarak nitelendirmek sanırız yanlış olmayacaktır. Kaldı ki köylünün üretimden kopartılıp göçe zorlandığı bir yerde söz konusu alanın topraksız köylüye dağıtılmasının, köylülerin hayatlarında büyük bir iyileşmeye vesile olmayacağı da açıktır.

Ateşi maşayla tutmak ya da ateşi tutan maşa olmak- Uzun bir aradan sonra Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ, kabesi olan ABD'ye "ziyarete" gitti. ABD'den onur madalyası alarak göğsünde gururla sallandıran "vatansever" Başbuğ'un, "kutsal topraklar"dan yaptığı açıklamalar son derece dikkat çekiciydi. Açıklamanın tamamı üzerinde durulmaya ve didik didik edilerek tartışılmaya, eleştirilmeye değer iken, özellikle mayınlı araziye ilişkin sarf ettiği, "Maşa varken ateşi elle mi tutalım?" sözü dolaylı da olsa bir gerçekliği işaret ettiğinden üzerinde durulmayı hak ediyor.
Amerikan dış siyasetinin belirlenmesinde son derece etkili olan bir düşünce kuruluşu olan CSIS 14 Mart'ta bir rapor yayımladı. Raporda TC-Suriye sınırının -hani şu meşhur mayınlı arazinin bulunduğu sınırın-, İsrail'in İran'a saldırısı durumunda kullanılabilecek "optimum" yol üzerinde olduğuna yer verilirken, bu noktanın bölgenin kontra için kritik bir odak noktası olduğunun altı çiziliyor.
Abdullah Toukan, Anthony H. Cordesman ve Arleigh A. Burke tarafından hazırlanan "İran'ın Nükleer Tesislerine Yönelik Muhtemel Bir İsrail Saldırısı Üzerine Çalışma" başlıklı bu rapor Mart ayı içinde ülkemizde de haber konusu olmuştu. Ancak boyalı basın, raporla ilgili yaptığı haberlerde İsrail'in İran'a saldırma olasılığının ortadan kalkmadığı bilgisi üzerine yoğunlaştı ve muhtemel bir saldırı için önerilen yollara değinmemeyi tercih etti! Acaba neden?

Rapordan bazı bölümleri aktaralım- "İsrail'in İran Nükleer Tesislerine askeri bir saldırıda bulunması mümkündür; optimum yol, Suriye-Türkiye sınırı boyunca ilerlemek, daha sonra Irak'ın küçük bir bölümünün üzerinden İran'a girmek ve aynı yoldan geri dönmek olacaktır." (s. 4)
"İsrail uçakları gerçekten de Türkiye üzerinden uçarsa, bu açıkça İran'a karşı bir Türkiye-İsrail komplosu olduğu, hatta Amerika'nın da bu komploya dahil olduğu anlamına gelecektir. Dolayısıyla Türkiye yolunu kullanmak siyasal açıdan riskli olabilir." (s. 62)
"Operasyonun taşıdığı riskler açısından bakıldığında, Suriye yolunun getirdiği risk düşük, Türkiye yolunun getirdiği risk orta düzeydedir." (s. 62) Raporun yazarlarına göre, Suriye-TC sınırını Suriye tarafından aşmak hem siyasal açıdan, hem de operasyon açısından daha az riskli. Ancak, Amerika'nın Suriye'yi İran'dan uzaklaştırmaya yönelik tüm çabalarına rağmen, daha Mayıs ayı başında stratejik işbirliği içinde olduklarını bildiren ve Ortadoğu için Amerika-İsrail çizgisine karşı "yeni bir dünya düzeni" getirdiklerini vurgulayan Suriye ile İran arasındaki ittifak, olası bir İran saldırısı için Suriye hava sahasının kullanılması planlarının gerçekçi olmayacağını ortaya koyuyor.
TC'nin Suriye sınırındaki mayınlı arazinin bir İsrail firmasına devredilmesi, tüm bu hesapları -Suriye'nin İran'a karşı direnmesi ya da en azından tarafsız kalması- kolaylaştırıcı bir unsur olabilir. Her ne kadar ABD kısa vadede İran'a yönelecek gibi görünmese dahi, İsrail'in söz konusu toprakları elinde bulundurması, doğrudan askeri müdahalede bulunmasa dahi, hem İran'a, hem de Suriye'ye karşı her türlü pazarlıkta kuşkusuz çok büyük bir koz olacaktır. Elbette ülkemiz için ise büyük bir risk...
Bununla birlikte mayın temizleme işinin, Genelkurmay'ın istediği şekilde NATO'ya bağlı MENSA'ya verilmesi de güçlü bir olasılık olarak önümüzde duruyor. Zira ABD'nin Otadoğu ve Avrasya politikaları için Karadeniz'de üs kurma hayalleri (doğrudan kendi askeri üssü ya da NATO şemsiyesi altında dolaylı üs) şimdilik askıya alınmış görünüyor. Dolayısıyla bu açıdan bakıldığında ve işin içine Filistinli Hamas, Lübnanlı Hizbullah, İran, Suriye gibi özneler eklendiğinde, NATO'ya bağlı MENSA'nın TC-Suriye sınırını üs ya da benzeri bir taviz karşılığında temizlemesi veya bunu başka bir aracı şirkete (ki bu İsrail, ABD ya da başka bir devlet olabilir) yaptırması bölge dengeleri açısından hayli önemli bir adım olacaktır. Ve kuşku yok ki bu adım en çok ABD'nin işine gelecektir!
İşte tüm bu gerçekliklerin ışığında mayınlı arazinin temizlenmesi tartışmalarına bakıldığında, ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Avrasya politikaları çerçevesinde yeni bir sürece hazırlandığı ve hayli ateşli olacak bu süreçte Türk devletini maşa olarak kullanmak istediği görülecektir. İşte maşa, işte ateş, işte maşayı tutacak olan el!

Eğitim-Sen polis engeline rağmen yürüdü

Eğitim-Sen, toplu iş sözleşmesi (TİS)'nin imzalanması için ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen üyeleriyle Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüdü. Polisin saldırarak durdurmaya çalıştığı Eğitim-Sen'liler, engellemeye rağmen taleplerini Milli Eğitim Bakanlığı'na ilettiler.

Toplu iş sözleşmesi ile ilgili taleplerini Bakanlığa iletmek için 5 Haziran günü Yargıtay önünde bir araya gelen yüzlerce Eğitim-Sen üyesi, buradan Milli Eğitim Bakanlığı'na yürümek istedi. Sendika üyelerini barikat kurarak engellemeye çalışan polis, uzun süren bekleyişin ardından, kitle barikatı aşmayı deneyince, tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırıya geçti. Burada yaşanan çatışmada, çok sayıda kişi yaralandı. Saldırıdan kısa bir süre sonra Eğitim-Sen'liler tekrar bir araya gelip, yürümek için kortejler oluşturmaya başladı. Polisin engelleme çabası devam edince, kitle durumu protesto etmek için oturma eylemi başlattı. Oturma eylemi boyunca, "Emekçiye değil, çetelere barikat", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yılgınlık yok, direniş var", "Direne direne kazanacağız", "Barikat kalksın, yürüyüş başlasın" sloganları atıldı.

Yaklaşık yarım saat süren oturma eylemi sırasında polisle yapılan pazarlık sorucu kitlenin Milli Eğitim Bakanlığı'na yürümesine izin verildi. İzmir Caddesi'nde yürüyüşe geçen kitle sık sık, "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Söz, yetki, karar çalışanlara", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "İşte sendika, işte KESK", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" sloganları attı. Milli Eğitim Bakanlığı'na gelindiğinde basın açıklaması yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, "Fabrikalar, atölyeler, küçük işletmeler kapanıyor, çalışanlar işten atılıyor, işsizlik, yoksulluk açlık kanıksatılmak isteniyor" dedi.

'İşsizlik %30 ile rekor seviyede': İşsizliğin %30 ile rekor seviyede olduğunu belirten Kılıç, halkın kaderiyle baş başa bırakıldığını söyledi. Eğitim-Sen'in sadece ekonomik, sosyal ve özlük hakları için değil, insanca bir yaşamın vazgeçilmez unsuru olan demokratik haklar için de mücadele ekmekte olduğunu vurgulayan Kılıç şunlara değindi: "Bizler bugün, herkese eşit, kamusal, demokratik, laik ve bilimsel eğitim hakkı için, eğitim ve bilim emekçilerinin en temel haklarının yaşam bulması için, anayasanın 90. Maddesi ve uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınmış bulunan toplu iş sözleşmesi hakkımızı bir kez daha ifade etmek için Ankara'dayız."

Basın açıklaması bittikten sonra Milli Eğitim Bakanlığı'na verilmek üzere hazırlanan dosyayı iletmek ve Toplu İş Sözleşmesi'nin imzalanması için bir heyet oluşturuldu. Ayrıca eylemde bir konuşma da KESK Genel Sekreteri Emir Ali Şimşek yaptı. Şimşek, "Bugün KESK bileşeni olan Eğitim-Sen'e yapılan bu saldırı KESK'e yapılan saldırının devamıdır" dedi.

Eğitim-Sen'in talepleri:

- Sadece parası olanlara değil, tüm yurttaşlara ayrım gözetmeksizin eşit ve parasız olarak eğitim hakkı sağlanmalıdır.
- Çocuklarımıza kreş, her gün için yeterli beslenme, süt ve temiz su imkanı sağlanmalı, yılda en az iki defa ücretsiz sağlık taraması yapılmalıdır.
- Okul öncesi eğitimden, yüksek öğrenime kadar okullaşma ve okulların mevcut yapılanmasına dair temel sorunların çözülmesi için okullara ödenek ve eğitime yeterli bütçe sağlanmalıdır.
- Sözleşmeli, geçici, ücretli çalıştırma yerine kadrolu ve eşit işe eşit ücret temelinde tüm çalışanlar için güvenceli çalıştırmanın esas alındığı bir düzenleme yapılmalıdır.
- Vergide adaleti sağlayacak bir düzenleme getirilmelidir.
- Ek ders ücretlerinin gasp edilmesine son verilmelidir.
- Eğitime ilişkin karar süreçleri sadece yöneticilerin değil, eğitimin bileşenlerinin (öğretmenler, hizmetliler-memurlar, öğrenciler, veliler ve bilim insanları) tümünün katılımıyla demokratik bir tarzda işletilmeli, yöneticiler seçimle belirlenmelidir.
- İLKSAN tasfiye edilmeli, üyelerinin hak edişleri hiçbir kayba uğratılmadan, yasal faizi ile birlikte bir defada ödenmelidir.

Sağlıkta tam gün kölelik yolda

Geçen sene gündeme getirilen, fakat yerel seçimler nedeniyle bir süreliğine rafa kaldırılan "Sağlık Personelinin Tam gün Çalışmasına ve Sağlıkla İlgili Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı Taslağı" sağlık alanında birçok kaybı beraberinde getiriyor. "Torba yasa" olarak da bilinen tasarı, hekimler başta olmak üzere sağlık personellerinin tam gün çalıştırılmasını öngörüyor. "Ek ödeme" ve "performans"a dayalı çalışmayı getiren yasa, hekim ve sağlık emekçilerine köleliği, hastalara ise müşteri olmayı dayatıyor. Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülmeyi bekleyen yasanın iptal edilmesini isteyen emekçiler, bu taleple ülkenin birçok yerinde eylemler gerçekleştirdiler. Sadece hekimleri değil, sağlık çalışanlarını ve dolayısıyla kamu sağlığını birinci dereceden etkileyecek olan yasa neler getirip neler götürecek?

Hipokrat yemini tarihe karışıyor: "Torba yasa"nın sağlık sisteminden çok şey aldığı, ancak kamu hizmetine pek bir şey vermediği aşikâr. Aslında yasa hekim ve diğer sağlık personellerinin döner sermaye gelirlerinden alacakları payın yeniden düzenlenmesini ifade ediyor. Buna göre "ek ödeme" adı altında tıp fakültelerinde öğretim üyeleri ve araştırma görevlilerinin döner sermaye gelirlerinden alacakları ücret tanımlanıyor. "Ek ödeme" ile çalışanlara dayatılan "performans" uyarınca ne kadar çok işlem yapılırsa döner sermaye o kadar artar ilkesi temel alınıyor. Performansa dayalı ödeme sisteminde hekimler yaptıkları iş karşılığında puan topluyor, puanlar da hanedeki ücreti belirliyor, ancak emekliliğe yansımıyor. Yasa tasarısı hakkında kendisinden görüş aldığımız SES Genel Örgütlenme Sekreteri M. Sıddık Akın, tasarının yasalaşması halinde üniversitelerdeki eğitim kalitesinin düşeceğine dikkat çekerek şu ifadelerde bulunu: "Üniversite hastanelerinin tasfiyesi anlamına gelen yasa, öğretim üyelerine daha fazla işlem yaparak daha çok para kazanma sistemini özendiriyor. Hocalar, eğitim vermek yerine daha fazla kazanabilmek adına performansını artırmaya yönelecek. Diğer hekimlerin risk almak istemediği hastaları hep üniversite hastanelerine göndereceği için üniversite hastaneleri bilim ve eğitim işlerinden vazgeçecektir."

Ucuz işgücü için kontenjanlar artırılıyor: Tıp fakültelerinin nitelik kaybına yol açacak bir diğer gelişme de tıp fakültesi öğrenci kontenjan sayılarının artırılması. 2008 yılında tıp fakültelerine dörtte bir oranında daha fazla öğrenci alınırken, sadece son iki yılda 16 tıp fakültesi açıldı. Şu an iki tanesi yeni eğitim dönemine yetiştirilmeye çalışılan iki fakülte dâhil olmak üzere ülkemizde toplam 68 tıp fakültesi bulunmakta. Tıp fakültelerinde nitelik göz ardı edilerek hekim sayısı, yani emek sömürüsü ve ücretli köleliğin artırılmasının yolu açılmış oluyor. Zira temel gereksinimler belirlenmeden, eğitim-öğretim programları, araştırma faaliyetleri daha belirlenmeden, akademik kadrolar yetiştirilmeden açılan bu fakülteler, piyasada hizmet edecek niteliksiz elemanlar yetiştirmeyi hedeflemektedir. SES Genel Örgütlenme Sekreteri M. Sıddık Akın'a göre böylece sağlık alanında iş gücü kalitesizleşecek: "Eskiden bir sağlık ocağında hekiminden hemşiresine, hizmetlisine ve çevre sağlık ekiplerine kadar bir ekip halinde çalışırken şimdi sadece bir hekim ve bir yardımcı sağlık elamanıyla birlikte aile hekimliği uygulaması yürütülüyor. Üç-dört bin nüfusa böylesi bir muayene sistemi getirildi. Yani bir ilde on tane sağlık ocağı varken sağlık ocakları sayıları 40, 50, 100, 200'e ulaşan muayenehaneye dönüştürüldü."

Yasa, kamu hizmetlerinin yok edilmesinin yeni bir adımı: Tüm bu gelişmeler, Genel Sağlık Sigortası (GSS) yasası ile birlikte tüm hastanelerin Sosyal Güvenlik Kurumu'na hizmet satmasından ibaret. Yaşanan kriz nedeni ile işsizlik sonucunda sosyal güvencesizliğin giderek arttığını belirten M. Sıddık Akın, "Dolayısıyla prim ve cepten ödemelerle beslenen SGK'nın gelirlerinin azalması da söz konusu olacaktır. Bu durumda da doğrudan döner sermaye gelirleri azalacaktır, çünkü daha bugünden hastane yönetimleri SGK'dan faturalarının tam karşılığını alamadıklarından yakınarak döner sermayelerimizi ödememe gerekçesi olarak ifade etmektedirler" açıklamasını yapıyor. SGK, bütçesinden tıp fakültelerine ayrılan pay giderek azaltılmakta, en pahalı tedavi hizmetini sunan üniversite hastaneleri faturalarına önemli kesintiler uygulanmaktadır. Pilot bölgelerde fiyaskoyla sonuçlanan aile hekimliği terk edilerek özünde bir muayene hekimliği uygulaması getiriliyor. Hizmet hastaneleri eğitim ve araştırma hastanelerine dönüştürülerek buradaki boşluğu özel hastanelerin doldurması hedefleniyor. Sadece Ankara'da Sağlık Bakanlığı'na bağlı 15 eğitim ve araştırma hastanesi bulunurken, özel sağlık kuruluşlarının sayısı sadece iki yılda 15'ten 25'e yükseldi, hizmet hastanesi oranı ise sadece yüzde 1. Üniversite hastanelerinin eğitim ve araştırma hastanelerine bağlanması ile asıl amaç kar amacı güden "özerk sağlık işletmeleri" oluşturmak. Kısacası yasa ile hedeflenen kamu hizmetinin yok edilmesi, sağlığın piyasalaştırılması ve özelleştirilmesidir. Akın, özelleştirme sürecini şöyle anlatıyor: "Hastanelerin belirli üniteleri, ameliyathaneleri, laboratuarlar ve acil servisler taşeron işçilere verilmeye başlandı. Birim birim zaten özelleştirilmiş, satılmaya başlandı. Yasayla birlikte tümden özelleştirilecek. Ayrıca bu yasada hastaneleri A, B, C, D, E diye sınıflara ayırma da var. Yani şunu değerlendirmek lazım; bir ülkenin hastaneleri sınıfa ayrılıyorsa, o ülkenin vatandaşları da sınıflara ayrılıyor demektir."

'Kamusal bir sağlık sistemi mümkün'

Böylesi bir sağlık sisteminin politik olduğuna işaret eden SES Genel Örgütlenme Sekreteri M. Sıddık Akın, söz konusu politikanın halktan yana olmadığını vurguluyor. Özerk sağlık işletmelerinin parçası haline gelecek olan özerk ve özel hastanelerin oluşturduğu sağlık sistemi Akın'a göre "Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün Türkiye'ye dayatmasıdır. AKP de burada neoliberal politikaların Türkiye'deki en önemli temsilcisidir. Bunları yerine getirmeye çalışıyor". Ancak dayatılan sağlık sistemine karşı mücadele edeceklerini belirten Akın, önümüzdeki günlere ilişkin olarak emek örgütleriyle görüşmelere devam ettiklerini açıkladı. Ayrıca buna ilişkin olarak ilerleyen günlerde mevcut kaynakların üstüne çok fazla kaynak eklemeden "herkesin yararlanabileceği eşit, ücretsiz ve nitelikli kamusal bir sağlık sistemi mümkündür" şiarıyla örecekleri bir eylem ve mücadele programı çıkaracaklarını dile getirdi.

Kriz hayvancılığı da vurdu

Kriz, ülkemizdeki 25 milyonluk hayvan varlığını 15 milyona düşürdü. Tarım Kredi Kooperatifi İzmir Bölge Müdür Yardımcısı Erdal Sevim, Bergama Tarım Kredi Kooperatifi tarafından Bergama Belediyesi Güzellik Ilıcası Tesisleri'nde düzenlenen "Hayvan Yetiştiriciliği ve Doğru Beslenmenin Teknikleri" konulu konferansta, tarımda geçen yıl büyük sıkıntı yaşandığını söyledi. Sevim, "Ekonomik krizde Türkiye'de 25 milyon dolayında olan hayvan varlığı 15 milyona düştü. 13-14 milyon ton süt üretimi gerçekleşti. Süt işleme tesisi kurmayı düşünüyoruz" dedi.

İzmir Süt üreticileri Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Çakır da, Tarım Satış Kooperatifleri'nin yemi 23 TL'ye sattığını, süt üreticilerinin ise 29 TL'ye, süt karşılığı dışarıdan yem aldığını kaydetti. Çakır, "Tarım Kredi Kooperatifleri sütü alsa, üretici de yemini daha ucuza mal edebilir. 29 liraya yemi dışarıdan almalarının en büyük nedeni, üretici aldığı yemin karşılığında dışarıya süt satıyor" diye konuştu.

Bergama Tarım Kredi Kooperatifi Müdürü Bekir Kara, ilçede 730 hayvancılık işletmesinde 32 bin büyük, 65 bin küçük baş hayvan bulunduğunu, günlük ortalama 140-160 ton süt üretildiğini söyledi. "Kara, 2006-2007 yıllarında sütün kilogramı 75 kuruş iken herkes yurtdışına giderek kaliteli hayvan alma çabasındaydı. 2009 yılında süt fiyatları 50 kuruşa inince herkes küstü" dedi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ Dursun BAŞTUĞ

Emek mücadelesinin can damarı işyerlerinin örgütlenmesidir

En geniş emekçi kesimlere yönelik kapsamlı saldırılar derinleşerek sürüyor. Kazanılmış hakların gaspını hedefleyen bu süreçte; sınıfın çıkarlarını savunması gereken, ancak egemen güçlerle uzlaşmış sarı sendikalar ve hükümetin arka bahçesini oluşturan devlet güdümlü sahte sendikalar da korodaki yerlerini aldı. Sözünü ettiğimiz sendikalar, işveren örgütleri ile hükümetin sınıfa yönelik hakların gasp edilmesi için adeta kolluk görevi gördüğü bir süreçte emek örgütlerinin şu sıralar gündeminde her yıl aynı nakaratın söylendiği, hükümet ile emek örgütleri arasında gerçekleşen 'toplu iş sözleşmeleri' (TİS) var.

Sendikalar sınıfın ekonomik ve demokratik koşullarını düzeltmek için kurulan sınıfın örgütleridir ve işçi sınıfının siyasallaşıp kurtuluş mücadelesi yürütmesinde önemli araçlardır. Çeşitli nedenlerle ne yazık ki sendikaların bu durumdan olabildiğince uzak durduğu söylenebilir. Sendikaların bugünkü mücadele anlayışları, somut politika ve pratikleri, sınıfsal tutumları ortadadır. Kendilerini tanımlarken grev ve toplu sözleşme haklarından asla vazgeçmeyeceklerini söyleyen sendikaları bugün, toplu görüşme masalarına sıkışmış, taktik üstünlüğünü tamamen kaybetmiş ve egemenlerin dayatmalarına rıza gösteren bir halde görmekteyiz.

Diğer sendikalara nazaran devrimci-demokratik muhtevası daha ileri olan KESK de toplu sözleşme görüşmelerine hazırlanıyor. Üye sendikalarının üye sayısında ciddi düşüş yaşadığı, yetkili olan sendikalarının yetkilerinin teker teker kaybettiği ve konfederasyona yönelik yapılan saldırı sonrası sınırlı sayıda örgütlenen eylemlerin üyeler bazında yeterli derece desteklenmediği bir dönemde KESK toplu sözleşme sürecine giriyor.

Toplu iş sözleşmeleri yasal bir süreç sonunda sendika ve sermaye tarafının bir araya gelmesiyle yapılan görüşmeler sonrası imzalanan metinlerdir. Metinler nihayetinde sonuçtan ibarettir. Ve masa başında imzalanır. Sınıf mücadelesinin uzun yılları bulan bedeller ödenerek kazanılmış haklarının korunup korunamayacağı veya ne kadar geliştirilebileceği sendika ile sınıf arasındaki diyalektik ilişkiye bağlıdır. Burada önemli olan toplu sözleşme öncesi toplu sözleşmeyi yapacak iş kolundaki çalışanların toplu sözleşmeyi nasıl bir mücadele anlayışıyla, ne kadar sahiplendikleri meselesidir. Arkasında taban gücü olmayan bir sendikanın eli kolu bağlı bir şekilde masaya oturacağı şüphe götürmez.

Toplu iş sözleşmeleri veya devlet cephesinden toplu görüşme olarak adlandırılan bu sürece KESK nasıl hazırlanıyor? Bu sorunun cevabı aynı zamanda KESK'in içinde bulunduğu durumu gözler önüne sermesi açısından önemli bir yerde duruyor. Çünkü TİS görüşmelerinde bir sendikanın üyelerinin haklarını iyi savunabilmesi, koruyup geliştirebilmesi; üyelerinin ne kadar söz sahibi olduğu ve bu durum üzerinden aktif mücadeleye ne derece katıldığı ile doğrudan orantılıdır. Konfederasyona bağlı 11 sendikası bulunan KESK üyesi yüz binlerce emekçiden kaçı TİS döneminden haberdardır. Kaç tane üye TİS tartışmalarına davet edilmiştir? Bu yönde program oluşturabilinmiş midtir? Veya TİS ile ilgili kaç toplantı yapılmıştır? Kendi üyesinin dahi fikrini alma gereksinimi duymayan KESK gibi sendikaların hükümetle görüşmesinden ne denli kazançlı çıkacağı, emekçileri ne kadar temsil etmiş olabileceğini varın siz düşünün. KESK, TİS dönemine bu sene erken hazırlanacağını deklare etti. Ancak buna rağmen kendisine bağlı 11 sendikadan bugüne kadar yalnızca Eğitim-Sen ve Tüm Bel-Sen harekete geçti. KESK ve üye sendikaların programında ise artık klasikleşmiş Ankara yürüyüşleri vardı. Altı doldurulmayan, sınıftan kopuk, yalnızca yöneticilerin katıldığı Ankara yürüyüşlerinin varacağı yer ancak çınar gölgesi olur. Bu karar dahi kendini inkârın nereye vardığının bir göstergesidir. Düşünelim ki bir sendika TİS'e hazırlanıyor, yetkileri elinden alınmış, saldırılara ve tutuklanmalara uğramış. Böylesi bir dönemde Ankara'ya yürüyüş kararı alınacak, ancak yürüyüşü sadece yöneticilerle yapacak. Yürüyüş engellenecek, bunun karşısında sınıf sendikacılığının zorunlu gereği olarak hakkını sokakta korumanın gereğini yerine getirmeyecek. "Sendikamızı sokakta kurduk, sokakta savunacağız" sloganını atacak, ancak kitleyi saatlerce bekletip pasifsize ettikten sonra dağıtacak. Bu anlayış sınıf sendikacılığının değil, bürokratik sendikacılığın anlayışıdır. Zira sınıf sendikacılığı ne olursa olsun üyelerinin denetimini üzerinde hissetmiyorsa o sendikada bürokratik yapılanma kaçınılmazdır ve orada emekçilerin çıkarı ikinci plana itilmiş demek olur ki; bürokratlaşan yapılanma sınıftan uzaklaşarak, sınıf karşıtı bir pozisyon almaktan kurtulamaz.

Sınıf sendikacılığının gereği olarak TİS süreçleri önceden planlanmalıdır. TİS'in öneminin sınıfa doğru kavratılması için tüm çalışanların dâhil olduğu çalışmalar örgütlenerek hazırlanılmalıdır. Bunun sonucunda yine tüm çalışanların katılacağı toplantılarla TİS gündemleri belirlenmeli, bu gündemler etrafında TİS'in çerçevesi çizilmeli, talepler belirlenmelidir. Nihayetinde TİS imzalanacaksa veya imzalanmayacaksa da bunun kararını yine çalışanlar vermelidir.

İşçi hareketi-emek mücadelesinin her alanlında olduğu gibi TİS'de de can damarı işyeri örgütleridir. İşyeri örgütleri yaratılmadan tepeden bakan, bürokratlaşmış ve emekçilerin esas olmadığı sendikacılığın geleceği nokta ortadadır.

Sınıfın nihai kurtuluşunun ancak iktidarın sınıfın elinde olduğu bir yönetimle olacağını bir an olsun unutmadan, sınıfın ekonomik ve demokratik talepleri günün ihtiyaçları üzerinden ele alınarak işyerlerinde örgütlenmeyi ve buradan yükselecek bir mücadeleyi dayatıyor. Seferber olalım.

Üzmez'i sevindiren devlet kadınları 'üzdü'

Çocuk istismarcılığından yargılanan Hüseyin Üzmez'i protesto eden kadınlar hakkında toplam 15 yıl hapis istendi.
14 yaşındaki B.Ç'ye cinsel tacizde bulunduğu için çocuk istismarcılığından yargılanan Vakit gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez'i adliye önünde protesto eden kadınlar hakkında toplam 15 yıl hapis istemi ile dava açıldı. Tutuksuz yargılanan Üzmez'e adliye çıkışında şemsiye ile vuran ve yumurta fırlatan Pınar Koyuncular ve Nergiz Şimşek hakında açılan davada 7.5'ar yıl hapis istendi. 10 Şubat'ta, adliye önünde Üzmez'in protesto edildiği olayda gözaltına alınan Şimşek ve Koyuncular'ın soruşturmasını yürüten cumhuriyet savcısı tamaladığı iddianamede iki kadın hakkında "kasten yaralama ve hakaret" iddiası ile Bursa Sulh Ceza Mahkemesi'nde dava açtı. Çocuk istismarcısı 76 yaşındaki Vakit gazetesi yazarı Üzmez'i Adli Tıp raporu ile aklama yoluna giden devlet, Üzmez'i sevindirirken, kadınları da üzdü. Hakkında 7.5 yıl hapis istenen Yıldırım Halkevi yöneticisi Pınar Koyuncular, yaptıklarının kadınların meşru müdafası olduğunu dile getirerek, devletin kadınları korumadığını, Üzmez'in ve Üzmez gibilerin her defasında serbest kaldığını söyledi.
Bursa Öğrenci Kolektifi'nden Nergiz Şimşek ise, haklarında istenen hapis cezasının tesadüf olmadığını belirterek, ülkede yaşanan tecavüz, taciz ve töre cinayetlerinin de tesadüf olmadığını söyledi.

'Ceza yetmez, asın bizi'

Üzmez'i protesto eden Koyuncular ve Şimşek hakkındaki hapis talebi çeşitli illerde kadınlar tarafından protesto edildi. Bursa Orhangazi Parkı'nda bir araya gelen kadınlar, 'tecavüzü, tacizi aklamadıklarını' belirterek, oturma eylemi yaptılar. Eylemi gerçekleştiren Halkevci ve Kolektifçi Kadınlar "15 yıl yetmez, asın bizi, dünya Üzmez'i aklayanlara kalsın" yazılı pankart açtılar. İstanbul'da ise, Taksim'de bulunan Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kadınlar, ellerinde, "Devlet Hüseyin'i üzmez, kadınları üzer", "Kız kardeşlerimize dokundurtmayız", "15 yıl değil, 150 yıl da verseniz haklayacağız" yazılı dövizler taşıdı. Halkevleri ve Kolektifçi Kadınlar'ın yaptığı açıklamada, Hüseyin Üzmez'i protesto eden arkadaşlarının yargılanmasının kabul edilemeyeceği belirtildi. Yargılanması istenen isimlerden Pınar Koyuncular da elinde, "Devlet Hüseyin'i üzmez, kadınları üzer" yazılı dövizle eyleme katıldı. Ayrıca Eskişehir'de de kadınlar Koyuncular ve Şimşek hakında açılan davayı protesto ettiler.

Mevsimi olmayan mevsimlik kadın işçiler

Sıcak bir temmuz sabahı, güneş ilk ışıklarını dünya denen bu acımasız gezegene daha göndermemiş. Herkes az sonra canlanacak olan doğanın hareketliliğine kaptırıp kendini öylece akıp gidecek hayat nehrinde. Herkesten, her şeyden önce, daha aydınlık galip gelememişken karanlığa, uyanıp o güzel uykusundan amansız bir mücadeleye girişiyor yaşamla. Bir yandan düşlerinde memleketinin o güzel yaylaları, diğer yandan kavurucu sıcağa eklenen ekmek denen o kutsal yiyeceğin pişeceği sacın sıcaklığı.
Herkes uyurken uyanık olan, herkes gezerken çalışan, herkesle aynı işi yapmasına rağmen herkesten daha az para alan ve tüm bunlara rağmen bir de sabahın köründe ekmek yapması acıtıyor doğrusu yüreğini en derin yerinden. Bir tezatlık var bu işte ama ne? Gerçi bilse de ,bilmese de 'ne yapabilirim ki' diye düşünüyor. Yaşadığı o kalabalık nüfuslu ailesinden ibaret sandığı bu kocaman dünyada ışık alamamış henüz bilinci ve düşlerine gömüp mutlu yarınları, kendisi gibi insanlık dışı bir yaşama mahkûm edilen diğerlerini düşünüyor gözyaşlarını akıtıp yanaklarından bereketli toprağa...
Kadınlar; fabrikalarda, tarlalarda, evlerde... Kısacası yaşamın her alanında hayatı var eden ama buna inat hayatları hep ellerinden alınan, dövülen, sövülen, tecavüze uğrayan, hor görülen, töreye kurban edilen, işkencelerden geçirilen kadınlar.
Adları mevsimlik işçi olan ama hiçbir mevsimleri olmayan, ana haber bültenlerinde dramatik bir şekilde izlediğimiz trafik kazaları esnasında aklımıza gelen ve birkaç ah'tan vah'tan sonra tekrar unuttuğumuz kadınlardan bahsediyoruz.
Onlar; evlerinde anadır, eştir, çalışandır, dayak atılandır, tecavüz edilendir. Onlar; yılın 365 günü bilmedikleri, duymadıkları yerlerde çala-çocuklarıyla beraber saatlerce tarlalarda, bahçelerde çalışanlardır. Bir bakarsınız Çukurova'da pamukta, bir bakarsınız Malatya'da kayısıda, Karadeniz'de fındıktadırlar. Dedik ya onların adları, mevsimleri yoktur. Ayşe'dir kimi, Dilan, Derya... Urfalıdır kimi, Maraşlı, Adıyamanlı... Ama yoktur sabit bir ikametgâhları: dört mevsim 365 gün yollardadırlar, nerde bir tarla, bir bahçe oradadırlar. Onlar uyanıp günün ilk ışıklarıyla o sıcak(!) yataklarından koyulurlar işe; ilk olarak ekmeğe otururlar sabahın dördünde, çocuklar açtır ekmek isterler, kocaları taze ekmek isterler her güne, başlar zorlu bir uğraş, sonra hazırlanır kahvaltı, etraf yıkanır temizlenir, hep beraber koyulurlar yola, sonra güneş altında durmadan çalışırlar saatlerce tarlada. Çöken akşamın serinliği hissetmeden daha, başlarlar yemek yapmaya, çocuklara bakmaya ve şükür deyip yatmaya. Kocalarının derdi başlar bu kez ve gün çarpılır 365 ile, geçer ömürleri böylece. En çok onlardır çalışan, en çok emek harcayan ama yine en az parayı alan onlardır, çünkü kadındırlar...
Ve kimilerinin turist olarak gidip de gezdiği, harika dediği yerler birer cehennemdir onların gözünde. Ama sorarlar her sabahın kızıllığında neden diye? Yine kendileridir cevap veren, bilinçleri-yürekleridir... Bilirler bu yaşam kendilerinindir ve bilirler bu nasırlı eller durunca durur yaşam. Beklerler yüreklerinde büyük bir umutla hesaplaşma gününü. Sabahın ilk ışıklarıyla oturdukları o ekmek sacının başında özgür, mutlu, yaşanılası bir dünyanın düşünü kurarlar ve daha bir gayret ederler, daha sıkı sarılırlar yaşamın damarlarına.

Evyap'tan cinsiyet ayrımcılığı

Çalıştığı süre içerisinde hamile kalan işçiye "ceza" denilecek boyutlara varan uygulamalara imza atan Evyap patronu, kendi isteğiyle işten ayrılmayan işçiyi kovdu. Evyap'ın Tuzla'da bulunan Hijyenik Ürünler Fabrikası'nda çalışan Sevda Aydoğdu hamile kaldığı için işten çıkartıldı. Uğradığı ayrımcılığa ilişkin İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde eşiyle birlikte bir açıklama yapan Aydoğdu, Evyap hakkında cins ayrımcılığı yaptığı için dava açacağını dile getirdi. Yurt içi ve yurt dışına yaptığı sabun ve benzeri hijyenik ürünlerle ülkede sektörün önde gelenlerinden birisi olan ve her geçen gün karını katlayan Evyap'ın yaptığı cinsiyet ayrımcılığı Aydoğdu'ya, hamile kaldıktan sonra adeta bir ceza olarak döndü. Aydoğdu hamile kalmasının ardından tehlikeli olmasına karşın, fabrika doktorunun dahi onay verdiği kimyasalların kullanıldığı bölümde ve 8 saat ayakta çalıştırıldı. Uğradığı cinsiyet ayrımcılığına ilişkin yaptığı açıklamada 2003 yılından bu yana Evyap'ta çalıştığını belirten Aydoğdu, hamile kaldığı Ekim ayından sonra durumu öğrenen fabrika yetkililerinin kendisine farklı davrandığını dile getirdi.

Hamileliğe Evyap'tan ceza uygulaması: Fabrika yetkililerinin, hamile olduğunu öğrendikten sona kendisini ilk olarak çalıştığı laboratuar kısmından alıp üretim bölüne kalite kontrolcü olarak gönderdiğini dile getiren Aydoğdu, üretim kısmında 8 saat boyunca ayakta çalıştırıldığını ifade etti. Aydoğdu, hamileliğinden dolayı bu bölümde çalıştırılmasının kendisine yoğun zararları olmasına karşın 3 ay boyunca ayakta, yoğun gürültü içerisinde kimyasal solumak zorunda bırakıldığını belirtti. Aydoğdu fabrika doktorunun, durumuna rağmen üretim bölümünde çalışmasına onay verdiğini belirterek, 3 ay boyunca doktorun durumu izlemekle yetindiğini dile getirdi.
Fabrika yetkililerinin sürekli, "Kadınlar hamile kalıyor, bir sürü izin kullanıyorlar. Bundan sonra erkek işçilerle çalışacağız" dediklerini aktaran Aydoğdu, sürekli psikolojik baskı altında çalışmak zorunda kaldıklarını dile getirdi. Hamileliğinin 4. ayına girdiğinde hastane doktorunun üretim bölümünde çalışmasının sakıncalı olduğunu söylemesi üzerine fabrika yetkililerinin kendisinden işten ayrılmasını istendiğini söyleyen Aydoğdu, kendisine zorla kağıt imzalatıldığını dile getirdi. Aydoğdu, Evyap hakkında cinsel ayrımcılık yaptığı için tazminat ve işe iade davası açacağını belirterek, hakkını sonuna kadar arayacağını söyledi.

Tutuklu kadınlar ve DTP'liler için kampanya

Tutuklanan DÖKH üyesi kadınların ve DTP'lilerin serbest bırakılmasını isteye kadınlar imza kampanyası başlattı. Demokratik Özgür Kadın Hareketi ve DTP ile Dayanışma Kadın Platformu üyeleri bir açıklama yaparak imza kampanyası başlattıklarını duyurdular. Gerçekleştirilen gözaltı saldırıları sonucunda tutuklanan DÖKH üyesi kadınların serbest bırakılması için bir imza kampanyası başlatan kadınlar, Kürt sorununda demokratik bir çözüm için mücadele edilmesi gerektiğini dile getirdiler. TMMOB binasında gerçekleştirilen açıklama önce Kürtçe, daha sonra da Türkçe yapıldı. Kürtçesi Rahime Özadıkti, Türkçesi Ulfet Taylan tarafından yapılan açıklamada, DÖKH, DTP ve KESK'e yönelik yapılan saldırıların devletin Kürt sorununa ilişkin bir çözüm üretmek istemediğinin kanıtı olduğu belirtilerek, "Biz kadınlar bu savaşın bitirilmek istendiği konusunda kaygılıyız. On yıllardır süren savaşın toplumuzu getirisi ölüm, sakatlanma, yoksulluk, taciz, tecavüz, zorunlu göç, şiddetin kutsandığı toplumsal bir hayat ve düşmanlık üretmek için sürekli olarak tekrarlanan cinsiyetçi, milliyetçi ve militarist politika ve uygulamalar olmuştur" denildi. Kürt kadınının özgürlüğü talebi ile çalışmalar yürüten DÖKH üyelerinin serbest bırakılmasının istendeği açıklama şu sözlerle bitirildi: "Kadınlar olarak bu savaşın bir an önce bitmesini istiyoruz ve bunun için üzerimize düşeni yapmak için yola koyulduk."
Açıklamanın ardından Emine Aslan, Av. Eren Keskin, yazar Semur Sezer'in de aralarında bulunduğu imza kampanyasına destek veren kadınlar, neden desteklediklerini belirten kısa konuşmalar gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda DÖKH üyesi tutuklu kadınların serbest bırakılması istenerek, Kürt halkının demokratik hak taleplerinin önünün açılması gerektiğine dikkak çekildi.

ÖNCÜ KADIN Rojda DEMİR

Münevver, kadına bakışın aynasıdır

Aylardır yakından takip ettiğimiz Münevver Karabulut cinayeti, yaratmış olduğu atmosfer, ele alınış biçimi ve yansımaları boyutuyla birçok yönüyle egemen düzenin gerçek niteliğini teşhir eden çok sayıda ayrıntıy içerisinde barındırıyor.
Münevver Karabulut'un cesedinin başının gövdesinden ayrılmış halde çöpte bulunmasının üzerinden birkaç ay geçti. O günden bugüne burjuva basın ve medya için 'canlı' ve 'sıcak' bir malzeme olmaya devam ediyor. Sevgilisi Cem Garipoğlu'nun ve ona yardım eden kişilerin öldürdüğü Münevver'in niçin öldürüldüğünün yanında öldürülüş biçimi ve ayrıntılarına ilişkin çokça tartışmalar, her gün değişen ve yenilenen kanıtlara dayalı yorumlar yapıldı, yapılmaya da devam ediyor. Devletin ve medyanın olaya bakış açısı ve yönelimi, olay sonrası yansıyan boyutlarıyla özellikle üzerinde durulması gereken bir konu. Çünkü yapılan her yorum ve açıklama, düzenin kadına bakışını buram buram taşıyor ve yayıyor.
Cinayetin ardından suçlunun ya da suçluların peşine düşmesi gereken polis, cinayetten tam 78 gün sonra katil zanlısı Cem Garipoğlu'na yönelik arama kararı çıkardı. Dolayısıyla bu tutum, katil zanlısının özellikle korunduğu ve kaçması için zaman ve imkan yaratıldığı kanaatini güçlendirdi. Bu soruna yönelik kamuoyundan yükselen tepkilerle köşeye sıkışan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, Münevver'in ailesine "Kızınıza sahip çıksaydınız, o saatte dışarıda ne işi var orda?" diyerek suçlunun Münevver ve ailesi olduğunu ilan ederek, tüm ailelere kadınların sıkı denetim ve gözetimini tavsiye etmiş oldu! Yani Münevver'in başının gövdesinden ayrılarak işkenceyle öldürülmesinin nedeni sevgilisi ile buluşması ve eve erken gitmemesi...
Bireylerin güvenliği sorununa devletin nasıl yaklaştığı ortada. Haddini bilmeyen, sınırları aşan -ki bu kapsama insan olmanın temel ve sıradan gereksinimleri giriyor- bu ülkede ya ölür ya sakat kalır ya tecavüze uğrar ya soyulur ya da öldürülür... Bunda şaşılacak ne var ki?
Sorun sadece şiddetin varlığı değil. Var olan şiddetin gerekçelerinin de tersyüz edilerek neden ve sonucun yerinin değiştirilmesidir esas mesele. Egemen sistem, kendini var eden temel aracın şiddet olduğunu her fırsatta açıkça ilan etmekte bir sakınca görmüyor.
Eve geç gittiği için, beyaz tayt giydiği için, en temel demokratik hak ve taleplerini dillendirdiği için baskıya, şiddete, cinsel meta olmaya, dayağa, küfre, hakarete, hapsedilmeye ve benzer birçok şeye karşı çıktığı için öldürülen kadınlar... Yani birey olma çabası içerisine girdikleri için öldürülenler... Suçlusunuz! Devlet nazarında, devlet üzerinden yayılan kültürle toplum nazarında... Sizleri denetim altında tutamayan, sizlerin birey olduğunuzu düşünen aileleriniz ve herkes suçlu. Düzenin suçlu listesi hızla ve inanılmaz çeşitlere bölünerek uzuyor. Düzenin, kendisine direkt karşı çıkanlardan başlayan suçlu listesinin diğer ucunun sınırı yok.
Çarpıcı olan başka bir durum da basın ve medyanın bu cinayetin üzerinden uzun bir zaman geçmesine rağmen hala canlı tutuyor olması... Her gün belki onlarca cinayet haberi alıyor, okuyor, seyrediyoruz. Ancak bazıları var ki, diğerleri kadar çabuk unutulmuyor ve gündemde uzun bir süre yer almaya devam ediyor.
Bu olayın üzerinden uzun bir zaman geçmesine rağmen hala gazetelerin ilk sayfasında yer alması, her gün yeni bir iddia ve sözde kanıtla medyada geniş yer bulmaya devam eden bu cinayeti, medya için yüzlerce cinayetten daha cazip kılan şey ne?
Oysa yakın zamanda bile gündeme oturan birçok katliam ve cinayetten bahsetmek mümkün. Mardin'deki toplu katliamı hatırlayalım. Büyük bir infial yaratmış, uzun uzun tartışılmış ve katliamın nedenleri üzerinde durulmuştu. Ancak bu olay bile büyük bir hızla hafızalardan silinmeye başladı.
Ama Münevver cinayeti, hala baş sayfalarda yer almaya devam ediyor.
Gazetelerde boy boy fotoğraflar. Münevver'in mini eteğiyle sevgilisiyle sarmaş dolaş fotoğrafları, cinayetin ayrıntılarının peşine düşen basın ve medyanın olayın içine olağanüstü bir çabayla serpiştirdiği cinsel fanteziler...
Münevver'in bedeni parça parça olduktan sonra bile hala cinsel bir obje olarak pazarlanmaya ve pornografik bir gelir kaynağı olmaya devam ediyor. İşte bu nedenledir ki mümkün olduğunca uzun bir süre daha gündemde yer bulmaya devam edecek.
Kadın sorununa yönelik mücadele yürüten kadınlar ve kadın örgütlülüğünün böylesi olaylara temel yaklaşımı insanı düşman gören düzenin gerçekliğiyle yüzleşmek olmalıdır. 'Suçlular listesini' kabartan bu anlayışın bir parçası olmamak için 'suç listesini' kabartmak ve yaygınlaştırmak temel vazifemizdir.

4. yıl dönümünde 17'leri anarken Halk Savaşı ısrarı her türden tasfiyeci sapağa karşı yükselen bayrak olarak omuzlardadır

Halk Savaşı şehitlerimiz ve 17'ler, devrimden uzaklaşma yolunu tutan tüm tasfiyeci eğilimlere karşı, devrimi sürdürmenin ölümsüz kanıtlarıdır. Anıları önünde saygıyla eğilirken, onların izinden yürüyerek devrime gideceğimizi biliyor, bunun bilinciyle açtıkları ışıklı yolda yürüme kararlılığımızı birkez daha beyan ediyoruz

Haziranda Ölmek Zor" diye boşa yazmıyordu şair... Tarihin acıları süzülüyordu sözlerden... Haziranın aldığı ve alacağı yeri bilircesine yazıyordu şair, nüktesiz... Bilirim şair.. Haziranda ölmek zor!.. Yaşamak.. yaşatmak zamanıdır.. ölmek zor! Bilirim şair.. "olacaksa mertçe olsun" dedin... Olacaksa, en hesapsız.. onurlu ve namuslu.. hilafsız olsun isterim dedin... En açık.. orta yerde.. kavga içinde olsun istedin.. bilirim... Şimdi.. çocuklar daha öfkeli şair.. Haziranda acılar kardeş... Hıçkırık öfke almış.. hüznü bilince bağlamak gerek.. Haziran dövüş zamanıdır şair!.. Kalkmak.. yürümek zamanı... Şimdi Haziran!.. Sol yanımdan yaralıyım.. durmak yakışmaz...
Baharda yeşerir ovalar.. Haziranda vurur dağlara coşkulu yaşam... Haziranda yükselir dağların çağlaması.. emekçinin Mayıs hareketi de... Şavkı şimdi vurur.. ışıyan Mayıs zindanının... 16 Haziranda! 17'lerle yeniden... Sözün öze sadakatidir düşenler.. Şimdi büyük kavganın tan yeridir şair.. Bu yarayla durmak olmaz!.. "Başı dik yürümek" zamanıdır! Şimdi çocuklar kızıl öfkeli şair... Haziranda ölmek bugün daha da zor! Ama unutmam.. "Bir bugünden yarına gidenler.. bir de yarınlar adına direnenler kalır" demiştin... "Yaşamanın adı direnmektir" sözünü unutmam şair... ama.. "ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin.. hoş gelmiş.. sefa gelmiş" deyişin adıma kabulümdür şair...

Duygularımız bilincimize tabi ise 17'lere bağlılığımız perçinlidir

Komünist ve sağlam nitelikli gerçek devrimciler, en zor koşullar altında da bilimsel gerçeğin ölçüleriyle hareket eder, iradi tercihle bundan sapmazlar. Devrim ve komünizm mücadelesi, gelecek adına gerici olan her şeye meydan okuyarak yüklendiği yıkma-yapma görevi ve şiddete dayanan çatışmalı doğası gereği büyük zorluklar ve tarifsiz acılarla doludur. Bilimsel inancı zayıf veya pekişmemiş olup, doğabilecek muhtemel bedelleri önceden göze alamayanlar, bu yolun uzun yürüyüşçüleri olamazlar. Bundandır ki, söz konusu mücadele; hep "pek yürekli" ve sınıf bilinçli olmayı gerektirir. "Akıl ile cesaretin birleştirilmesi", başarı için vazgeçilmez bir özelliktir. Ama bu "yüreği pek" olanlar asla "katı yürekli", duygusuz robotlar değildir.
Duygularımızın ölü olduğu sanılmamalıdır. Onlar, en başta canlı varlık oluşumuz sebebiyle kaçınılmaz olarak var ve yaşıyor. Dahası, en büyük sevdaları yar ederek daldığımız büyük ütopyamızda, duygularımız amaçlarımıza sıkı sıkıya bağlanır-bağlıdır. Büyük sevdalarla bezeli maddi yaşamın canlı acılarını ve büyük-küçük dramlarını duygularda his etmemek düşünülemez. Ne var ki, onları bilinç unsuruyla ve bilimsel gerçeğe tabi kılarak kontrol altına alma yeteneğimizle ayrılırız duygusal zayıflıktan. Bizler duygularımızı devrimci gerçeğin önüne çıkarmaz, nesnel gerçeğin ilkelerine uygun davranmaktan uzaklaşıp mistik dünyaya hapsolamayız. Mesele, "bilinçli irademiz mi duygularımıza hükmedecek, yoksa duygularımız mı bilimsel irademizi esir alacak?" meselesidir. Duygulardan tamamen koparılarak kuru bir çerçeve içinde çoraklaştırılmış, insan beyninin ürünü ya da canlı organizmaya ait bir tek düşünce, bir tek davranış çizgisi ve bu dünyaya ait bir tek eylem biçimi tarif edilemez.
Sevdalarını, ütopyalarını, acılarını paylaştığımız şehitlerimizi, özelde de 17'leri anarken bu gerçekliğe uygun hareket etmekteyiz. Şehitlerimize karşı duygusal bağlılığımızın da olduğunu inkar edemeyiz. Bu kötü değil iyidir, zayıflık belirtisi değil nesnel gerçektir. Sakınılacak, sıkılacak bir "ayıp-özür" değil, insana has erdemli gerçeğin ta kendisidir.
Peki biz şehitlerimizi,17'leri anarken salt duygusal güdülerimizle mi hareket ediyoruz? Asla! Onları duygusal bağlılıkla da andığımızı söylerken; onların devrimci özünü boşaltmış, devrimci ideallerine saldırmış mı oluyoruz? Asla! Peki Onların anma zeminini ve anlamını gerçek devrimci değerinden uzaklaştırmış mı oluyoruz? Hiç kuşkusuz ki hayır! Aksine yabancı duramayacağımız ve kaçamayacağımız sosyal halk gerçeğini kavrayarak; şehitlerimizin devrimci ideal ve ideolojik-politik ilkelerini sahiplenerek ve onların devrimci amaçlarıyla bütünleşerek en gerçek niteliğine ulaşan siyasi kimliklerini esas alarak onları anmakta ve öne çıkardığımız devrimci teori ve pratiklerinden öğrenmeyi amaçlamaktayız. Onlara bağlılığımız ve onları anma bilincimiz bu olup; bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm basit duyguların gölgesine sığmayacak kadar derin olan tek önceliğimizdir. Bizi onlara, onları bize bağlayan tüm maddi-manevi bağlar, tamamen ideolojik-politik-örgütsel düzlemdeki ortak paydalarımızda birleşir, perçinlenir ve anlam bulurlar. İşte, duygularımız da buradan beslenir, özleşir ve asilleşirler.

Onlar devrimi sürdürmenin ölümsüz kanıtlarıdırlar

Eğer şehitlerimizi anma pratiğimiz; şehitlerimizi devrimci çalışma ve amaçların geliştirilmesinde etkin kılınabilirse tam doğru anma gerçekleştirilmiş olabilir. Şehitlerimizi mücadelemize katmamızın anlamı böyle karşılık bulabilir. Mücadelemize katkı sunar tarzda ele alınmayan anma etkinlikleri güdük olup gerçek zeminine oturmuş olamazlar.
Şehitlerimize sahip çıkmanın bir yanını da objektif olarak devrimci olmakla birlikte büyük bir duygusal bağla devrime bağlı olan ailelerini örgütleyip devrime seferber etmekten geçer. Ki, bu görev çoğu kez ve belki de esas olarak unutulmuş-ihmal edilmiş bir halkadır. Eğer kavranır ve gerekli şekilde ele alınırsa, devrime önemli bir güç katacağı kesindir. Ayrıca bunun şehitlerimize karşı bir yükümlülük olduğu da unutulmamalıdır.
Halk Savaşı şehitlerimiz ve 17'ler, devrimden uzaklaşma yolunu tutan tüm tasfiyeci eğilimlere karşı, devrimi sürdürmenin ölümsüz kanıtlarıdır. Anıları önünde saygıyla eğilirken, onların izinden yürüyerek devrime gideceğimizi biliyor, bunun bilinciyle açtıkları ışıklı yolda yürüme kararlılığımızı birkez daha beyan ediyoruz.

Anmalara yaklaşım

Geniş kitleleri kucaklayarak daha görkemli kılınmış, politik kampanya bilinciyle zengin ideolojik içerikte değişik biçimlerle örgütlenmiş ve siyasi faaliyetin bir parçası halinde yürütülen şehitleri anma etkinlikleri, tüm yoldaşların yükümlülüklerini yerine getirmesiyle mümkündür. Böyle bir anma hazırlığı, devrimci dayanışmayı özellikle önemseyerek ele almak, kapsayıcı olmak durumundadır. Devrimci dayanışma ve değerlerimize sahip çıkarak hesap sorma kültürünü geliştirip, devrimci aktiviteyi canlandırarak ivme kazandıran ve düşmanın hiçbir saldırı ve katliamının kapanmamış bir hesap olarak karşılarına çıkacağının güçlü pratiğini sergileyen anma düzeyi, artık sembolik anmaların yerini almak durumundadır. Düşmana korku salmayan bu anlamda sokakları düşmana 'yasaklamayan' anmaların yeterli olmadığı-olamayacağı kabul edilmelidir. Hesaplar bunun üzerinden yürütülmelidir.
Düzenin kabulüne mazhar olarak salonlara hapsolmuş edilgenlikte sıradanlaştırılarak içeriği bir anlamda boşaltılmış anmalar tarzı; artık gerçek özüne oturtularak, demode olup rutin tekrardan öteye geçmeyen biçimsel anma alışkanlığı geride bırakılmak zorundadır. Bu, anmaların daha militan bir ruh, daha etkili çalışma ve pratik eylem düzeyi öne çıkmış biçimlerle yapılması demektir.
Devrimci çalışmalardaki kısırlık ve düşük devrimci ruh boşluğu anmalarla giderilmeye çalışılmamalı, bu görev alanı devrimci yetersizlikleri saklamanın aracı olarak kullanılmamalıdır. Kaba tabirle, "kendini tatmin" yaklaşımı ya da "vicdani borç" şeklindeki yetersiz görüş ve "yapmış olmak için yapma" çağrışımını uyandıran hal ters yüz edilmelidir. Bu, en gerçek anmaların ideolojik-politik ve örgütsel zaaflarımızın muhafazakar savunusuna girilerek değil, bunların aşılmasıyla mümkün olabileceği anlamına geleceği gibi, anmaları duygusal bağlılıktan öteye, ideolojik-politik görev bilinci ve devrimci bağlılıkla ele almamız anlamına gelir.
Devrim ile karşı-devrimin bir çatışmasını temsil eden her devrim şehidinin düşüşüyle bizlere devrettiği kavgayı unutmadan takip etmemiz, devrimci görevimizden bağımsız olmadığı gibi, bunu hakkıyla yerine getirmemiz gerekmektedir. Hiçbir kişisel veya ilkel kin davranış çizgimize gerekçe değildir. Sınıfsal kin ve devrim ile karşı-devrimin çatışmalı doğasına uygun zorunlu bilinçli zor çizgisi tek kılavuzumuzdur. Nurhaklar hesabının Malatya'da sürdürülmesindeki anlamlı çizgi gibi. Her 18 Mayıs'ta tepeleri saran gece ateşlerinin harlayışlarının aydınlatması gibi. 29 yıl sonra Cafer Atan'ın cezalandırılmasında sönmeyen ruhumuzun süreklileştirilmesi örneği ve daha yığınca örnek gibi... Devrimin zorunlu ama yarı kalmış tüm hesaplaşmaları bizler için tamamlanması gereken hedeflerdir. Mücadelemizin önündeki fiili engellerin kaldırılması ve devrimci adaletin tecelli ederek, karşı-devrimci eylemin cezalandırılması ve devrimin saldırılar karşısındaki savunmasını yerine getirmek için cezalandırma eylemlerinden geri duramayız. Özetle, günün derin tasfiyeciliğinin geçmişine sırt çevirip inkâra yaslanarak devrimci değerleri reddeden çarpık ve karaktersiz yolu, mutlaka gerektiği gibi göğüslenerek devrimci temellere sarılarak boşa çıkarılmalıdır. Biliyoruz ki, son tahlilde ve en gerçek biçimde şehitlerimizin anısına sahip çıkmak ya da onlara bağlı kalmak, onların devrim hedefi başta olmak üzere diğer hedeflerinin gerçekleştirilmesiyle mümkündür. İşte tamda bu görev, devrimin gerçekleştirilmesi için gerekli olan tüm mücadelelerin sürdürülmesi ve her biçim ya da aşamada bu görevlerin yerine getirilmesini gerekli kılmaktadır. Ki, devrim mücadelesi en basitten en karmaşığa kadar yığınca görevi ihtiva eder. Cezalandırmalar da bunun içindedir. Devrimi gerçekleştirmek istiyor ve bunun için çabalıyorsak, o halde bu tek tek çatışmalardan, eylemlerden vb. kaçamayız. Dolayısıyla şehitlerimizin anılması ya da onların anılarına bağlı kalınması, bütün bu görevlerin yerine getirilmesiyle mümkündür. Devrimci eylemi "terör" olarak tanımlayanlar, gerici hâkim sınıflar ve onların değirmenine su taşıyan sağ tasfiyeci akımlardır. Varsın onlar küfredip dursunlar, devrim kendi yolunu izlemek durumundadır.

Sıçrayanlar ve düşenler

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, "ÖTV indirimi otomotiv sektörünü sıçrattı" söylemine, sıçrayanlardan değil ama düşenlerden, yani otomotiv sektöründe ter döken işçilerden yanıt geldi: Yalan!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bir süre önce "teşvik ve istihdam" paketini açıklarken sarf ettiği, "ÖTV indirimleriyle birlikte bir sıçrama yaşandı, işler düzeldi, üç vardiya çalışan işyerleri bile var" sözleri, tartışmaları beraberinde getirdi.

Diğer patronlar gibi Ford Otosan patronunun da krizi kendisi için fırsata dönüştürerek çalışma koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırdığına dikkat çeken Ford işçileri, hükümetin de bu tür yasalar çıkartarak patronlara destek verdiğini belirttiler. Pakette var olan her şeyin Ford Otosan'da kat be kat fazlasıyla uygulandığını dile getiren Ford işçileri, hükümetin, bu uygulamaları durdurmak yerine bunları yasalaştırarak kime hizmet ettiğini gösterdiğini dile getirdiler.

Sıçrayan kim: Geçinemediği için gece vardiyasında verilen kahvaltılıklara hiç dokunmadan evine götüren işçiler olduğunu anlatan 2 yıllık bir Ford işçisi şöyle diyor: "Bu Ford'un ve hükümetin ayıbıdır. İşçiyi bu hale getirdiler işte. Adam zeytinini yemiyor evine götürüyor. Aylarca izine çıkardılar, bizi perişan ettiler. Sorarım Başbakan'a; 'bir ayda sadece 10 gün çalışıp, yarı maaş alıp ev geçindirmenin ne olduğunu bilir mi? Onlar bilmez tabii bunu. O yüzden de ona göre halkta para vardır ve yok diyen de yalan söylüyordur. Bir laf var ya, 'Tok açın halinden anlamaz' diye, tam da başbakan için söylenmiş bu laf".

Ocak ayından nisan ayına kadar fabrikanın ayda sadece 10 gün çalıştığını aktaran Ford işçisi konuşmasını şöyle sürdürdü: "Aylarca yarı maaşla çalıştık. Herkes perişan oldu. Borç girtlağa dayandı. Sonra fabrika ciddi kriz içerisinde diyerek kısa çalışma ödeneğine başvurdular. O zaman bize bundan sonra tam maaş alacaksınız demişlerdi. Başvuru bakanlıkça kabul edildikten sonra gördük ki bu da yalanmış. Çalışılmayan günlerde sigortamız yatmayacak, ikramiye de dahil hiçbir sosyal hak almayacakmışız. Bir de ödenek mart ayında başladığı için bizleri 160 lira da borçlu çıkarmışlardı. Acaba Başbakan bu olup bitenlerden haberdar değil mi?"

Başbakan"ın "harcayacak para yok diyenler yalan söylüyor" sözlerini tam bir talihsizlik olarak değerlendiren 8 yıllık bir Ford işçisi, "Para kimde var, patronda var; işçi de para yok. Kimse para yok derken şunu kastetmiyor; hiç pazara çıkmıyoruz. Hiç alışveriş yapmıyoruz. Tamam pazara çıkıyoruz ama en asgarisini almak için çıkıyoruz. Domates, patates, ekmek almak için çıkıyoruz. Daha aç kalmadık ama aylardır her şeyden kıstık. Aylardır ne çocuğuma, ne eşime, ne kendime kıyafet almadım. Bizim lüksümüz ne olacak, bu işte. Başbakan demek ki bunu bile bize çok görüyor" diyor.

Din kardeşimiz Recep'in vardiya sıçraması da yalan: "Başbakan diyor ki otomotivde üç vardiya çalışılan yerler var. Bu sözler tamamen yalan" diyen 8 yıllık Ford işçisi, kriz gerekçesi ile işyerinde yaşanılanları şu sözlerle anlatıyor: "Fabrikanın tamamı iki vardiya çalışıyor. Bizde mevcut 7 bin 500'ken 5 bin 300'lere düştü. Kriz var denerek vardiya sayısı, ikiye düşürüldü. Aylardır sadece mayıs ayında tam 30 gün çalıştık. Mayıs ayında tam ay çalışmamızın nedeni de yeni Transit Connect siparişi. Amerika'ya 30 bin adet Transit Connect ihrac edilecekmiş. Bu sipariş tamamlandığında ne olacağını ise kimse bilmiyor."

Transit Connect marka otomobilin yeni siparişi nedeniyle bu kısımda yoğun mesailer olduğunu belirten Ford işçisi, "Sipariş nedeniyle fazla mesailer başladı ama Ford orada da yapacağını yaptı. Eylül ayında ilk üretime ara verilip izne çıkarıldığımızda bizi 4 gün borçlu çıkarmıştı. Bu da her işçi için 30 saat borç ediyor. Şimdi insanlar mesaiye kalıyor ama bu borcu ödüyorlar. Mesailer başlayınca herkes sevinmişti ama borç meselesi çıkınca herkesin sevinci kursağında kaldı" diyor.

Ford patronunun işçileri borçlu çıkararak fazla mesai hakkını gasbettiğini ifade eden 3 yıllık başka bir Ford işçisi, "Kriz var deyip bizi izne çıkardılar. Ardından da siz bize borçlusunuz dediler. Normalde mesaiye kaldığımızda yüzde 100 alıyoruz. Yani ben bir saat mesaiye kaldığımda borcumdan iki saat düşmesi gerekiyor ama öyle olmuyor. Benim fazla mesai hakkımı elimden alıyor. Bir de kimse hesaplayamıyor borcunu. O neden derseniz, fazla mesaiye kaldığımızda kart basamıyoruz. Kimse bilmiyor doğru düzgün kaç saat mesaiye kaldığını. Borcu ne kadar kaldı, kimse bilmiyor. Tam bir kaos var. Mesaiye kalıyorsun görünmüyor. İçerde fazla mesai parası olup alamayan arkadaşlarımız var" sözleriyle tepkisini dile getiriyor.

"Benim paramla beni işsiz bırakacaklar": Yeni teşvik ve istihdam paketinin işsizliği önlemek şöyle dursun daha da artıracağını düşündüğünü dile getiren 10 yıllık başka bir Ford işçisi, düşüncesini şu sözlerle destekliyor: "Yasada staj diye bir şey var. İşçi altı ay çalışacak, parasını da işsizlik sigortası fonundan alacak. Şimdi bu yasayı bilen patron kadrolu işçi çalıştırır mı? İşi fazlalaştığı zaman stajyer alır, işini bitirir, kapı önüne koyar. Yerine yenisini alır. Ne güzel valla; çalıştır, parasını sen verme. Hükümetin yaptığı patronlara tam kıyak aslında, stajyere vereceği para kimden çıkacak? Yine işçiden. Benim paramla beni işsiz bırakacak. Ne güzel iş valla..."

Ford patronu ya da Başbakan'ın işçiyi anlamasının mümkün olmadığını söyleyen Ford Otosan işçisi, "Kötü olan sendikaların da onlara destek vermesi, hiçbir şey yapmaması. Sendikalar birlik olsa, işçi birlik olur aslında. Bizde temsilci, şube başkanı gelse, işçiye dese ki 'eylem yapacağız', işçi yapar. İşçi kime güveneceğini şaşırmış, asıl sorun da bu" diyor.

"Sen önemli değilsin, önemli olan işin zamanında bitmesi": Bir Ford işçisi ise krizle birlikte fabrikada kuralsızlığın kural haline geldiğini şu sözlerle aktarıyor: "İşçinin hayatı altüst oldu. Çalıştığın bölüm değişiyor, vardiyan değişiyor, her şey allak bullak. Bugün Transit hattındasın, yarın Transit Connect. Önemli olan işin zamanında yetişmesi. Sen önemli değilsin. Hangi vardiyada olduğumuzu öğrenmek için bile telefon bekler hale geldik."

Hükümetin her yaptığının, her çıkardığı yasanın patronların elini daha da güçlendirdiğini, işçinin üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da artırdığını söyleyen 5 yıllık başka bir Ford işçisi, "Ford, kriz var dedi, önce yarı ücretli izne çıkardı işçiyi, ardından Avrupa ve Türkiye'de lider olmakla övünen fabrika kısa çalışma ödeneğine başvurdu. Hükümet ne yaptı, onayladı bunu. Sonra ödünç işçi olarak Gebze'ye gönderdi işçilerin bir kısmını. Şimdi Gebze'ye gönderdiği işçilerin bir bölümünü Transit Connect'te işler açıldı diye geri çağırıyor. İşçi olmuş top gibi. Oradan oraya atıp duruyorlar. İş var gel, iş yok git. Bu kadar basit. Peki hükümet bu olan bitene karşı ne yapıyor? İşçiye sahip çıkması gerekirken patrona sahip çıkıyor. Yetinmiyor, bununla ilgili bir de yasa çıkarıyor" şeklinde konuştu.

"Bizi eşya gibi birbirlerine ödünç veriyorlar"

Ekonomik kriz gerekçesi ile kısa çalışma ödeneğine başvuran ve 600 günlük primini doldurmadığı için ödenekten yararlanamadığı gerekçesi ile Arçelik LG klima fabrikasına ödünç işçi olarak gönderilen başka bir Ford işçisi, ödünç işçilik uygulamasının işçiye etkilerini şu sözlerle anlatıyor: "Ben Ford'a gireli 2 yıl oldu. Kısa çalışma ödeneği çıkınca bizi yararlanamadığımız için Arçelik'e gönderdiler. Aslında benim geriye dönük 600 günlük primim var, daha önce başka bir iş yerinde çalıştığım için. Bunu söylememe rağmen yine de gönderdiler. Biz de kriz ortamında işsiz kalmayalım diye gittik. Ne yapalım, mecburuz. Üstelik tam maaş alacaktık. Ama hiç kolay değil tabi ki. Sonuçta başka bir iş yeri orası. Sudan çıkmış balık gibi oluyorsun. Her şey yeni. Çalışma koşulları, iş arkadaşları, her şey... Vallahi inanır mısınız Ford'u arar olduk. Ford'da da koşullar ağır ama bir düzen var. O düzene alışmışsın. Arçelik'de herşey karadüzen gibi geldi. Sanki küçük bir atölyede çalışıyorsun. Sonuçta tüm yaşamımızı alt üst ettiler. Belki birkaç ay sonra buraya alışacağız ama yeniden Ford'a çağıracaklar. Sonuçta bir bölüm arkadaşı Transit Connect'te iş var diye geri çağırdılar. Biz şimdi 150 kişi kaldık Arçelik'te. Bu kadar kolay işte patronlar için seni oradan oraya sürmek. Sen de, 'kriz var aman işimden olmayayım' diye katlanıyorsun."

İşçi hayatı: bedavadan biraz pahalı

Son yıllarda sık sık işçi ölümleri ile gündeme gelen tersaneler, krizde işçi sayısının azaltılıp, çalışma yoğunluğunun daha fazla arttırılması ve karın büyütülmesi için can güvenliğinin kısılması sonucu yaşanan yeni bir iş cinayetiyle gündemde. Patronun, boya yapılırken gemiye zarar verdiği gerekçesiyle havalandırma deliğini açtırmaması nedeniyle sıkışan gaz patladı. Patlamada 1 işçi öldü, iki işçi ise yaralandı.

Tuzla Tersaneler Bölgesi'ndeki patronlar, 124'üncü cinayetlerine imza attılar. Geçen yıl 29 işçinin hayatını kaybettiği Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bulunan Çelik Tekne Tersanesi'nde, önceki akşam boyama işlemi yapılan 'Vinga' adlı kuru yük gemisinde patlama meydana geldi. Geminin 6 nolu ambarında gaz sıkışmasının yol açtığı patlamada Süleyman Kırgül ve Sait Ahmet adlı işçiler ağır yaralanırken, taşeron firma Alesta Denizcilik'te 6 gündür çalışan 29 yaşındaki Hüseyin İbir hayatını kaybetti.

"Hayat bu kadar ucuz mu?"

Liman Tersane Gemi Yapım ve Onarım İşçileri (LİMTER-İŞ) Sendikası Başkanı Cem Dinç, "Bir dönem ölümler durmuştu. Ama krizle birlikte tekrar artmaya başladı. Taşeron firmalar gerekli iş güvenliği tedbirlerinden taviz verdikleri ve çalışanlar da daha fazla mesai yaptığı için ölümlerde artış başladı" dedi. Yaşamını yitiren İbir'in arkadaşları, boya yapılan bölümün alt kısmında gemiye zarar verdiği gerekçesiyle havalandırma deliğinin açılmadığını, patlamanın da içeride biriken gazın elektrik kontağı ile patlaması sonucu meydana geldiğini söylediler. Memleketi Uşak'ın Karahallı ilçesinde toprağa verilen İbir'in babası Sebahattin İbir ise, "Teknik iş emniyetinde çalıştığım için oğluma emniyetli olması konusunda sürekli uyarılarda bulunuyordum. İnsan hayatı bu kadar ucuz olmamalı. Şirketten herhangi biri arayıp şu ana kadar başsağlığı bile dilemedi" dedi.

"Taşeron ölümler"

GEMİ inşa sektöründe taşeron sistemi son derece yaygın: 48 tersanede faaliyet gösteren taşeron sayısı 500'ü buluyor. Neredeyse tüm gemi üreticisi firmalar taşeron işçi çalıştırıyor. 20 bine yaklaşan çalışanıyla gemi inşa sanayiinde her tersanede 40 ile 50 arasında taşeron işçi çalışıyor. Bu durumun tersanelerdeki ölümde önemli bir faktör olduğunu ve bu sistemin kaldırılmaması halinde ölümlerin artarak devam edeceğini ifade eden Sendika Başkanı Cem Dinç, sözlerini şöyle sürdürdü: "Yasada işçi sağlığı ve işçi güvenliği bölünemez deniyor ama şu anda ana firmalar yasadışı bir şekilde işleri taşerona veriyor. Taşeron bunları sağlayacak kurumsal güçte değildir. Bu da ölümlere neden oluyor."

GENÇ YORUM — Sinan Çakıroğlu

Daha gelişkin bir gençlik örgütlülüğü için ileri

Ülkemizin tarihi gerçekleri ve bu gerçekler içerisinde ortaya çıkan sosyo-ekonomik yapısı ezilen milyonları bitip tükenmeyen sorunlarla karşı karşıya bırakmaktadır. Gerici sistemin "demokratikleşme" açılımları ve bu açılımlarını takip eden pratikleri ezilen milyonların üst boyutta sorunlarla karşılaşacağının habercisidir.

Hâkim sınıflar Kürt "açılımları", Alevi "açılımları", "faşizan zihniyet"le hesaplaşma naraları vb. bir dizi söylem eşliğinde, ülkemizin demokratikleşme yolunda ilerlediğini ve sorunlarını mevcut düzenin sınırları içerisinde çözebileceği ifade etmektedir. Bu söylemler kimi "sol, demokrat" kişi ve çevrelerin de gündemine sokularak geniş kesimler üzerindeki etkisi arttırılmaktadır.

Düzenin "çözüm" adına dile getirdiği öneriler emperyalist efendilerinin çıkarları temelinde gelişmektedir. Bu kesimlerin çıkarları ile işçi ve emekçilerin, Kürt ulusunun, Alevilerin ve diğer ezilen kesimlerin çıkarları bir ve aynı değildir.

Gerçek demokrasinin, özgürlüğün ve eşitliğin egemen olabilmesi için sömürünün ortadan kalkması gerekir. Dolayısıyla, eşitsizliği ve yaşadığımız diğer sorunları var eden mevcut gerici sistem yok olmadığı müddetçe, ifade edilen "demokratikleşme açılımları" koca bir yalandan öteye gitmeyecektir. Halkın demokratik hak ve özgürlükleri için yürütülen faaliyetlerde, ezilen milyonların ancak ve ancak gerçek demokratik bir düzende özgür ve eşit olabileceğine yaslanarak gerçekçi çözümler üretilebilir.

Hâkim sınıflar bir taraftan ezilen milyonların bilinçlerini bulandırırken diğer taraftan demokratik-devrimci kurumlar üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmaktadır. Yapılmaya çalışılan apaçık ortadadır: Halkın örgütlü kuvvetlerinin devrimci dinamikleri törpülenerek ezilen milyonlar hâkim sınıfların politikalarının kaldıracı haline getirilmeye çalışılıyor.

Ekonomik krizin işçi ve emekçiler üzerinde derinleşen etkileri, Kürt ulusal hareketinin sürüklenmeye çalışıldığı süreç, Alevilerin hâkim sınıfların yedeği haline getirilmesi girişimleri ve daha onlarca sorun devrimci hareketi zor bir sürecin beklediğinin göstergeleridir. Hâkim sınıflar açıkladıkları paketlerle bu sürece hazırlıklı olduklarını göstermektedir.

Eğer bu süreci doğru tespit ederek önümüzdeki sürecin çelişkilerini göğüsleyecek bir yapıyı inşa edemezsek elde ettiğimiz kimi başarıların yenilgiyle sonuçlanacağını bugünden ifade edebiliriz. Yeni demokrasi mücadelesinin yaklaşık kırk yıla yaslanan tecrübeleri bu gerçeği yalın bir şekilde öğretmektedir.

Hâkim sınıfların kapsamlı saldırılarına aynı netlikle ve tutarlılıkla cevap olmaksızın kazanılan başarıların kalıcılaştırılması ve daha büyük başarıların elde edilmesi olanaksızlaşır. İdeolojik düşmanlarımızla aramızda olan sınırı korumak ve bu alanda aktif bir mücadele yürütmek dün olduğu gibi bugün de hayati önem taşıyor. Doğru fikirler ortaya koymak ve bu fikirleri en geniş kesimlere taşıyarak bu kesimleri kendi sorunları etrafında örgütlemek doğru pratiğin belirleyenidir.

Etkin bir ideolojik mücadele yürütebilmek için önce kendimizden başlamalı; eksiklerimizi ve yetersizliklerimizi aşacak yol ve yöntemleri yaratarak nitelikleşmeye fazlasıyla önem vermeliyiz. Böylesi bir gelişimin sağlanmadığı koşullarda ideolojik düşmanlarımızın bu mücadeleden başarılı çıkacakları unutulmamalıdır. Bu alandaki başarısızlığımız sergileyeceğimiz pratiklerin de başarısız olması demektir.

Halk gençliği ülke devriminin sorunlarına kafa yormalı ve bu gelişmelere koşut olarak mücadele alanlarında derinleşmelidir. Halk gençliğinin yaygın örgütlülüğünü nitelikli, sürekliliği sağlanmış ve daha kitlesel bir gençlik hareketine evirmek, gençlik alanında, bahsini yaptığımız çelişkileri göğüsleyecek bir hareketi ortaya çıkaracaktır. Halk gençliği bunu başarabilecek deneyime ve niteliğe sahiptir.

İran seçimlerinde kazananlar ve kaybedenler

Ahmedinejad 46 milyon seçmenden 24.5 milyonunun oyunu aldı

7 Haziran'da gerçekleştirilen ve ABD, AB eksenindeki güçlerin desteklediği 14 Mart İttifakı'nın galibiyetiyle sonuçlanan Lübnan'daki parlamento seçimlerini geride bırakan Ortadoğu coğrafyası, 12 Haziran günü İran cumhurbaşkanlığı seçimlerine ev sahipliği yaptı. Dört adayın yarıştığı seçim, genel manada mevcut cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad ile eski başbakanlardan Mir Hüseyin Musevi arasında geçti. Sürpriz yapacağı öne sürülen Musevi, Ahmedinecad karşısında ağır bir yenilgi aldı. Ülke tarihindeki en geniş katılımlı seçimlerde 46 milyon dolayındaki seçmenden yüzde 85'i sandık başına giderken, Mahmud Ahmedinejad 24 milyon 527 bin 516 oy (yüzde 62.23), en yakın takipçisi olan Mir Hüseyin Musevi ise 13 milyon 216 bin 411 oy (yüzde 33.70) oy aldı.

Fark görebilene aşk olsun: Dünya basının ezici çoğunluğunda seçimler, İran'da değişimi savunduğu öne sürülen reformist Musevi ile ülkedeki mevcut durumu muhafaza etmeyi amaçladığı öne sürülen muhafazakar Ahmedinecad arasındaki bir düello olarak yansıtıldı. Musevi'nin, İran halkının değişim arayışının ve umutlarının temsilcisi olduğu savunulurken, Ahmedinecad ise statükocu ve çatışma yanlısı olarak lanse edildi. Soframıza konulanlar bunlar, pekiyi, ama gerçekler nedir?

11 Eylül saldırılarının ardından ABD tarafından "şer ekseni"ndeki ülkelerden biri olarak ilan edilen İran, uzun süredir ABD ve AB'nin ekonomik ve politik saldırılarının hedefinde bulunuyor. Yıllardır BM'nin ambargo uyguladığı İran, son dönemlerde bir değişim işareti veriyor. Kuşkusuz bu değişim, İran devletinin karakteristik yapısına ilişkin değildir, daha ziyade dış siyasetiyle ilintilidir. Dünyanın önde gelen petrol ve doğalgaz üreticilerinden birisi olan İran, yıllardır nükleer sorunu nedeniyle AB, ABD ve bu emperyalist güçlerin etkisi altındaki ülkelere –ki bunlar dünya petrol ve doğalgaz tüketiminin yarısından fazlasını gerçekleştirmektedir- doğalgaz ve petrol satamamakta, bu nedenle büyük bir ekonomik silahını atıl pozisyondan aktif pozisyona getirememektedir. Rusya da bu konuda İran için bir engeldir, zira Batı'nın enerji ihtiyacının en önemli tedarikçisi konumundadır. İran, bu durumdan son derece rahatsızdır ve bu durumu değiştirmeyi arzulamaktadır. Bununla birlikte dünyada başgösteren son ekonomik kiriz, emperyalist-kapitalist sistemin tarihin dişlileri arasında ufalanmaya ve yok olmaya yaklaştığını bir kez daha ortaya koydu. Bu gelişme, ABD ve İngiltere başta olmak üzere tüm emperyalist devletleri, krizi sömürge-yarı sömürge ülkelere taşıyarak, etkilerini azaltmaya ve emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü ötelemeye sürüklemiştir. Kuşku yok ki bu, daha evvelden de emperyalist güçlerin temel bir politikası, karakteristiği idi. Ancak son krizle birlikte bu süreç daha da hızlanmıştır ve emperyalist güçler için her bir pazarın yeniden ve daha derinden sömürülmesi durumu belirmiştir. Bu, emperyalizmi, yeni bir paylaşımın şafağına taşımaktadır. Zira emperyalizmin bu politikasına "karşı duran" devletlerin her biri şu ya da bu ölçüde bir başka emperyalist güce yaslanmak suretiyle bunu yapmaktadır. İşte bu iki gelişme, İran'ı, yeni süreçte emperyalizmin yeni yönelimine entegre olmaya zorlamaktadır. Elbette bunda İran'ın sırtını yasladığı Rusya ve Çin'in esneyen tutumları da etkili olmaktadır. Zira hatırlanacağı gibi geçtiğimiz günlerde İran'ın nükleer faaliyetlerine ilişkin BM'de oylamaya sunulan yeni ambargo önerisine Rusya da "onay" vermişti. Doğasında bu gelişmeler, İran'ı, emperyalizmin yeni sürecine entegre olma yolları aramaya itmektedir. Ki bu arayışı Ahmedinecad'ın son dönemlerde ABD'yle diyaloğa hazır olduğu yönünde yaptığı açıklamalardan da görmek mümkün.

İran TC üzerinden Batı'ya açılma çabasında: Ahmedinecad'ın seçim videosunda Türk devleti ile yaptığı görüşmeleri ön plana çıkartması, konuşmalarında sık sık bu hususa atıfta bulunması, hazırladığı broşürün kapağında TC bayrağına da yer vermesi gözden kaçırılmamalıdır. Yine İran'ın son iki yılda Türk devleti ile yaptığı enerji anlaşmaları, karşılıklı resmi ziyaretler de mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır. Zira biraz önce de ifade ettiğimiz gibi İran, yeni süreçte Batı'yla dolaylı ve/veya dolaysız bir ilişkileniş içerisine girmek zorunluluğundadır ve bu ilişkilenişi de TC üzerinden yapmak istiyor. Bu çaba, ABD ve İngiltere'nin Türk devletini Ortadoğu'da öne çıkartma çabalarının, Ortadoğu ateşini TC maşasıyla tutma politikalarının hedefini de gözler önüne sermektedir.

Ahmedinecad'ın seçim gezisinde, İran'daki İslami diktatörlüğün kurulmasına teorik katkıda bulunmuş önde gelen kişiliklerden olan eski cumhurbaşkanı Rafsancani ve kimi diğer isimleri yolsuzlukla suçlaması –belirli bir kitlenin tepkisini çekmek pahasına- ve kanunların herkese, statüleri ve geçmişleri gözetilmeksizin uygulanacağını söylemesi, AKP'nin söylemlerine son derece benzemektedir. Ve açıktır ki bu söylemler, Batı'ya yaranma "açılımı"dır ve samimiyeti son derece şüphelidir. Bu önemli ayrıntılar gözönünde bulundurulduğunda, Ahmedinecad'ın da, reformcu olarak nitelendirilen Musevi gibi dışa açılma siyasetine yöneleceğini söylemek mümkündür. Musevi'nin de Ahmedinecad gibi şeriat düzenini ve İslami diktatörlüğü savunduğunu sanırız söylemeye gerek yoktur. Bunun savunulması ABD açısından bir sıkıntı yaratmıyor, ki, ABD Devlet Başkanı Obama, seçimleri kim kazanırsa kazansın diyaloğa açık olduklarını ifade etti. Bundan anlaşılması gereken, ABD'nin, demokrasi maskesi ile İran'a kumanda etme ve Ortadoğu'da kendisine bağımlı yeni bir İslamcı iktidar yaratma amacı güttüdür.

Kazanan kim, kaybeden kim?: Seçimlerin sonucunda cumhurbaşkanı olamayanlar "sandıkta" kaybetmiş olsalar da, zengin takımı içinde yer almalarından ötürü bu kayıpları esası oluşturmuyor ve genel manada kazananlar cephesinde sayılmaları mümkün. Ahmedinecad da kazananlardan ve elbette bu adayların ardındaki hakim sınıflar da...

Kaybeden tarafta ise enflasyonun son iki yıl içinde yüzde 100 arttığı, işsizliğin ve yoksulluğun had safhada olduğu, gelir adaletsizliğinin –yoksul ile zengin arasındaki uçurumun- giderek derinleştiği, ekonomik-siyasal-sosyal hakları tırpanlanan, söz hakkı elinden alınan İran halkı yer almaktadır. Elbette İran halkının parlamento aldatmacısana kapılarak yaşadığı bu kayıpları kısa sürelidir ve er geç kazanan İran halkı olacakken, kaybedenler ise "kazanan"lar olacaktır.

ABD'yi de kaybedenler listesine eklemek mümkün. Geçen dört senede en sıkıntılı süreçleri, Lübnan'daki müttefikleri gibi kazanımlara dönüştürmeyi başaran İran, ABD tarafından şer ekseni içerisine alındığı ve hedef tahtasına oturtulduğu 2006 sonunda, ABD'yi Irak konusunda masaya oturmak zorunda bırakmıştı. Nükleer gerilim tartışmalarında geri çekilmeyen –çeşitli emperyalist odakların destekleri sonucunda- İran'a söylem düzeyinde dahi olsa geri adım atarak karşılık vermek durumunda kalan ve diyalog çağrılarında bulunan ABD de kaybedenler listesine eklenmelidir.

Peru'da, direnen yerliler kazandı

Devlet Başkanı Garcia Perez'in yağmur ormanlarını yabancı sermayeye açma projesi, yerlilerin protestolarıyla önlendi.

Peru Kongresi, Amazon yerlilerinin yoğun protestolarına ve çatışmalara neden olan, Peru hükümetinin, yağmur ormanlarını yabancı enerji ve maden şirketleri için cazip hale getirmek amacıyla çıkardığı kararnameleri süresiz olarak askıya aldı.

Peru hukukunu, ABD ile yapılan serbest ticaret anlaşmasının hükümleriyle uyumlu hale getirmek amacıyla geçen yıl yasalaştırılan kararnameler Amazon yerlilerinin şiddetli protestosuna neden olmuştu.

Kararnamelerin, yabancı şirketlerin kendi topraklarını petrol, gaz ve ağaç kesimi için istismar etmelerini kolaylaştırdığını söyleyen Amazon yerlilerinin Nisan ayında başlattıkları protesto eylemleri, Peru kolluk güçlerinin, yerlilerce ulaşıma kapatılan bir kara yolunu açmak üzere 5 Haziran Cuma günü yaptıkları müdahale üzerine çatışmalara dönüşmüştü.

Neler olmuştu.: 2006'da Devlet Başkanlığı görevine başlayan Alan Garcia Perez'in, bu en huzursuz döneminde, çıkan olaylarda protestocular ve polisler de dahil 60 kişi öldü. Cuma günü, Şeytan Eğrisi olarak da bilinen Peru'nun kuzeydoğusundaki karayolunu kesen yerli protestoculara müdahale eden polislerden 11'i ölürken, burada çıkan ve günlerce devam eden olaylarda 40 protestocu ve hükümetin açıkladığına göre de 23 polis öldü. Peru Devlet Başkanı Alan Garcia Perez'in, devletin karşı karşıya geldiği en kötü çatışmayı durdurmak için geceleyin sokağa çıkma yasağı ilan etmesinin ardından, Peru askerleri başkent Lima'nın kuzeyine 870 mil (1400 km) uzaklıktaki Bagua Grande kasabasının kontrolünü ele geçirmişti. Yabancı sermayeye cazip gelecek yasal değişiklikler sonucu doğal kaynaklar üzerindeki kontrolün kaybolacağından endişe eden ve bu nedenle Nisan ayından beri protestolar düzenleyen yerliler, bu şekilde Kongre'nin, yasal değişiklikleri reddetmesi talebinde bulundular.

Ahşap mızraklar taşıyan binlerce silahlı yerli, yabancı sermayeye karşı atalarının topraklarını sonuna kadar korumak için uzak Amazon karayollarını keseceklerine dair ant içti. Çıkan olaylarda onlarca polis, protestocular tarafından rehin alındı, ancak çoğu daha sonra serbest bırakıldı. Olayların ardından askerlerin devriye gezmeye başladığı ve 40 yerli protestocunun öldüğü açıklanan Amazon kasabalarında, askerlerin uyguladığı şiddetten kaçan yerliler, "Bizler, katledilen kardeşlerimizin çoğunun ölümlerin gizlenmesi amacıyla Maranon Irmağı'na atıldığını düşünüyoruz" açıklamasında bulundular.

Devlet Başkanı Garcia, protestocuların "teröristler gibi" hareket ettiği suçlamasında bulundu ve karışıklığın dışarıdan kışkırtıldığını öne sürdü. Venezuela ve Bolivya gibi ülkelerin liderlerinin eleştirileri nedeniyle öfkeli olan Garcia, 'dışarıdan kışkırtma var' diye üstü örtülü bir açıklamada da bulundu.

Daha önce de, Garcia'nın aşırı milliyetçi yönüne bağlı olan hükümet üyesi Ollanta Humala, Venezuela lideri Hugo Chavez ve Bolivya lideri Evo Morales'i açıkça suçlamıştı.

Garcia, olayların devam ettiği 7 Haziran Pazar günü yaptığı açıklamada şöyle konuşmuştu: "İnsanlarımızın daha iyi, daha kaliteli ve gelişmiş bir yaşama sahip olması için doğal kaynaklarımızı kullanmamızı engellemek isteyen gizli amaç sahipleri bulunuyor."

Kızıl Gömlek ve Ahşap Mızrak: Peru'nun önde gelen yerli hakları savunma grubu AIDESEP'den olan Avukat Nonimgo, 40'tan fazla protestocunun katledildiğini ve olayların bu şekilde devam etmesi halinde hükümetle diyaloğu reddettiklerini açıklamıştı. Yerli hakları savunucusu Nonimgo, şiddet olayları için şunları söylemişti: "Helikopterlerden ateş açılarak yerlileri katleden, soykırımdan geçiren bir hükümetle mücadele ediyoruz. Bu koşullarda onlarla görüşmeye gidemeyiz."

Protestocu yerlilerin arasında, tarımla geçinen bölgelerden gelen kadın ve çocuklar da yer almış ve bunların bazıları uzun kızıl tunik (gömlek) giyip, saç bandı takarak ve geleneksel ahşap mızraklar taşıyarak dikkat çekmişti. Karayolunu kapatan yerliler, yol boyunca kurdukları çadırlarda kalıyordu.

Peru'da hükümetin tepkilere nden olan "düzenlemel"eri, ülkeyi yabancı yatırımcılara açma amacı taşıyorken, çatışmalar Lima'daki elit kesim ve kır yoksulları arasındaki ayrışmayı daha da derinleştirdi.

Milyar dolarlar silahlanma için kullanıyor

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) dünyada askeri harcamalar ve çatışmalarla ilgili olarak hazırladığı yıllık raporunda, bu harcamaların 10 yılda yüzde 45 artarak 1.464 milyar dolara ulaştığı belirtildi. Önceki yıla oranla yüzde 4'lük bir artış gösteren askeri harcamalar, dünya gelirinin yüzde 2.4'üne denk geliyor.

Rapor, ABD'nin en yakın takipçisi olan Çin'den 7 kat fazla bir harcama ile, askeri harcamalarda dünya lideri olduğunu ortaya koyuyor. Geçen yıl bu ülkenin dünyadaki askeri harcamaların yaklaşık yüzde 41'ini yaptığına dikkat çekilen raporda, ABD'nin geçen yılki harcamalarının 607 milyar dolara ulaştığı belirtiliyor.

En çok silahlananlar: SIPRI raporunda, en çok askeri harcamaları olan ülkeler ABD (607 milyar dolar), Çin (84.9 milyar dolar), Fransa (65.74 milyar dolar), İngiltere (65.35 milyar dolar), Rusya (58.6 milyar dolar), Almanya (46.87 milyar dolar), Japonya (46.38 milyar dolar), İtalya (40.69 milyar dolar), Suudi Arabistan (38.2 milyar dolar) ve Hindistan (30 milyar dolar) olarak sıralanıyor.

Raporda, dünyanın en büyük silah üreticileri de Boeing (30.5 milyar dolar), BAE Systems (29.9 milyar dolar), Lockheed Martin (29.4 milyar dolar), Northrop Grumman (24.6 milyar dolar), General Dynamics (21.5 milyar dolar), Raytheon (19.5 milyar dolar), EADS (West Europe) (13.1 milyar dolar), L-3 Communications (11.2 milyar dolar), Finmeccanica (9.9 milyar dolar) ve Thales (9.4 milyar dolar) olarak yer aldı.

Bu kadar silahlanma niye?: Raporda yer verilen askeri harcama rakamları, birçok ülkenin toplam nüfusunun yıllık gıda ihtiyaçları için ihtiyaç duyulan miktarın üzerinde. Bu denli büyük orandaki silahlanmaların temel amacının insanlığın güvenliğini sağlamak, demokrasi ve özgürlükleri geliştirmek olmadığı açık. Ki silahlanma yarışının ilk sıralarında yer alan emperyalist devletlere bakmak dahi bu gerçekliği görmek için yetirlidir. Dünya silahlanma yarışının birincisi olan ABD'nin Irak ve Afganistan'daki durumu, bu silahlanmaya harcanan paraların gerçek amacını gözler önüne seriyor. Ki ABD'nin Irak ile Afganistan'daki işgalleri için yaptığı askeri harcama 903 milyar dolar tutarında.

Maoistler polis karakolunu havaya uçurdu

Hindistan'ın Orissa eyaletinin Koraput bölgesinde, ağır silahlı Maoistler, bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Eylemlerde iki polis karakolu, bir ileri karakol mevzisi havaya uçuruldu ve polis araçları ateşe verildi.

Aralarında kadınların da bulunduğu 100 kadar Maoist, Baipariguda ve Machhkund'da iki polis karakoluna ve Ramgiri'de bir ileri karakol mevzisine yönelik eylem gerçekleştirdiler.

Maoistler, kendilerine karşı savaşan COBRA birliğini, Koraput bölgesindeki Sunabeda'da hazırlıksız olarak yakaladı ve buradaki Baipariguda polis karakolunu havaya uçurdu, polis araçlarını da ateşe verdi.

Görgü tanıklarına göre Maoistler, polis binasını havaya uçurmadan önce, içerideki 5 polise teslim olmaları için çağrıda bulundular.

İki saat boyunca polis karakolunun bulunduğu alanı abluka altında tutan Maoistler, karakola üç bomba yerleştirerek, havaya uçurdular.

Daha sonra Maoistler, Baipariguda polis karakolundan 30 km mesafede olan Ramgiri'deki bir ileri karakol mevzisini, içindeki iki personeli dışarı çıkardıktan sonra havaya uçurdular.

Polis devriyesini vuran Maoistler 11 polisi öldürdü: Bir polis devriyesi de, 10 Haziran Çarşamba günü seyir halindeyken Maoistler tarafından vuruldu. Mayınla gerçekleştirilen eylemde 11 polis öldü.

6 polisin de yaralandığı patlama, Maoistlerin aktif olduğu Jharkhand eyaletinin doğusundaki Serengda Aruanga köyünde gerçekleşti. Polis Şefi V.D. Ram'ın bildirdiğine göre, saldırıya uğrayan polis birliği, bölgedeki iki günlük bir devriye görevinden, küçük bir kamyon ile dönerlerken, mayınlı saldırıya uğradılar.

Nepal üzerine alevlenen tartışmalar hakkında

Belli oranda gözlerimizin önünde cereyan eden ve gözlemlerde bulunmaya müsait olup, söz söylemeye-yorumlamaya açık özellikler göstererek, tam olmasa da mevcuttaki mümkün ölçülerde bilgimiz dahiline girerek gelişen bir devrim ve bu devrimin içinde bulunduğu şu anki durum var. Öte yandan bunu ciddi devrimci mücadelenin içerisinde bulunduğu yönelimi eleştiren ve hatta suçlayan yaklaşımlar ve tabi ki savun anlayışlar var. Tüm bunlardan belli sonuçlar çıkarılabilir. Yalnız, devrimi ve geldiği durumu; aynı zamanda genel somut şartlarını (uluslararası koşulları ve ilgili devrimin lokal çelişkilerini), yeterince ya da tamamen bilme-algılama ve inceleme yapmaya haiz durumda değiliz. Devrimin karşı karşıya olduğu her engeli tanıma, gerçek durumla yüzleşip girift meselelerini canlı koşulları içinde tanıma; sürecin doğal-tabii zorluklarını, teorik-pratik meselelerinin ilerleyiş zincirini ya da iradi güçlerin sunduğu engelleri karşılayan taktik politikaları, bunların aldığı-alacağı somut andaki biçimleri ve devrimci dönüşümün istisna tanımayan tüm tatlı ızdıraplarını vb. tüm bu çeşniyi tabağından koklama imkanına -anlaşılır olarak- "yabancı" olmakla birlikte; devrimin yürüyüş-yürütülüş, yönetilme ve geliştirilme seyrinin sürekli ritim periyoduyla ortaya çıkardığı-çıkaracağı tecrübe ve deneyimlerden, devrimi fiilen yaşayanlar-yaşatanlar kadar hakkıyla istifade etme-his ederek tanıma üstünlüğüne sahip değiliz. Daha çok ve esasta da, teorik ilkelerle müdahale etme konumundayız ki, bu, özel çelişkilere her yönlü vakıf olmaya, farklı ya da somut meselelerine çözümler saptamaya, bir çok ayrıntı ve nesnel gerçek için tam bir reçete oluşturmaya yeterli yardımı vermez.

Tam da burada; stratejiyle taktiğin, genel ilkelerle özel ilkelerin, teorik ilkelerle canlı pratik ilkelerin, hem ayrı ayrı rolleri belirir ve hem de birbirini tamamlayan tipik önemleri açığa çıkar. Bunlardan hareketle, somut, kesin ve net konuşabilmemiz ya da çıkarsamalarımızı; olgunlaşmaya nail olup vakit bulmadan ve tam olarak olgulara dayandırmadan bir taraf biçiminde açıktan beyan etmemiz; nesnel davranış çizgisinden yoksun olacaktır. Ancak, belli düzeyde belirginleşen kimi görüş ya da anlayışlar üzerinde birkaç söz söyleyebiliriz.

Nepal devriminin yönetilmesinde; devrim önderliğinin kimi savunularını, öngörülen biçim ve izlenen yoldaki mevcut gidişatı ve de yürütülen tartışma ve eleştirilerin gösterdiği sonuçları ve geldiği aşamayı kaygı verici bulmaktayız. İktidarın eşiğine dayanmış devrim adımını; emperyalist komplo imkanı ve saldırılarına açık, "savunmasız" zeminde var etmeye ve devrimci zor-şiddeti unutarak gerici parlamenter sistem yoluyla inşa etmeye kalkışmak; bu adımı, özellikle emperyalist güçlerin tesir ve somut ilişkilenmesi başta olmak üzere, uzantısı olan tüm gerici güçlerden bağımsız kılmamak; devrimin batma olasılığını güçlendiren ve tehlikenin yakınına girerek yakayı kaptırarak mevcut riskleri büyüten yanılgılı politik-pratik hareket tarzı olarak ciddi tehdittir. Öte yandan, özür olarak tanımlayabileceğimiz bir çok unsurun yanı sıra bir çok özgüllüğü, dayanakları, kopulmamış olunan amaçları ve somut-pratik hedefleri gibi en geniş muhtevasıyla bu devrim ve önderliğini revizyonist, devrime ihanet içine girmiş, gericilikle bütünleşmiş olarak değerlendirmek gerçekçi değildir. Tez canlı tanımlama ve önyargılara düşüldüğü görüşündeyiz. Eleştirilerdeki keskinlik ve tespitlerdeki uçluklarla birlikte; eleştiri bayrağının ortaya çıkış misyonundaki temsil iddiasını da bir o kadar kusurlu ve abartılı bulmaktayız.

Her devrimci süreç ve devrimin, keskin mücadele ve yoğun tartışmalara şahit olduğu bilinmektedir. Ama bu; asli görevlerin, kesin olmayan verilere ve tartışılır yorumlara kurban edilmesini mazur görmemizi buyurmaz. Aynı biçimde devrim karşısında enternasyonalist bilinç ve yoldaşlık sorumluluğuyla eleştirel destekte bulunan dostlara/yoldaşlara karşı kabaca kapalı olma-samimi çabalarına sırt çevirme eğilimi de haklı-doğru olamaz.

Devrim yürüyüşünde yanlış ile doğru at başı ve "yaka paça" gider. Kritik dönemeçler ve hassas dengelerle doludur bu yürüyüş. Ve doğruyla yanlış bu büyük sosyal pratik içinde kah iç içe geçerek, kah kalın çizgilerle ayrışarak yol alır. Bu ilerleyişte doğru düşünce ve eylemle, teori-pratik birliğinde şekillenen projeler devrime çıkar. Aynı biçimde devrim ya da devrim doğrultusundaki verili kazanım eldesi de doğru teorik ve somut yönelimi genellikle doğrulamış olur. Doğru çizgi, taktik başarısızlık ve yenilgilerin aşılarak bunların yeni doğrulara ve kazanımlara dönüştürülmesini ve stratejik zaferi getirir.

Doğru çizgiyi tanımlamak için, her durumda hatta genellikle sonucun ne olduğu-olacağını beklemeye gerek yoktur. Bilimsel dünya görüşü sonuçları sebeplerle açıklama diyalektik yeteneğiyle, mevcut gelişmelerden sonuç hakkında hükme varmamıza olanak vermektedir. Sonucu var eden sebepleri içdış bağlarıyla bir araya getirip gelişme yönünü saptayabilir, sonucu görebiliriz. Böylece, "kayıp halkalar" bulunabilir, yeni şartlar kuşağında teori zinciri uzatılabilir ve yeni savlar-tezler oluşturulabilir. Önceden gerçeği arayan soru ve somut analize dayalı teorik tartışma yürütmez ve gelişmeleri diyalektik ve tarihi materyalizm ışığını kullanarak görmez ya da önceden bilmezsek; sorunlara çözüm üretemez, gelişmelere doğru yön veremez ve gerekli sonuçların elde edilmesini sağlayamaz, garanti edemeyiz. Ne var ki, içinde bulunulan özel koşulların ihtiyaçlarından uzak, teori-pratik birliğinden yoksun, nesnel kanunları askıya alan ve bilimsel metot ve ana ilkelerden kopuk olarak ileri sürülen soyut kuramlar başarısızlık yolunu izlemekten, tüm çalışmalarına rağmen baş aşağı olmaktan kurtulamazlar.

Teorinin, ideolojinin, bilimin daha ileri nitel aşama olarak geliştirilmesi iddiası, bilimsel normlar ve toplumsal pratikte karşılık bulamıyorsa, yani geliştirilme denen şey sosyal hayat tarafından henüz kanıtlanmamış, bilimsel deneyle ispatlanmamış ise veya ideoloji ya da teorinin temel meselelerine katkı sunan düzeyden yoksun olduğu halde böyle algılanıyor, böyle lanse ediliyor ise; teorinin sakatlanması tehlikesi kapıya dayanmış demektir. Bilimimizin yeni-nitel düzeyleri olarak ortaya konan temelin altını dolduran haklı ve yeterli unsurların olmadığını üzülerek söylemek durumundayız. ABD'li ve Nepal'li yoldaşların da dillendirmiş oldukları bu kuvvetli iddiaların doğrulanmaya muhtaç durumda olmaları bir yana, bunların "tekrar mı, yoksa nitel ilerletme mi" olduğu tartışılmak durumundadır.

Tekrar edelim ki, asla teorinin hacmi dışında olmayan pratiğin sorunlarını, yine teoriyle aydınlatabiliriz. Ne var ki, teoriyi pratikten özgür ele alamaz, ondan bağımsız geliştiremeyiz. Teori pratikten beslenir, ama onu yönetir, ilerletir. "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" doğrusu bununla çatışmaz. "Pratiğin teoriden yaşlı olduğu" bilinmektedir. Ne salt teoriye sarılıp pratiği küçümseyerek, ne de tersini yaparak asla doğruya varamayız. İkisinin rolü arasındaki kopmaz bağ ve zorunlu ilişki unutulursa, işte o zaman ampirik, formel ve eklektik görüş doğmuş, otur(tul)muş olur. Teori-pratik birliği; bütün bu tartışmaların varacağı en kadim ve kıdemli bilimsel sonuç olmalıdır. Pratiğin sorunları teori ile aydınlatılacaksa, o halde teorinin kendi kendisini yememesi için mutlaka pratikten emzirilmesi gerekir. Madde önceldir, düşünce ise onun bilincimize yansıyan ürünü olarak sonraldır. Felsefenin temel sorusuna yine kendisinin verdiği bu yanıtı unutmak, teorinin mezarını kazmakla eşdeğerdir.

Özetle, sosyal pratiğin sınavından geçemeyen fikir ve politikaların güven vermeyecekleri kadar; teoriyi önemsemeden salt pratik üzerine bina edilen proje-teoriler ve aynı zamanda evrensel devrimci pratik tecrübesinden süzülerek doğrulanan tecrübeleri unutarak yalnızca kendi sınırlı pratiğine dayanarak oluşturulan teori de gerekli güveni almaya hak kazanamaz. Ve son bir söz olarak, Maoizm'i takip ederek parça devrimlerini her bakımdan yürüten ve büyük dönüşüm eylemi içinde bulunanların önemli hatalar yapmasının mümkün olmasıyla birlikte, büyük bir amatörlük içinde olma lükslerinin bulunmadığı kabul edilmelidir. Taktikler yenilgiye götürebilir. Bu, kendi başına, ilke ve amaçlardan kopulduğu anlamına gelmez. Nepal devriminin önderliğinin taktiğinde sorunlar olduğu söylenebilir. Fakat bu, onun bütün niteliğini, komünizm amacını ve ilkelerini terk ettiğini göstermeye yetmez.

Emperyalizmin bir biçimiyle dahil edildiği her süreç, kesinlikle bir zaafiyetin göstergesidir. Emperyalizmin fiili olarak büyük güç üstünlüğünde olduğu, onun zemininde-alaka içinde tarafsız kalacağı varsayımıyla onu bertaraf etme olasılığının gerçekçi olmadığı ve emperyalizmin asla tarafsız bir eğilim taşımadan devrimi boğmayı amaçlayacağı biricik doğrudur. Devrim önderliğinin emperyalizmi tarafsız taraf durumuna getirerek yürümesi, yani devrimci süreci işletmekle birlikte emperyalizmle ilişki içinde yapılacak bir yürüyüşün bitiş ipini göğüslemesi en hafif deyimiyle zordur. Fakat burada bir gerçek daha var ve önemlidir; devrim önderliği emperyalizme karşı halk kitleleriyle bütünleşme ve birleşme avantajına sahiptir. Bu gerçeklikten hareketle, devrime önderlik eden öznenin, proleter ilkelere bağlı kalması koşuluyla, emperyalizmi boşa çıkarması mümkündür.

Bu bağlamda, hataların iki yaklaşımda da mevcut olduğunu söyleyebiliriz. Ancak oynatılan taşlar henüz yerinden kaldırılmış değildir. Hiçbir şey bitmiş-tamamlanmış değildir ki, bizlerin kesin yargılar ortaya koymak için bunları takip ederek -doğru mücadele çizgisi içinde olmak şartıyla- beklemekten başka yolumuz yoktur. Bu, komünist öngörüyü yadsıyan bir yaklaşım değildir.

Devrimci zor, devrimin ebesidir

Proletarya diktatörlüğünü tartışmaya açan her yaklaşım, dokunulmazlarımıza yönelmiş olmakla karşı duruşumuzu kesin kılar. Devrimin zor ilkesine kuşkuyla yaklaşan her yaklaşım da öyle... Ve tabi ki, proleter devrimin bir aracı olarak proletarya partisinin demokratik merkeziyetçi örgütlenme ilkesi, rolü ve niteliği, yani önderliğin pozisyonu, misyonu ve niteliği meselelerindeki tarif bulmuş olan komünist normları; kabul görerek bilinen nitelik, ölçü ve konum dışında, niyet ne olursa olsun revizyona uğratılarak yeniden tanımlanması da ilkesel mesele olarak tartışacağımız bir sorundur. Tamda burada, "21. yüzyıl demokrasisi", yeni bir geçiş aşaması -geçiş cumhuriyeti- ve aynı zamanda "yeni bir aşamanın başlangıcı" olarak yeni bir "manifesto", "... hayli esnek dar sağlam çekirdek" gibi argüman ve iddialar neyi anlatmaktadır, hangi farkla hangi ihtiyacı karşılamaktadır? Bunları yazımızın ikinci bölümünde Maoizm tayın edicidir başlığı altında tartışacağız.

Yerinden oynayan ve oynamayan taşlar

Bilimsel sosyalizm teorisi tüm yakıcılığıyla özgür dünyanın yıkılamaz köprüsü olarak durmaktadır. Dünden bu yana, iki mecrada yürütülen tartışmalar son bulmaksızın süregeldi. Bilimsel dinamiklerden yoksun olan tüm çabalar, sınıflar mücadelesi hakikatini gizlemeye ve işçi sınıfı ideolojisini çürütmeye yetmedi, yetemezdi de. Marksizm'in geliştirilmesi iddiası defalarca söz konusu edildi. Fakat bilimsel teorinin tanıdığı gelişim aşamaları yalnızca Leninizm ve Maoizm oldu. Öbürlerinin gayreti nesnel dünyanın bilimsel kanunlarına çarparak tarihteki yerinde kaldı ve "geçer akçe" olamadı. İşçi sınıfı ideolojisi ve teorisinin temel taşları yerinden oynatılmaya çalışılsa da yerinden kaldırılamadı.

Kuşkusuz ki, Marksizm hakkında başından beri yürütülen ve hala devam eden-edecek olan tartışmalarda gerçek iki açı vardı: Birincisi, Marksizm'in temel ilkelerine sadakatle, onun değişen nesnel dünyaya uyarlanması anlamında samimi olarak geliştirilmesini amaçlarken; ikincisi, onun temel ilkelerine "geliştirme" adı altında saldırarak ve bilim karşısında sahtekarca durarak, onu revize edip yozlaştırma hedefiyle ve tarihsel gelişim karşısında ayak direyen gerici rolle hareket ediyordu. Bu eylemleri, mevcut iki temel sınıfın tutumundan azade görmeyeceksek ve eğer, bunlar son tahlilde bir sınıfın damgasını taşıyorsa bunların masum olduğunu veya bilinçsiz hareketler ya da doğal kavrayışsızlıkla sınırlı davranışlar olduklarını ileri sürüp öz ve niteliklerini gözardı edemeyiz.

Bilimsel sosyalizm özgürlükçü misyonunu sınıflı toplum şartlarında sürdürürken; saflarındaki öznelerin teorik bakımdan da sınıflar etkisi dışında kalması mümkün değil. Düşman ideoloji tarafından kirletilmeye çalışılması kaçınılmazdır ya da en sinsi saldırılara maruz kalması beklenilirdir. Marksizm'in, tüm bunların üstesinden geleceği konusunda herhangi bir kuşku beslenemez. Marksizm'in çetin mücadeleler içinde gelişip ilerleyeceğine de kuşku yoktur. Marksizm; Leninizm ve oradan da Maoizm seviyesine, gerek kendi zemininde ve temel unsurlarını terk etmeden ve gerekse de sınıf ideolojisi ile yürüttüğü büyük mücadeleler sonucunda ulaştığı, tartışmazsız doğrulardır. Bugün ve ileride de gelişim yasasına uygun olarak aynı yolu izleyecektir. MLM bir dogma olmadığı için ve hayattaki gelişmenin sonsuz ilerlemesini tanıyarak, kendisinin de buna ayak uyduran paralellikle gelişeceği ve tabi ki tarihin ileriye doğru taşınmasında üstlendiği devrimci sınıf mücadelesinin kesin rolünü teslim eden kabulüyle, tartışma-yenilenme ve gelişmelere kapalı değil, sonsuz kere açıktır. Zira, bu, onun dünya görüşü ve sonsal amacından esin alarak ileri gelen ve kokmuş ceset durumundaki idealist felsefeye kökten karşı duruşla yükselen, yaşayan canlı organizma durumundaki dinamik özelliğiyle vazgeçemeyeceği üstün yanlarındandır.

Devrimci sınıf hareketi kesintisiz yaşadığı iç ideolojik mücadele ve tartışmalarla bir taraftan bölünüp zayıfladı, diğer taraftan gelişerek-giderek netleşip ilerledi. Tüm bunlara karşın proleter çizgiyle yürüyüşünü sürdüren devrimci sınıf hareketi, gerçekleştirdiği sıçrayışlarla devrimci iktidarlar inşa etmeye çıktı. Sağlam durmayan akımların vardıkları nokta ise, gerici düzenlere yamanma, onlarla bütünleşme olmuştu. Bu her iki tarihsel pratik, önemli bir birikim ve tecrübe oluşturdu. "Hedefi dar, cepheyi geniş tutma" sentezini bu tarihsel pratiklerin sonucu olarak tarif etmek yanlış olmayacaktır. Tüm kapsamlarıyla birlik meselesi, her devrim mücadelesinin önüne büyük bir ihtiyaç olarak dikilip, giderek önemi daha fazla açığa vurdu. "Bölünme-birleş, revizyonizmi değil Marksizm'i uygula" gibi yönergeler bu tecrübeler ışığında formüle edildi. "Birlik-mücadele-daha ileri birlik" şiarını derin bir perspektif olarak kavrayıp uygulayanlar güçlü hamlelere imza attılar. "Kapalı kapıcılık" yerden yere vuruldu. Felsefe ve devrimin elit tabakanın işi olduğu bilinci (özellikle Kültür Devrimi'yle) iyice un ufak edildi. "Kitlelerden kitlelere" siyaseti ve iki çizgi mücadelesi kavrayışıyla, tekçi parti anlayışı ötelenerek gelişkin parti-örgüt düzeyi ortaya çıkarıldı. Çok değerli olarak, sosyalizmdeki uzlaşmaz sınıflar mücadelesi ve bunun zorunlu bir sonucu olarak devrimin sürdürülmesi bilimsel ihtiyacına parmak basılarak, kapitalist restorasyonu tehlikesi bertaraf edilip proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılarak ilerletilmesi berrak bir biçimde gösterildi. Tüm gelişme ve hareketlerin temelindeki tayin edici "tılsım", "zıtların birliği" (ve mücadelesi) kanunu olarak en yetkin seviyede açıklandı. Sayılması çok daha fazla uzayacak zenginlikte yığınca ortak tecrübe özeti; uluslararası sınıf hareketinin evrensel/özel hazinesi olarak, duraksız gelişme eğilimine sahip olan devrim teori-pratiğinin yeterli ve yetkin belleğini oluşturmaktadır. Lakin buna karşın evrensel bilimimizin farklı somut şartlardaki ele alınış ve genel yorumlanışında; gerek ortaya çıkan sorun ve ihtiyaçların cevaplanmasında ya da zafer-yenilgi şartlarının sarsıcı tesiriyle ve gerekse de yabancı sınıf ve ideolojinin nüfuz etmesine bağlı olarak taşları yerinden oynatan -ve elbette ki tersine de tanık olan- dalgalanmalara, aşınmalara, ayrılıklara maruz kalınmaktadır.

Maruz kalınan en ciddi tasfiyeci jdeolojik tartışma; sosyalist kampın "çöküşü-dağılışı" ya da sosyalist devletlerin "iflası" denen sürecin ardın gündeme gelen sosyalist temsillerin geçici-taktiksel siyasi yenilgi koşulları sonrası dönemde egemen olmuştur. Devrim ve komünizm kurtuluş yolunda ilerleme amacının gaye-dert edinildiği sınıf cephesindeki geleceği kazanma kaygısının güdümünde haklı olarak ivmelenen "sosyalizmin sorunları" kapsamlı tartışmalar; yer yer doğru irdelemelere tanık olurken, çoğu kez de "ayağına düşürmek üzere kaldırılan taş" örneğine benzer şekilde, kabahatli yargılama-sorgulama girişimlerine şahitlik yaptı. Sosyalizmin sorunları kapsamındaki arayış ve tartışmanın şimdiki durağı; "devlet ve demokrasi" sorunudur.

"Devlet ve demokrasi" noktasında ilke arızası gösteren "sosyalizmin sorunları" tartışmalarında ilk önce düzeltilerek yerine oturtulması gereken halka; bilimsel sosyalizmin yenilmediği, sosyalizmin ideolojik, teorik, felsefi temeller açısından yenilemeyeceği gerçeğidir. Doğru olarak şu kabul edilmelidir: Yenilen sosyalist devlet temsilidir, pratik-maddi temsildir yenilen, komünizm ideolojisi değil. Daha açıkçası, sosyalist sistemin emperyalist dünya şartlarındaki kurulu ilk yönetimidir geçici olarak yenilen. Bilimsel sosyalizm teorisi, gelişmeme sabitliğinde katı bir kapalılığa sahip değilse de tüm çıplaklığıyla geçerli bilim ve özgür dünyaya uzanan model olma durumundadır. Bu, onun devrimci niteliği ve gelişme yasası-sınıflar mücadelesi gereği geleceğin kaçınılmaz temsilcisi olma özelliğinden ileri gelmektedir. Sosyalizmin ideolojik yenilgisi olası değildir. Sınıflar veya sınıf çelişkileri ortadan kaldırılmadan sınıf ideolojilerinin ortadan kaldırılması ya da geçersiz sayılması düşünülemez.

Neden bunları söylemek zorunda kaldık; çünkü, yürütülen tartışmaların bir eğilimi ve öne çıkan bir yüzü; sosyalizm teorisini ve genel sistemsel niteliğini, yani proletarya diktatörlüğünü yadsıyan yargılayıcılıkla belirmektedir. Bu, proleter devrim teorisinin çürütülmesi meylidir. Ve çünkü, yürütülen tartışmalar; mevcut tarihsel sosyalist teori-pratiği eskimiş ilan ederek, yeni sentezler oluşturma ihtiyacını kesin vargılarla tanımlayıp yola çıkmaktadır. Yetersizliklerin tamamlanması ve güne uyarlanarak geliştirilmesi ihtiyacı, temel unsurlarla oynama aşırılığında ele alınmaktadır. 'Eskidi' deyip, bu inançla "eskinin" yerine "yeni"yi meşrulaştırarak teorileştirme peşindedirler. Kısacası, mevcut sosyalist devlet temsillerinin yenilgisi-pratik sistemin taktik yenilgisi, sosyalizm teorisinin yenildiği algısı-içsel fikri ve zımni kabulüyle ya da cesur savunusuyla hareket edilmektedir. "Kimin kazanacağı ya da kaybedeceği henüz karara bağlanmış değildir." uyarısı, sınıf mücadelesinin elden bırakılmaması ve proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılmasına devam edilmesi noktasında anlaşılmış olsa da uyarının dikkat çektiği ikinci nokta, yani emperyalist dünya koşulları ve sınıflı toplum gerçeğinin antagonist sınıf çelişkilerine bürünmüş olan realitesinde iktidarın yeniden kaybedilmesi anlamında yenilginin muhtemel olduğu ve "kesin zaferden" söz etmenin ideolojik-felsefi bir yanılgı olduğu işareti anlaşılamamıştır. Bu da sosyalizm otoritelerinin bilimsel gerçeğe uygun olarak öngördükleri; iktidarın el değiştirmesinin son derece mümkün olduğu gerçeğiyle gösterdikleri sonuçla bugün yüz yüze kalan devrimci cephenin bu tecrübeden amacını aşan sonuçlar çıkarması ve sosyalizm teorisini hatalı sorgulamasına yol açmıştır. Oysa gerekli olan sorgulama; bilimimizin temel ilkelerine dokunmadan ve bunlar üzerinde günün somut devrim sorunlarına yanıt olacak taktik biçim, özel ilke ve somut yol-yöntem meselelerini kapsayan projelerin geliştirilmesi olmalıydı.

Devam edecek

AMED 5 NO'LU:

Vahşetin bağrından yükselen isyan çığlığı

Amed Zindanları'nda yaşanan "vahşet yılları" Çayan Demirel'in yönetmenliğini yaptığı, "Diyarbakır 5 No'lu" isimli belgeselde çarpıcı bir şekilde gözler önüne serildi. Belgeselde tanıkların anlatımlarına yer verilirken, ayrıca 5 No'lu'da filizlenen direnişlere özel vurgular yapılıyor. Belgesel, izleyiciyle buluştuğu İstanbul ve Amed'te yoğun ilgi nedeniyle ek gösterimler yapmak zorunda kaldı. Bütün gösterimlerden sonra da izleyicilerin gözyaşları ve öfkeyle salonu terk ettiği gözlemleniyordu. Amed'teki gösterim sırasında, izleyicilerin yüzlerindeki ifadeler bunu gösteriyordu.

'Biz yaşamayı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz!': İlk kez Nikolai Ostrovsky'nin söylediği bu sözler, Amed Zindanları'nda Kemal Pir'in ağzından dökülürken bambaşka bir anlam kazanıyordu. Amed Zindanları'nda, "yok etme" amaçlı bitimsiz işkencelerin tam ortasında, bu vahşetin komutasını üstlenen Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın yüzüne söyleniyordu bu sözler. Amed Zindanları'ndaki işkenceye devrimcilerin nasıl bir direnç ve kararlılıkla karşı koyduklarını açığa çıkarıyordu.

Bununla bitmedi, işkenceye karşı "insanlık onuru"nun mücadelesi... Cafer Cangöz, Mazlum Doğan, Dörtler, Necmettin Büyükkaya ve daha niceleri... Hepsi de işkencecilerin gözünün içine bakarak direniyordu.

Amed Zindanları'nda sistematik bir işkence sürüp gidiyordu. Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın müdür olarak atanmasından sonra daha da şiddetlenen işkenceler, çeşitli biçimler halinde tutsakları yok etmeye çalışıyordu. Bu biçimler arasında, aç bırakma, ellinin üzerinde marş ezberletme, askeri nizamda talim yaptırma, kaba dayak, arama adı altında cinsel taciz, Filistin askısı, domuz bağı gibi yöntemlerle işkence ve daha pek çok yöntem bulunuyordu. Amed Zindanları'nda kalanların anlattıkları, bu işkencelerin bütün vahşetini ortaya koyuyor. Aşağıdaki sözler, Amed Zindanları'nda işkence gören Mehmet Ece'nin:

'Hiç kimse insanların dayağa karşı bu kadar dayanıklı olabileceğini tahmin edemez.': *"Kış ortasında koğuşta bulunan herkesi, anadan doğma soyup koğuşu yarım metre yüksekliğinde su ile doldurup bütün bu insanları sabaha kadar, bazen iki gün, bu suyun içinde bekletmenin nasıl bir işkence şekli olduğunu, herhalde herkes tahmin edebilir. Yazın ise, bütün pencereleri Türk bayraklarıyla boyayıp kapatarak, insanları günlerce o sıcakta susuz ve havasız bırakarak, çoğunu kendi uydurdukları ırkçı-şoven marşları da durmadan söyletmenin nasıl bir durum olduğunu insanlar az çok tahmin edebilirler. Biraz nem alsın diye insanların dillerini nemli duvarlara ve kalorifer peteklerine sürttüklerine ve susuzluktan günlerce inlediklerine de tanık olduk. Bunlar, çok basit uygulamalardı; hiç kimse insanların dayağa karşı bu kadar dayanıklı olabileceğini tahmin edemez. Beraber yemek yediğim arkadaşım tüberkülozdu; aynı tabakta yemek yiyorduk... Co denilen o meşhur köpek, komutan statüsündeydi ve birisinin yanına yaklaşıp en ufak bir hırıltı çıkardığında bile o kişiyi öldüresiye döverlerdi."*

Daha pek çok şey anlatıyor Mehmet Ece ve diğer tanıklar... Anlatılanlar arasında tutsaklara zorla fare yedirilmesi, tırnaklarının çekilmesi, öldürülen tutsaklar için "ranzadan düştü" raporlarının verilmesi ve "insanlığımdan utanıyorum" diye bağırarak ağlayan hapishane doktorları bulunuyor... Belgeseldeki bir tanığın anlattığı anı ise, 5 Nolu'daki işkencenin boyutunu gözler önüne seriyor:

'Zorla fare yedirdiler': *"Bir gardiyan elinde iri boy bir fareyle yanıma geldi. 'Aç ağzını lan, bunu yiyeceksin!" dedi. Dondum, kaldım. Ağzımı açmadım. "Aç lan!" sözlerini ağır küfürler izledi. O an biri gelip çenemi tuttu ve parmaklarını ağzıma sokup ağzımı açık tutarken, öbürü elindeki fareyi parçalayıp ağzıma soktu ve çenemi açıp kapayarak çiğnettiler. Sonra da kahkaha sesleri arasında koğuşa götürüldüm. Hemen su içtim. Beni tiksindiren ağız kokusunu ve midemdeki gurultuyu bastırmak için boyuna su içtim."*

Amed Zindanları'nda yaşanan vahşeti anlatmaya kelimeler yetmiyor, elbette ki direnişi de...

Vahşetin ortasında yükselen direniş: 5 No'lu deyince akla ilk, Mazlum Doğan'ın 21 Mart Newroz gecesi yaktığı ateş gelir. Sonra "Gücünüz beni yaşatmaya yetmez" diyen Kemal Pir ve arkadaşlarının, Hayri Durmuş'un mahkemedeki savunmasından sonra giriştikleri ölüm orucu eylemi... Sonra Dörtler gelir; 18 Mayıs şafağında, üç kibritle tutuşan dört meşale... İşkenceye direnen bütün tutsaklar, "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganının somutlaşmış hali olarak dururlar karşımızda... Zindanlarda işkenceyi ve direnişi yaşayan Hasan Hayri Aslan, şu dizelerle sesleniyor bize:

"Şirindir de yarenlerim can şirin
İşkencede tükeniyor günlerim
Yara bere kan içinden inlerim
Hücrem demir, yürek demir, can demir
(...)
Kardeşlerim yanıyordu ateşte
Ölüm orucunda ölür peş-peşe
Âlem sağır hele bakın şu işe
Hücrem demir, yürek demir, can demir
Neylersin bre cellât, neylersin
Hiç usanmaz zulüm, cefa eylersin
Bizden kemlik, döneklik mi istersin
Hücrem demir, yürek demir, can demir"

Çayan Demirel'in "Diyarbakır 5 No'lu" isimli belgeseli, zindanlarda yaşanan işkence ve direniş hakkında ciddi bir tarihsel belge olma özelliği taşıyor. Bu belge, Çayan Demirel'in de ifade ettiği üzere, bir "yüzleşme"yi ifade ediyor. Fakat bu yüzleşme, egemenlerin tarihle yüzleşmesi değil, halkın, devletin gerçek karakteriyle yüzleşmesi şeklinde oluyor.

'Hiç kuşku yok ki seyirci çok kötü bir şey'

Kapıları açıldığında, içeri girer girmez insanı etkileyen bir görüntüsü vardır tiyatronun. Ve oyun başlarken birden kararan salon, bir yandan birkaç saniyelikde olsa insanın kendisi ile baş başa kalması hissi verirken, bunun hemen ardından da ilk sahneye çıkacak olan görüntünün merakı ile kuşatıverir. Ve perde denildiğinde; öncesinde belirlenen konu, verilecek mesajları, repliklerine göre oyuncular sahneye çıkar. Ve oyun bittiğinde aldığımız derslerle salondan salına salına çıkarız. Kimimizde hafif uyuklama durumu, 'ne, bitti mi' ifadesi, mırıldanmaları ile kimimizde 'ne oyundu be' iç çekmesi ile ders almanın ve anlamış olmanın gururlu havasıyla salondan ayrılırız. Tüm bu kombinasyon Aristoteles'in baskıcı tragedyasının (tragedya, bir kahramanın kendi çevresinde gelişen olaylarla savaşıp kendinden daha büyük olduklarını anlayıp, bu olaylar karşısında yenik düşmesini anlatır) bir ürünüdür. Bertol Brecht'in poetikasından etkilenen, Brezilyalı devrimci sanatçı Augusto Boal tam da bu edilginleştirilme, ders alan olma durumuna, yani Aristoteles'in baskıcı tragedyasına karşı "Ezilenlerin Tiyatrosu"nun kurucusu olarak bu tiyatro biçimini topluma ve tarihe sunar. Boal, oyuncu-seyirci ayrımını reddederek; bir kaynaşma, ortak hareket edebilme ve düşünme-sorgulama alanı yaratır sahnede.

Baskıcı tragedyanın 'empatisi' ve ehlileştirilen seyirci: Devletin baskı aracı olarak da kullandığı ve burjuvazinin ellinde hala dönen bir silah olan tiyatronun gücünü, önemini anlamak için dönüp toplumlara-toplumumuza bakmak-görmek yeterli olacaktır. Bugün tiyatroda, TV'lerde, sinemalarda seyrettiklerimizin kaynağı Aristoteles'in baskılandırmaya ve yönetme-ye-kontrole dayandırdığı bastıcı tragedyanın ürünüdür aslında. Peki, Aristoteles'in baskıcı tragedya sistemi nasıl işler? 'Seyirci ve oyuncu' denilerek keskin ayrımın yapıldığı bu uygulamada seyirci burjuvazinin "ahlak" kriterlerine göre eğitilen edilginlerdir. Bireyciliği tembihleyen, seyirciyi eğiten ve dersler çıkarmasını sağlayan bu tiyatro tarzı, seyirciyi ehlileştirerek eylemde bulunma yetisini harekete geçirmekten ziyade, hantallaştırır. Baskıcı tragedyanın bunu yapabilmekteki önemli araçlarından birisi empatidir. Boal empatiyi tiyatronun ve onunla etkili olan sinema, TV gibi alanların en etkili silahı olarak tanımlar. Çünkü empati yolu ile gerçek olan kişi, seyircinin karar verme yetisini kurgusal olan karaktere teslim edilmesini sağlar. Yani kişinin yerini bir imge alır. Empati ile yaratılan tehlikeyi Boal kovboy filmleri ile tarif eder. Orada "güçlü olan" haline dönüştürülen karakterler, ki bunlar bir yumrukta rakibini deviren, havadaki tabağı hızlı bir silah çekişi ile ateş ederek vuran "olağan üstü"lerdir. Bu da seyredende 'olmak istenilen kişi' durumunu yaratır. Empati ile yaratılan bu hayranlık ile bu filmi seyreden, topraklarında katliama uğramış Meksikalıları bile etkilediğine, yerine geçme duygusu uyandırdığına dikkat çeker Boal. Empati ile kurulan baskıda burjuvazinin karakterine göre "ideal" karakter olarak belirlenen, trajik kahraman örnek alınması gereken kişi olur. Yani baskıcı tragedyanın özü; karakterlerin düşünme biçimi ve eylemi arasında bir çatışma yaratılmasıdır. Bu yöntemle öncelikle seyirci ile karakter arasında bir empati yaratılır ve bunun sonucunda seyircinin değişim yaşaması ve bu değişimin etkisiyle "toplum karşıtı" özelliklerinden arınması sağlanır.

Burjuvazinin tüm 'ders'leri bozuluyor; Edilginleşen seyirci etkinleştiriliyor: Ezilenlerin tiyatrosu ise burjuvazinin bu anlayışı ile taban tabana zıt olarak Brecht'in epik tiyatrosunun etkisi ile ortaya çıkar. Ezilenlerin Tiyatrosu'nda Boal burjivazinin tüm "ders"lerini yıkar. Halk tiyatrosunun devrimcilerinden olan Boal; seyirciyi özgürleştirerek, harekete geçirmeyi hedefler. Boal, "Duvarlar yıkılmalıdır. Birincisi, seyirci tekrar oynamaya başlamaktadır. Görünmez Tiyatro, Forum Tiyatrosu, İmge Tiyatrosu vs. İkincisi, karakterlerin oyuncuların özel mülkiyeti olması engellenmelidir, 'Joker' sistemi" der. Ezilenlerin Tiyatrosu ile Boal, "Evet hiç kuşku yok ki seyirci kötü bir kavram" dediği seyirci kavramını kaldırarak edilginleştirilen seyircileri aktif hale sokar. Seyirciler de birer oyuncu olurlar ve burjuvazi tarafından tamamlanmış imgelerin edilgen karakteri olmaktan kurtulurlar. Ezilenlerin Tiyatrosu'nun içerisinde yer alan, 'Forum', 'Görünmez', 'İmge Tiyatrosu'nun içerisinde seyirciler oyunda yer alan, müdahale edebilen etken durumundadırlar. Örneğin, Forum Tiyatrosu'nda sahnedeki oyuna müdahale eden, yönlendirme yapan seyirci, bahsettiği değişikliği-karakteri kalkıp sahnede kendisi oynamak durumundadır. Ezilenlerin Tiyatrosu'nda seyirci ile oyuncu arasında sürekli bir iletişim, bir bağ vardır. Sahnede ortaya konulanlar tamamen kişileri kendilerinin dahil olduğu bir süreç içerisine sokarak sorgulama, düşünerek harekete geçirme amacı taşır. Örneğin sahnede bir devrimi anlatıyorsa; koltuklarındaki insanlar devrimin coşkusuna kapılarak kendilerini birebir devrimci gibi hissedebilir; fakat bununla sınırlı kalınmamalı, kişiler devrime de inanarak yaşamında harekete geçme güdüsü hissetmelidir. Yani hantallaşmaya izin verilmez Ezilenlerin Tiyatrosu'nda. Sahnede seyircilerin katılımları ile uygulanan Ezilenlerin Tiyatrosu, ortak bir fikrin peşinde koşar. Boal'ın Ezilenlerin Tiyatrosu kuramında 'dil olarak tiyatro' şeklinde sunduğu teknikten, kendisinin Peru'da yürüttüğü çalışmalar sırasında gözlemlediği bir oyunu örnek verelim.

Belki de tiyatro kendi içinde devrimci değildir; ama hiç kuşku yok ki tiyatro bir devrim provasıdır!: Bir oyun için toplanıldığı bir günde Limalı bir kadın tema önerir. Kadın başından geçen olayı anlatır öncelikle. Bir kaç yıl önce kocası ondan bazı belgeleri saklamasını istemiş. O da bu belgeleri uzun bir süre saklamış. Daha sonra kadın ve kocası arasında bazı anlaşmazlıklar yaşanmış. Okuma yazma bilmeyen kadın bu belgelerin evlerinin mülkü ile ilgili olacağını düşünerek, belgeleri bir komşusuna okutmuş. Ve belgelerin kocasının metresinin mektupları olduğunu öğrenmiş. Kadın kocasına bir ders vermek istiyor ve ne yapabileceğini soruyor. Seyircilerin bazılarından sorunun çözümüne ilişkin örnekler geliyor. Örneğin birisi evi terk etmesini söylüyor ve oyuncular hemen bu sahneyi canlandırıyor. Fakat çıkan sonuç oyuncuları da, seyircileri de tatmin etmiyor, çünkü bu terk etme eylemi kadının zararına oluyor. Gidecek bir yeri olmayan kadın, bu yolla yine kendisini zor duruma düşürmüş oluyor. Bu şekilde çeşitli çözümler sunuluyor ve her seferinde oyuncular başa alarak yeniden oynuyor. En son kadının kocasını bir temiz dövmesi ve sonrada oturup birlikte yemek yemeleri önerisi geliyor. Ve koca bir temiz dayak yedikten sonda karı koca oturup yemek yiyorlar, sessizce. Bu öneri tüm seyirciler tarafından benimseniyor. Burada seyirci çözümlerini, önerilerini kendi düşünme ve yorumlama yöntemi ile buluyor. Durumla ilgili salt oyuncuların belirlediği bir durum yok. Sonuca doğru giden tüm sürecin içinde seyirci de yer alıyor.

Ezilenlerin Tiyatrosu kuramı devrimci sanatçı Augusto Boal'ı sahnede hep halkıyla tutacak bir kuram olmanın yanı sıra, burjuvazinin ellerindeki tiyatro silahını da halkın saflarına geçirecek bir kuram. Sanatını halkı için şekillendirmesini bilen Boal 2009 Mayıs ayının ikinci gününde yaşamını yitirdi. 1931 Brezilya doğumlu tiyatro yönetmeni, yazar ve devrimci Boal 1950'li yıllarda tiyatroda yarattığı akımla ve ezilenlerden yana duruşu ile 1971'de askeri cuntanın kendisini tehdit olarak görmesi ile uzun bir süre sürgünde yaşadı. Arjantin'de 'Ezilenlerin Tiyatrosu' adlı kitabını yayınladı ve birçok 'Ezilenlerin Tiyatrosu Merkezi' açtı. Askeri diktatörlüğün devrilmesi ile birlikte ülkesi Brezilya'ya geri döndü ve Rio Ezilenlerin Tiyatrosu Merkezi'ni kurdu. Boal mücadele eden ve anlatan isim oldu.

Augusto Boal, sanat ve mücadeleye ilişkin söylediği ve tarihe kazınan, oldukça diyalektik-gerçekçi şu ifadeyle bizlere edilgenlikten kurtulup, bir kez daha yaşamımızın öznesi olmamızı hatırlatıyor: "Belki de tiyatro kendi içinde devrimci değildir; ama hiç kuşku yok ki tiyatro bir devrim provasıdır!"

(...) vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse,
vatan, polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası,
Amerikan donanması topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla :
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

(...) Öyle yıkma kendini
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol
İçerde, dışarda, derste, sırada
Yürü üstüne üstüne
Tükür yüzüne celladın
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile, diş ile
Umut ile, sevda ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni.

NAZIM HİKMET VE AHMET ARIF'İ SAYGIYLA ANIYORUZ

Devlet eliyle sermayeye teşvik ve sınırsız sömürü güvencesi!

İşsizliğin artık milyonlarla ifade edildiği, yoksulluğun kronikleştiği ve buna paralel işçi-emekçilerin haklarının süratle gasp edildiği, demokratik, ekonomik ve sosyal hakları için mücadele yürüten demokratik kurum ve sendikaların seslerinin bastırılmak istendiği bir süreçte, egemenler, "Yeni Teşvik ve İstihdam Paketi" adı altında bir paket daha açıkladılar. Erdoğan, 'iftiharla' açıkladığı paketten bir hayli 'umutlu'. Teşvik ve istihdam paketine ilişkin 'krizden çıkışı sağlayacağı', 'ekonomiyi canlandıracağı', 'istihdam yaratarak işsizliğe çözüm olacağı', 'bölgesel yatırımlarla eşitsizliği ortadan kaldıracağı', 'Kürt illerinin ekonomik-sosyal kalkınmasını sağlayarak Kürt ulusal sorununu çözeceği' yorumları yapılırken, devletin bu hamlesi adeta bir 'devrim' olarak nitelendirildi.

'Teşvik ve İstihdam' paketi neleri öngörüyor?
Sermaye çevrelerinin uzun süredir dört gözle beklediği ve Erdoğan tarafından açıklanan teşvik ve istihdam paketi esasta esnek çalıştırma ve esnek istihdam sistemini daha da yerleşik hale getirirken, çalışanların emeklerinden 'sigorta fonu' adı altında sağlanan birikimi, 'teşvik aldatmacasıyla sermayeye akıtıyor.
Açıklanan paketle 120 bin işsize 6 ay toplumsal iş, 500 bin kişiye de mesleki girişim imkânı verileceği öne sürülüyor. Bölgesel farklılık esasına göre 81 ilin 4 kategoriye ayrıldığı yeni teşvik sisteminde, ağırlık Kürt illerine veriliyor, 12 sektörde yatırımlar destekleniyor. Sermayeye nefes aldıracak olan teşvik paketinin kıyakları oldukça fazla. Paket gelir ve kurumlar vergisi indirimi, yatırım yeri tahsisi, KDV istisnası, faiz desteği ve gümrük vergisi muafiyetini de kapsıyor. Yeni teşvik sistemiyle devlet, sermayenin ucuz ve güvencesiz emek alanlarına taşınmasına kanal açıyor.

Bu pakette emekçiler yok, sermayeye 'sınırsız kıyak' var!: İstihdamın arttıracağı ve işsizliğe çözüm bulacağı söyleminin aksine paketin emekçileri ya da işsizleri hiç mi hiç düşünmediği görülüyor. 120 bin işçiye istihdam sağlanacak denilen pakette bu istihdamın 6 aylık bir süre için olacağı belirtilirken, teşviklerle istihdamın ne kadar arttırılacağı konusunda bir açıklık yok. İç ve dış talebin oldukça dar olduğu ve kapasite kullanım oranlarının düştüğü bir ortamda bu teşvikler sadece sermayenin kar oranlarını artıracağa benziyor. Vergileri düşen ve diğer birçok maliyeti devletçe karşılanan sermaye gruplarının teşvik nedeniyle yeni yatırımlar yapmasından çok, yatırım yerlerinin ve istihdam ettikleri işçileri değiştirmesinin bekleneceği birçok uzman tarafından ifade ediliyor.

Vergi indiriliyor, prim ödeme yükümlülüğü kaldırılıyor!: Kurumlar vergisinin yüzde 20'lerden yüzde 2'ye kadar düşecek olması pakette göze çarpan önemli bir nokta. Büyük proje yatırımları için kurum ve gelir vergisi indirimine gidilmesi düşünülüyor. Yatırım yapanlar sağladıkları yeni istihdam için SSK işveren primini birinci bölgede iki yıl, ikinci bölgede üç yıl, üçüncü bölgede beş yıl, dördüncü bölgede 7 yıl boyunca ödemeyecek. 2010 yılı sonuna kadar birinci ve ikinci bölgeden üçüncü ve dördüncü bölgeye taşınacak firmaların en az 50 kişilik istihdam sağlamak koşuluyla 5 yıl süreyle SSK işveren primi Hazine tarafından karşılanacak, bu firmalara kurumlar vergisi yüzde 20 yerine yüzde 5 olarak uygulanacak ve nakliye masraflarını da devlet karşılayacak. İşyerlerinde mevcut istihdamın üzerinde oluşturulacak ilave istihdam için prim desteğinin sağlanması pakette geçen maddeler arasında. Ayrıca özel istihdam bürolarına geçici iş ilişkisi kurma yetkisi verilecek. Böylece geçici işlerde istihdam edilen işçilerin ücret ve sosyal güvenlik haklarının özel istihdam bürolarınca karşılanması ve özel istihdam büroları ile anlaşmalı işçilerin, işverenler tarafından geçici olarak sözleşme karşılığı istihdamı sağlanacak. Diğer yandan patronlar, makine teçhizat alımlarında KDV istisnası ile gümrük vergisinden muaf olacak.

Faiz indirimi ve arsa tahsisi de var!: Yüzde 20'lerden yüzde 2'lere kadar yapılacak vergi indirimi ve prim ödememe kıyağının yanı sıra paketle, faiz desteği ve arsa tahsisi de yer alıyor. Buna göre sermaye sahiplerine 3 yıl süreyle 3 puan ila 5 puan arasında faiz desteği sağlanacak. Çalışanlara verilmesi gereken SSK Primi İşveren Hissesi'nin devlet hazinesi tarafından ödenmesi yetmiyor; Hazine bir de 'büyük girişimciler' için arsa tahsis edecek. Diğer yandan bankaların patronlara kolaylık sağlaması, düşük faizli para vermesi için Erdoğan bizzat ihtarda bulundu. Paketi açıkladığı sırada "Girişimciler, bu sıkıntı bitince kendisine kapısını kapatan bankalara gitmeyecek. Etik ve ticari ahlak açısından bankaların yaptığı doğru değil. Dara düşene bir de sen vur. Olmaz böyle şey. Zaten 10 alıp 1 veriyorlar" diyerek bankalara uyarıda bulundu. Erdoğan ayrıca kredi kartları ile ilgili yasal düzenlemelerle uğraştıklarını da ifade etti.

Teşvik ve istihdam paketinin fonu nerden geliyor dersiniz?: Egemen sınıflar kendi sömürü ve çıkar çarkı için uygulamaya sokacağı 'yeni teşvik ve istihdam paketi' kapsamlı görünürken, bu projenin hangi mali kaynakla finanse edileceği ise pek ağza alınmıyor. Oysaki bu paket için aktarılacak bütçe, emekçilerden toplanan primlerden sağlanacak. İşsiz kalan çalışanlar için düşünülen ve emekçilere ait olan işsizlik fonu adres gösterilerek, emekçilerin alınterleri sermayeye kaynak olarak transfer ediliyor; 'Sosyal Güvenlik açığının kapatılması' gerekçesiyle emeklilik maaşlarının düşürülmesi ve emeklilik süresinin daha da uzatılmasının önü açılmış oluyor. Özel istihdam bürolarına geçici iş ilişkisi kurma yetkisi verilerek, geçici işçilerin sosyal güvenlik ve ücret haklarının özel istihdam bürolarıyla karşılanmasına imkan tanınacak. Bu da güvencesizliğe kapı aralamış olacak. Teşvik ve istihdam paketine göre, istihdam edilecek işçilere prim ödemesinin patronun "sırtından" alınarak devlet hazinesine yüklenecek olması, bunun faturasının emekçilerden kesilmesi anlamına gelecek. Zira devlet bu açığı doldurmak için emekçilerin haklarını gasp edecek ve birçok ürüne zamlar yapılacak.

Esnek çalışma ve güvencesizlik hedefleniyor!: Krizi atlatmanın, ekonomiyi iyileştirmenin ve işsizliğe çözüm bulmanın yolu olarak cilalanarak ortaya atılan 'Teşvik ve İstihdam Paketi' sermaye için büyük teşvikler ve sınırsız sömürü güvencesi verirken işçi, emekçi, işsiz ve emekli kesimler için ciddi tehditler barındırıyor. En azından bu süreç, emekçilerin haklarının gaspını daha açık hale getirecek. Kriz bahanesiyle ve ekonomiyi-işsizliği iyileştirme aldatmacasıyla uzun süredir yapılan kamu alanın tasfiye edilmesi, esnek çalıştırma ve taşeronlaştırma sisteminin ayakları yere oturtulmaya çalışılıyor.

Eğitim bahanesiyle emek sömürüsü!: 500 bin kişiye meslek edindirme böylece istihdamını sağlama, paketin önemli maddelerinden biri. 'Stajyer' adı altında çalışanlar yoğun bir şekilde sömürüye tabi tutulacak. Stajı bittikten sonra da şayet beğenilirse o çalışan, düşük ücretle çalışmaya devam edebilecek. Aynı şekilde istihdam için düşünülen eğitim-meslek kurslarıyla kalifiye eleman yetiştirilerek ucuz işgücü olarak çalıştırılmasının hedeflendiği ortada. Pakette öngörülen güvencesiz-kuralsız bir çalışma sistemi ve sermaye sahiplerine, çalışanlar üzerinde istediğini yapma tasarrufu sağlanması ile işçi ve emekçiler sömürünün cenderesine itilecekler. Devlet eliyle sermayeye sunulan fırsatlar o kadar geniş ki patronların çalıştırdıkları işçilere ücret (prim ve diğer haklar zaten ödenmiyor) ödeme yükümlülüğünü fiilen ortadan kaldıracak mahiyette.

Devletin uygulayacağı paket kimin için?: AKP tarafından yürütülen ve her 'derde deva' şeklinde allanıp pullanan 'Teşvik ve İstihdam Paketi'nin, egemen sınıfların krizden çıkış ve sömürülerinin daha da yoğunlaşması amacı taşıyan; emekçileri, işsizliği, yoksulluğu hiçbir şekilde düşünmediği ortadadır. Sermaye sahiplerinin emekçileri daha da sömürmek için önündeki engelleri kaldırmayı hedefleyen bu paket, devlet eliyle sömürü, enek çalıştırma, esnek istihdam, güvencesizlik ve kuralsız çalışma sistemini öngörmektedir. Kriz bahane edilerek neo-liberal politikaların hayat bulmasına olanak tanıyan bu paket, aynı zamanda emekçilerin 'sınırsız sömürüsüne' olanak sunmakta, sermayenin 'sırtındaki yük'ün alınarak yine emekçi kesimlere yüklenmesine vesile olmaktadır. Zira sermaye için vergiler indirilmekte, arsa tahsis edilmekte, faiz yardımı yapılmakta, bankaların para sunması sağlanmakta, prim ödeme zorunluluğu kaldırılmakta. Ne var ki paket baştan sona kadar sermayeye kıyak maddeleriyle dolarken, bu paketin krizden çıkışı, işsizliğe çözüm bulmayı, ekonomiyi iyileştirmeyi hedeflediğinin söylenmesi egemenlerin ikiyüzlülüğünü gösteriyor. 6 ayla sınırlı olmak kaydıyla 120 bin kişinin istihdam edileceğinin söylenerek 'işsizliğe çözüm buluyoruz' demagojisi yapılması ise aldatmacadır. Kaldı ki 7 milyon civarında telaffuz edilen işsizlik gerçekliği karşısında 120 bin kişinin, üstelik 6 aylığına istihdam edilmesi trajikomiktir. Yeni teşvik sistemiyle getirilen özel istihdam bürolarının geçici işçi istihdamıyla yetkilendirilmesi, çalışma yasasına aykırı olmasının yanında taşeronlaşmanın ve ağır sömürünün ta kendisidir. Teşvik ve İstihdam Paketi'nde öngörülen istihdama dönük mesleki eğitimin işsizliğe çözüm yollarından bir tanesi olarak gösterilmesi, paketin ne derece kof olduğunu gösteriyor. Zira meslek lisesi mezunu işsizlerin sayısı 665 bin. İşsizlere içindeki oranı da yüzde 10.3. Bundan da anlaşılıyor ki işsizlik meselesi eğitim sorunu değil. Paketin ağırlığının Kürt illerine dönük olması akıllara 'bunun Kürt açılımlarıyla bir ilintisi var mı?' sorusunu getiriyor. Kuşkusuz bir bağ kurulabilir. Devlet bu uygulamayla Kürt ulusal sorununun 'çözümüne' bir yatırım yapıyor olabilir. Bölgenin pazarını kullanım alanına sunarak görece bir hareketlenme, bir sermaye-pazar paylaşımı da yaratılabilir. Yeni konsept düşünüldüğünde de bölge kaynakları ve pazarının Güney Kürdistan'ınkiyle bütünleştirilmek istendiği de söylenebilir. Yalnız devletin bu yönlü hamlelerinin on yıllardır denendiğini hatırlatmak isteriz. Bölgeyi ekonomik-sosyal yönde kalkındırmak böylece Kürt ulusal sorununu çözmek babında onlarca proje uygulandı. Sonuç ise malum. Yine şunun altını çizelim ki işsizlik, yoksulluk, hak gaspları, geri kalmışlık vb durumlar basit bir ekonomik bozulmalar, mali açıklar, yanlış hesaplamalar sonucu değildir kuşkusuz. Sorun paketlerle, teşviklerle, eğitimle çözülemeyecek denli yapısal bir sorundur. Devletin paket patlatma hamleleri yapısal sorunları çözecek kudrete sahip değil.
Özcesi devletin Teşvik ve istihdam Paketi hamlesi, ezilen kesimlerin sömürüsünü daha da derinleştirmek, sömürü sisteminin devamına hizmet etmek amaçlı olup IMF, DB, AB, ABD patentli neo-liberal yıkım ve sömürü politikalarını hayata geçmesi içindir.

Teşvik paketinden Çalık'a özel destek çıktı

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın perşembe günü açıkladığı teşvik paketinden Çalık Holding'in Samsun-Ceyhan Boru Hattı Projesi için de destek çıktı. "Büyük proje yatırımları" olarak belirlenen 12 başlıktan birisini oluşturan "Transit Boru Hatlarıyla Taşımacılık Hizmetleri"nde, teşvik sisteminden şu anda sadece Çalık Grubu'nun yararlanabileceği ortaya çıktı.
Transit boru hatlarıyla taşımacılık hizmetlerine verilecek teşvikten faydalanmak için asgari yatırım sınırı da konmadı. Bunun yanı sıra edinilen bilgiye göre gelecekte yine Çalık Holding tarafından yapılması hedeflenen Mavi Akım-2 Projesi de bu teşvikten faydalanabilecek. Nabucco Projesi'nin ülkemizden geçişinin de bu teşvik kapsamında olması söz konusu ancak henüz hükümetler arası anlaşma imzalanmadığı ve projenin 2011 yılından sonra başlaması nedeniyle teşvik en çok Çalık Grubu'na yaramış olacak.
Çalık ile İtalyan Eni şirketinin ortak olduğu Samsun-Ceyhan Ham Petrol Boru Hattı Projesi'nin ortalama maliyetinin 2 milyar dolar olması öngörülüyor. Bunun yanı sıra Ceyhan'a bir de rafineri inşa edilmesi hedefleniyor. Bunun da yaklaşık maliyeti 10 milyar dolar olacak. Böyle bir durumda hem boru hattı hem de rafineri tesisi için ayrı ayrı teşvik paketinden faydalanılabilecek.
Teşvik paketinde asgari 1 milyar TL tutarındaki "rafine edilmiş petrol ürünleri imalat yatırımları"nın da desteklenmesi öngörülüyor. Böylece Samsun-Ceyhan hattı için uygun petrol kaynağının bulunması ve hattı dolduracak oranda petrol için anlaşma yapılabilmesi durumunda hattın inşaatı da hızlanacak. Daha sonradan bu projenin İsrail'e kadar uzatılması da gündemde. Projenin bu kısmı ise Mavi Akım-2 kapsamında değerlendirilecek. Rus gazı ve petrolünün ülkemiz üzerinden İsrail ve Hindistan pazarlarına ulaştırılması planlanıyor. Bu projede de Çalık Grubu öne çıkarken, Mavi Akım-2 kapsamında da teşvikten faydalanılabilecek.

UFUK ÇİZGİSİ Bakış CAN

Oluşturulan sis perdesini yırtmak için illa da devrimci zor

Bazen suskunluğu parçalamak çok önemlidir. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve devrimci önderler Mahir, Deniz gibi. Bazen de kuru gürültü içinde komünist çizgiyi kitlelere göstermek çok 'sesli' düzensiz ritmiği susturmak, suskunluğu parçalamak kadar önemli ve bir o kadar da zordur. Şimdi tamda böyle bir sürecin ortasındayız. Devrimcilik, sosyalistlik ve hattakomünistlik adına hareket ettiğini söyleyen birçok parti, gurup ve çevrenin bütün çabası bazı reformlarla faşist devlet yapılanmasını değiştirme hayali içindeler. Halkların demokratik halk devrimi umudunu reformlara kurban etme telaşı içindeler. "Faşizan baskılar", "faşizme geçit yok" türü sloganlarla faşist devleti şirin gösterme gayreti içindeler. Kimileri yüz yıla yakındır ezilen bağımlı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını bizzat emperyalizmin ve ona göbekten bağlı burjuva-feodal faşist devletin getirebileceği hayalleriyle umutlu bir hat içine girme telaşındalar. Saymakla bitirilmeyecek kadar ağır bir ideolojik ve siyasal çürümüşlük yaşanmaktadır.
Elbette ki bu durum sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan'a özgü bir durum değildir. Zaten olması da düşünülemez. Gerek burjuvazi, gerekse proletarya sınıf çıkarları gereği uluslararası desteğini yaratmak zorundadır. Her sınıf yedeklerini, diğer bir tabirle ittifaklarını harekete geçirmek zorundadır. Yukarıda öz olarak belirtmeye çalıştığımız keşmekeşlik emperyalist burjuvazi yedeklerini (reformist, revizyonist. parlamenterist vs.) dolaylı veya direkt olarak piyasaya sürmesidir. Dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşananlar, burjuvazinin yedek gücü olarak öne çıkan bilumum tasfiyeci ideolojik akımların yaratmış olduğu kaostur. Devrimcilik adına özgürlük adına ve hatta komünistlik adına başta işçi sınıfı olmak üzere demokratik halk devriminden çıkarı olan tüm sınıf ve katmanların bilincini bulandırmaya çalışmaktadırlar. Aktüel anlamda soruna baktığımızda günümüz koşullarında bu konuda pek başarısız olduklarını da söyleyemeyiz. Başarısız olduklarını söylememiz halinde görevlerimizi ihmal etmiş oluruz. Yapılması gereken bu tasfiyeci kesimlere karşı amansız ideolojik mücadele verip bunları halk kitlerine teşhir etmektir.
Dün olduğu gibi bugün de Türkiye-Kuzey Kürdistan halkı burjuva feodal faşist diktatörlüğün baskısı ve zulmü altında inim inim inletilmektedir. Halklarımızın en dolaysız biçimde tüm barbarlıklara maruz kaldığı işte böylesi bir süreçte, "faşizme geçit vermemekten", çeşitli milliyetlerden emekçi halka kan kusturduğu baskı ve terörüne ise faşist demekten kaçınıp "faşizan baskı" vs. demek ne kadar proleter devrimi savunmak olur. Yüz yıla yakındır emperyalist efendileri çıkar ve istemleri doğrultusunda Kürt ulusunu imha ve inkâr siyasetiyle yok sayan Kemalist faşist diktatörlüğün temel felsefesiyle beslenen bir toplumsal sistemde "demokratik ve barışçıl" bir yolla hakların elde eedilerek, kalıcılaştırılabileceği düşünülebilinir mi? Elbette böyle bir şey düşünülemez. Bu onların doğasına ters olan bir şeydir. Böyle bir paye bu kan emicilere biçildiği zaman doğallığında bunlar tarihlerinde hiçte hak etmedikleri bir şeyi, yani, ilericilik madalyası almış olacaklardır.
Bu savunuyu her dem ağızlarına pelesenk edip dillendirmeye çalışanlar kuşkusuz halklarımızın bilincini bulandırmayı amaç edinen iflah olmaz reformistler, revizyonistler, parlamentaristler ve tasfiyecilerdir. Diğer bir deyişle halklarımızın bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizme yürüme mücadelesine ket vurmak için ellerinden gelen her türden zehiri kusmaktan geri durmayanlardır. Silahlı devrim onları korkutan bir özellik olarak hep karşılarında durur. İlk elden nişangâha konulması gereken şüphesiz ki halklarımızın silahlı devrimci müdadelesidir. Çünkü bu boşa çıkarmadan halk kitleleri sisteme yedekleyemezler. İşte son zamanlarda en geçer akçe olan "savaş karşıtı" olma adına gerek proleter sınıf hareketini, gerekse Kürt ulusal hareketini silahsızlandırmak için "savaşa hayır", "silahlı mücadele çözüm değil" vb. gibi söylemler bundan ötürü geliştirilmektedir. Bu düşünüş tarzı Kürt ulusunu ve de halkının vermiş olduğu mücadeleyi tasfiye etmek için göstermelik bazı kültürel hakların öne sürülmesinden başka birşey değildir.
Çeşitli ulus ve milliyetlerden sömürülen ve ezilen Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının bu tür ağır ideolojik ve siyasal bombardıman altında kalıp da etkilenmemesi düşünülemez. Bu etki faşist diktatörlüğün, emperyalist efendilerinin verdikleri görevi harfiyen uygulamasına olanak vermetedir. Halkın kanı ve canı pahasına kazandığı (sosyal, siyasal ve de ekonomik) hakları birer birer gasp edilmektedir. Burjuva-feodal faşist diktatörlüğü bu denli pervasızlaştıran yukarıda adı geçen burjuvazinin koltuk değneği olan ideolojik akımların payı yok sayılabilir mi? Elbette ki yok sayılamaz.
Emperyalist burjuvazinin 21. yüzyılın öngünlerinde girmiş olduğu ekonomik ve siyasal kriz, devrimler için son derece elverişli bir ortam sunmaktadır. Uzun bir suskunluğun ardından Peru halkının yeniden silkinmesi, Nepal halkının devrim aşamasında olması ve nüfus bakımında dünyanın 5'de birini oluşturan Hindistan halklarının feodal faşist diktatörlüğü adım adım parçalaması ve yine Filipin'lerdeki gelişmeler 21'inci yüzyılın öngünlerdeki bu gelişmeleri devrim için avantaja dönüştürmesinin açık ifadesidir.
Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu görev dün olduğu gibi bugünde Maoist Komünistlerin omzundadır. Nasıl ki komünist önder Kaypakkaya ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri olarak elli yıllık sessizliği bozmuşsa, ardılları olarak Maoist komünistler de bu kuru gürültüyü, bilgi ve pratik kirliliğini tersine çevirmek zorundadırlar. Bu proleter sınıf bilincinin olmazsa olmaz emridir.
Önümüzde somut biçimde duran görev dün olduğu gibi bugün de açık ve nettir. MLM ideolojisi ve biliminin yol göstericiliğinde Halk Savaşı'nı geliştirip yaygınlaştırmak için bulunduğumuz her alanda halkın sorunlarına sahip çıkmak, önderlik etmektir. Tüm bu çalışmaları Halk Savaşı'nın birinci aşaması olan gerilla savaşını güçlendirme ve yoğunlaştırıp yaygılaştırmaya hizmet edecek nitelikte olmalıdır. Görev "çok seslilik" adı altında özenle geliştirilen bu kuru gürültüyü tersine çevirip Halk Savaşı'nın mecrasında güçlü bir sese dönüştürelim. Silahlı devrim türküsü ahenkle ancak böyle söylenir.

Açtıkları yol yürünmeye muktedirdir

17'ler (17 Haziran 2005)- Maoist Parti'nin hazırlığını yaptığı 2. Kongre'si için Dersim'de bulunan 17'ler, 16-17 Haziran günlerindeki saldırıda ölümsüzleştiler.

Cafer Cangöz- Maoist Parti'nin ölümsüzleşen 5. Genel Sekreteri Cangöz, 48 yıllık yaşamının 30 yılını kesintisiz olarak profesyonel mücadele ile geçirdi. 12 Eylül faşizminin ülkede terör estirdiği yıllarda, Diyarbakır Hapishanesi'nde, komünist tutumuyla 'efsaneleşti'. İşkencelerden geçirilen Cangöz, düşmanın diline 'Caferleşmeyin' sözünü yerleştirmişti. Tahliye edildikten sonra mücadeleye önderlik etmeyi sürdürmüş, 1995 yılında polisler tarafından kaçırılarak katledilmek istenmiş, ancak oluşturulan kamuoyu baskısı sonucu gözaltında olduğu kabul edilerek Bayrampaşa Hapishanesi'ne yerleştirilmişti. 96 ve 2000 yıllarındaki ölüm orucu direnişlerine önderlik yapmıştı. F Tipi hapishaneler sürecinin ardından tahliye edilen Cangöz, 2002'deki kongrede Maoist hareketin MKP'ye evrilmesi sürecinin önderliğini yaptı ve bu kongrede Maoist Parti'nin Genel Sekreterlik görevine getirildi.

Devrimin onların pratiğine ihtiyacı var

Hayrettin Bakış (29.06.1985)- Maoist Parti'nin MK SB üyesi ve Halk Ordusu'nun genel komutanı olan Bakış, komutanlık becerilerinin yanında, halkı birleştirme ve örgütleme yeteneği ile de dikkat çekiyordu. 12 Eylül koşullarında bölgesel yayın yapan Denge Partizan'ın çıkarılmasından da sorumluydu. Dersim'de, Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladıkları sırada bir işbirlikçinin ihbar etmesi sonucu, Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker ile birlikte ölümsüzleşti.

İsmail Bulut (21.06.1992)- Maoist Parti'nin önder kadrolarından olan komünist önder İsmail Bulut, genç yaşta, 1983 yılında Halk Ordusu'na katılmıştı. 1984 yılında Maoist Parti üyesi olan Bulut, 1989 yılında Genel Sekreterlik görevine getirildi. 1992'deki birlik sırasında ise MK üyesi ve Askeri Komisyon Sekreteri görevine getirilmişti. Karadeniz'deki gerilla faaliyetine önderlik yapan İsmail Bulut, Artvin'de 1 Haziran'da Yıldız Çiçek'in ölümsüzleştiği çatışmadan 20 gün sonra, bomba hazırlarken meydana gelen patlamada, yoldaşı Cemal Çakmak ile beraber yaralanır. Patlamada Doğan Karadağ ise ölümsüzleşir. Patlamanın ardından olay yerine gelen askerler yaralı Partizanları esir alırlar. Yaralılardan birinin İsmail Bulut olması, düşmanını hayli sevindirir ve işkence yaparak katlederler onu.

Aydın Hanbayat- Maoist Parti'nin 2002'deki 1. Kongre'sinde Genel Sekreter Yardımcısı görevine getirilen komünist önder Aydın Hanbayat, 43 yıllık ömründe, gençlik yıllarından itibaren kesintisiz bir şekilde mücadele yürüttü. Komünist önder Cafer Cangöz'le birlikte, Amed'deki zindan direnişlerinde olduğu gibi, hayatının büyük bir bölümünde yan yana savaştı. Gençlik yıllarında aranır duruma düşünce, Dersim'de gerilla faaliyetine katılan Hanbayat, 1977-78 yıllarındaki Geyiksuyu toprak işgalinde yakalanarak, bir yıla yakın süre Hozat Hapishanesi'nde kaldı. Daha sonra Orhan Bakır'ın ölüm yıldönümü dolayısıyla yapılan Bakıl Ağa'nın cezalandırılması eyleminde yaralı olarak ele geçti. Yapılan işkencelerin ardından Elazığ Hapishanesi'ne konulan Hanbayat, yaralı olmasına ve kamuoyu baskısına rağmen tedavi edilmeyerek, felçli bırakıldı. Buradan Diyarbakır Hapishanesi'ne götürülerek, işkencelerden geçirildi. Zindan direnişlerinde yoldaşı komünist önder Cafer Cangöz'le birlikte yer alan Hanbayat, 1991'de tahliye edildi ve 94 yılında tekrar tutsak düştü. Hanbayat da, 96'daki ve 2000'deki ölüm orucu direnişlerine önderlik etti. Komünist önder Aydın Hanbayat, 2002'deki kongrede Maoist hareketin MKP'ye evrilmesi sürecinin öderiydi.

Okan Ünsal- ODTÜ'de okuduğu yıllarda Maoist Parti ile tanışan Ünsal, gençlik örgütü içerisinde çalıştı. Maoist Parti'nin önder kadrolarından olan Ünsal, 94 yılında tutsak düştü ve 96 ile 2000 yıllarındaki ölüm orucu direnişlerinde yer aldı. 2002'deki 1. Kongre'de MK SB üyeliği görevine getirilmişti.

Ali Rıza Sabur (Cem)- HKO komutanlarından olan ve Maoist Parti'nin MK üyeliği görevini yürüten Sabur, gençlik yıllarında tanıştığı Maoist Parti saflarındaki mücadelesini İstanbul'daki şehir faaliyeti, Metris, Davutpaşa ve Alemdağ'daki 4 yıllık tutsaklık süreci ve nihayetinde 1989 yılında katıldığı Halk Ordusu'nun komutanlığı göreviyle sürdürdü.

Alaattin Ataş (Aris-Şerif)- 1984 yılında Halk Ordusu'na katılan Ataş, 1993 yılındaki Yel Dağı olayının gazilerindendi. Bu sebeple yurtdışına çıkartılan Ataş, uzun süre burada Maoist Parti'nin önder bir kadrosu olarak faaliyet yürüttü.

Cemal Çakmak- 1991 yılında Halk Ordusu saflarına katılan Çakmak, İsmail Bulut önderliğindeki Doğu Karadeniz gerilla birliğinde yer aldı. Artvin'deki bir çatışmada gözünden yaralanarak tutsak düştü. Bundan sonra hapishane süreçlerinde sürekli açlık grevleri, ölüm orucu eylemlerinde yer alan Çakmak, düşmanın hedefindeydi. 1999'da Ulucanlar katliamında, düşmanı, "Kör Cemal'i ayırın" diyerek ona özel ağır bir işkence uygulamış, öldü sanılarak ailesine teslim edilmek üzere Yozgat'a gönderilmiş, ancak bütün yaralarına ve ağır işkenceye rağmen yaşamayı başarmıştı. Bunun üzerine tekrar tutsak edildi ve 19 Aralık katliamından sonra, 2002 yılında tahliye edildi. Çakmak, siyasi olgunluğu, hoşgörüsü ve seviyesi ile herkeste büyük saygı uyandırmıştı.

Ökkeş Karaoğlu- Bursa'da üniversite okuduğu yıllarda bir grup yoldaşıyla birlikte Dersim'de Halk Ordusu'na katılan Karaoğlu, 1993 yılında gerçekleşen Yel Dağı olayının gazilerindendi. Bunun ardından yurtdışına çıkarılan Karaoğlu, tekrar döndüğü ülkede tutsak düştü ve 96 ile 2000 yıllarındaki ölüm orucu eylemlerine katıldı. Tahliye olduktan sonra mücadeleye Marmara Bölgesi'nde devam etti.

Kenan Çakıcı- 12 Eylül cuntası döneminde tutsak düştü ve tahliye olunca yurtdışına çıktı. Burada mücadeleye devam eden Çakıcı, 1. Kongre'de Maoist Parti üyesi olarak örgütlendi.

Berna Saygılı- ODTÜ'de okuduğu gençlik yıllarında Okan Ünsal ile birlikte gençlik örgütü içerisinde faaliyet yürüttü. 1994 yılında tutsak düşen Saygılı, 2000 yılındaki ölüm orucu direnişinin savaşçılarındandı. Tahliye edildikten sonra yurtdışına çıkarılan Saygılı, 1. Kongre'de Maoist Parti üyesi oldu ve Dünya Halkları Direniş Hareketi'nin inşasına önemli katkılarda bulundu.

Taylan Yıldız- Bursa'da faaliyet yürüttüğü dönemde, yapılan bir dizi eylem nedeniyle 1995 yılında gözaltına alınarak tutuklanan Yıldız, 96 ve 2000'deki ölüm orucu direnişlerinde yer aldı. Maoist Parti üyesiydi.

Binali Güler- Ege Bölgesi'nde Maoist Parti üyesi olarak faaliyet yürüten, evli ve bir çocuk babası olan Güler, inşaat işçiliği yapıyordu.

İbrahim Akdeniz- 1999 yılında Maoist Parti saflarında örgütlenerek, profesyonel faaliyet yürüten Akdeniz, 1. Kongre'de Maoist Parti üyesi oldu.

Dursun Turgut- Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde yönetici olarak faaliyet sürdüren Turgut, 1. Kongre'de Maoist Parti üyesi oldu.

Gülnaz Yıldız- Edirne'de üniversite okuyan Yıldız, 2000 ölüm orucu eylemlerine katıldığı için okuldan uzaklaştırıldı. 2002 yılında Halk Ordusu'na katıldı.

Ersin Kantar- 2000 yılındaki ölüm orucu eylemlerine katılan Kantar, ölüm orucuna destek için İstanbul Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatan eylemciler arasındaydı. 2000 Eylül'ünde Halk Ordusu'na katıldı.

Ahmet Perktaş- 1994 yılında Dersim Ovacık'taki köyleri yakıldığında ailesiyle İstanbul'a gelen Perktaş, 2003 yılında Dersim'e Halk Ordusu'nun bir savaşçısı olarak döndü.

Çağdaş Can- İstanbul Gazi Mahallesi'nde 1999 yılında Maoist Parti saflarında mücadeleye başlayan Can, 2002'deki 1. Kongre sonrası Halk Ordusu'na katıldı.

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

Baki Beyhan (Haziran 1976)- Dersim-Mazgirtli olan Beyhan, hastalık sonucu yaşamını yitirdi. Aziz Akpınar (17.06.1978)- Mersin-Tarsus'ta, polis tarafından katledildi.

Aziz Aras (16.06.1980)- 15-16 Haziran 1970'teki büyük işçi olayları ile ilgili İstanbul'da yapılan eylemlerde gözaltına alınarak, TİKB militanı Songül Kayabaşı ile birlikte işkencede katledildi.

Efendi Diril (30.06.1980)- Elazığ'da yatılı Öğretmen Lisesi'nde okurken 1976 yılında mücadeleye katıldı. Çok sayıda başarılı eyleme imza atan Diril, İstanbul-Kanarya'ya bağlı Çınar Sokak'ta vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilir. Diril'in cenazesine memleketi Dersim-Ovacık'ta binlerce kişi katılır, Halk Ordusu gerillaları da Diril'in mezarının başında hazır bulunarak, silah sıkıp, saygı duruşunda bulunurlar.

Beyazdağ Katliamı (19.06.1982)- Bir ihbar sonucu Hozat sınırlarındaki Beyazdağ'da konaklayan gerilla birliği, nöbetçinin de dikkatsizliğiyle kuşatılır. Çıkan çatışmada gerillaların bir kısmı silahını kullanabilirken, bir kısmı da uyku tulumu içinde, silahlarını kullanamadan katledilir. Çatışmada, Hüseyin Gözlü ölümsüzleşirken, biri sağ, ikisi ağır yaralı olmak üzere 3 gerilla esir düşer. 1 gerilla da kuşatmayı yarıp, çekilmeyi başarır. Ağır yaralı olarak esir düşen, Mahmut Şefik Karaağaç, işkenceyle katledilir.

Nihat Topuzoğlu (29.06.1985)- Dersim Ovacıklı olan ve yurtdışından mücadeleye katılan Topuzoğlu, Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

Metin Eker (29.06.1985)- Dersim Hozatlı olan Eker, Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

Aziz Erkoç (Haziran 1985)- Halk Ordusu'nun savaşçısı olan Erkoç, Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Eğrikavak köyünde, çatışmada katledildi.

Doğan Karadağ (21.06.1992)- Dev-Yol saflarında mücadeleye başlayan Karadağ, 1980 yılında Partizan saflarında yerini aldı. 81 yılında Halk Ordusu'na katılan Karadağ, 12 yıl gerilla savaşı yürüttü. Artvin'de, bomba imal ederken, bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Ahmet Kargın (Haziran 1992)- Kargın, Halk Ordusu'nun savaşçısıydı. Erzincan'ın Ergani yöresinde, işbirlikçi Erdal Aslan adlı bir kişi tarafından katledildi.

Murat Poyraz (26.06.2003)- Sivaslı olan Poyraz, 8 yıl kesintisiz Dersim ve Karadeniz bölgelerinde gerilla faaliyeti yürüttü. Poyraz, Tokat'ta çıkan çatışmada yoldaşı Dursun Önder'le birlikte ölümsüzleşti.

Dursun Önder (26.06.2003)- 19 Aralık katliamı sırasında hapishanede olan ve bu tarihte tutsakların girdiği büyük ölüm orucu eyleminin savaşçılarından olan Önder, tahliye olduktan sonra Halk Ordusu'na katıldı. Memleketi Tokat'taki çatışmada ölümsüzleşti.

Hakkında bilgi olmayanlar- Mehmet Gülmez, Mehmet Tuncay.

okur

17'LER DEVRİM ISRARIDIR

Maoist hareket, Mayıs ayının üçüncü haftasını 'Parti ve devrim şehitlerini anma haftası' olarak belirledi. Yarattığımız tarih geleceğimizdeki görkemi belirler. Tarihimizi anlatırken şehitlerimizi anlatıyoruz. Şehitlerimizi anlatırken de kuşkusuz tarihimiz oluyoruz. Birbirine bağlı koparılamaz iki anlatım özünde aynıdır. Yılın belli bir kesitine tarihimizi sıkıştırmıyoruz. Şayet tarihimizi bilmiyor ve dersler çıkaramıyorsak, geleceği kazanamayız. Şehitlerimizin bıraktıklarını doğru anlıyor muyuz? Çağrılarına bağlı olmak nedir?

17'lerin kaybı birçok bakımdan Maoist hareket açısından tarihi önemdedir. Bu, tartışmasız bir olgudur. Onlar, devrime akan ırmağın durdurulamaz adı oldular. Kalemler onları anlatmaya yetmez. Önderlerimizi, yoldaşlarımızı duygusal, sadece yaşanmışlıklarla anlatmayı değil, ama ideolojik-politik olarak bizlere öğrettiklerini aktarmayı ve yaşamsallaştırmayı esas alıyoruz. Bu ne demektir? 17'lerin devrim kararlığını kuşanmaktır. Hizmetine, kendilerini adadıkları devrimci ideolojiyi pratikleştirmektir.

"Vartinik'ten Mercan'a" sözünde koca bir tarihi fedakârlık ve geleceği kazanma tutarlılığı vardır. İktidar uğruna Halk Savaşı'nda ısrar edenlerin tarihi... 17'lerin tarihi önemini anlamak istiyorsak kanla yazılmış yürüyüşümüze bakmalıyız. Zorlu ama aşılması gereken ve bedeller ödenen kavga tarihidir. 17'lerin meydan okuyuşu enternasyonal bilimimizin, hareketimizin mücadele çizgisinde kavranmasıdır.

Kaypakkaya yoldaş, Kürecik dağlarında bir temel attı. Halk Savaşı silahıyla iktidar yolunda, öğrencileri dövüşmeye devam ediyor, devam edecekler de... Bu tarihi mücadelede, kendileriyle birlikte ve kendilerinden önceki yoldaşlarının cüretini kuşandılar 17'lerimiz. Onlar sadece normal bir çatışmada sonsuzlaşan savaşçılar değildi. On yediler mütevazi ama kararlı, her türden oportünizme, sapmaya karşı örülmüş bir set oldular.

Bugün 17'lerin önemini, bıraktıkları tarihi kararlılığı, devrime olan inançlarını anlamayanlar, onların neden sınıf düşmanları tarafından imha saldırısına uğradıklarını anlayamazlar. 17'ler, tasfiyeciliğin bağrına saplanan kızıl bir hançerdir. Komünist devrimci ruhu buradan gelir. Kırılmanın, ideolojik inançsızlığın, savrulmanın, yenilmenin somutlaştığı, tasfiyeciliğin ortalığı sardığı bir dönemde, Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağını dalgalandırdılar. Bu netliktir, inançtır, savaşı yükseltme ısrarıdır.

Onlar da, önderleri ve tüm yoldaşları gibi cesareti ve cüreti kuşandılar. 17'ler bir çağrıdır, tarihimizde yapılan en büyük çağrıdır. Hiçbir bildiri, hiçbir kararlılık ilanı, 17'lerin bıraktığı çağrı kadar net, gerçek ve önemli olamaz. Önemini kavrayalım! Lafızda değil, bıraktıkları ideolojik, politik mücadeleyi omuzlayalım.

Maoist hareket, 17'lerin yokluğunu her aşamada hissediyor, hissetmeye de devam edecek... Bu büyük ağır darbenin tarihi tecrübesini, mücadelede daha yeni mevziler yaratmanın bedeli olarak kavrayacaktır. Devrime karşı kayıplarımızdaki sorumluluğumuzu unutmadan, halk savaşı silahına sarılacaktır.

Bugün dünden daha önemli ve yakıcıdır. 17'lerin mevcut politik iddialı duruşu, önümüzü aydınlatan bir meşaledir. Onlar bugün fiziki olarak aramızda değiller ama bıraktıkları kararlılık, ideolojik netlik, politik atılım ve bunun sayesinde öğrencileri, savrulmalara, tasfiyelere meydan okumaya devam ediyor, edecekler. Bizler önderlerimizden, iktidar yolunda kararlı olmayı öğrenmeliyiz, daha fazla çalışmalı, savaşı geliştirmek için daha fazla cesur olmalıyız.

Süslü laflarla şehitlerimizi anlatamayız, savaşın yasalarını kavratamayız. Mücadelemizin silahları bellidir, onlara sarılalım. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir, bıkmadan öğrenelim ve yaşamsallaştıralım. Savaşmak bedel ister, bedeli göze alalım. Parti, devrimin biricik aracıdır, partiyi güçlendirelim. İşçi ve emekçi köylünün devrimci iktidarı uğruna mücadelede hiçbir güç Kaypakkayacı hareketi engelleyemez. Buna inanalım. 17'ler bu pratiklerin toplamıdır. Kavgada ustalaşanların takipçisi olacaksak, ateşten gömleği giymeye hazır olmalıyız. Durma vakti değildir...

17'lerin gidişi, ağırdı, ama giderken bıraktıkları, o kadar kalıcı ve o kadar büyüktü ki, bu ağırlığı taşımayı öğrenmeyi başarıyoruz. Devrimci güçlerin bir bütün olarak silahsızlandırılmaya çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. Hareketimiz, tarihinden aldığı güçle, 17'lerin ideolojik, politik duruşuyla bu saldırılara karşı devrimci görevlerini yerine getirecektir. Halk savaşı, iktidar alma silahıdır. Silahsızlandırılamaz. Bugün 17'leri her zamankinden daha fazla hatırlatma ve yaşamsallaştırma zamanıdır.

İbrahim'den Cafer'e kanla yazılan tarih durdurulamaz. Bu nehir çoğalarak akmaya devam edecek. Devrimin sıra neferleri, önderleri, komutanları 17'lerimiz bizim devrim bilincimiz ve zafer andımızsınız. Maoist hareketin fonksiyonerleri, sizinle birlikte büyük kuşatmalara göğüs gerdi. Yaşadıklarımızın hiçbiri bu kadar ağır değildi ama ayağa dikildiler ve öğrenmesini bildiler. Her zaman size layık olmayı da başaracaklardır. 17'leri anmak, savaş çağrılarını yaşamsallaştırmaktır.

MKP dava tutsakları

İLAN

Suna ÇILGIN

Yoldaşımız, dostumuz, güleç yüzlü SUNA'mızı yakalandığı hastalık sonucu 24 mayıs 2009 tarihinde kaybettik. Ailesine, yakınlarına ve dostlarına başsağlığı dileriz.

Strasbourg'tan Devrimci Demokrasi okurları

İsyanın alnında ışıyacak gülüşüleri

Dördüncü ölümsüzlük yıldönümlerinde aileleri 17'leri anlatıyor...

Kendini halkına adayan gerçek bir devrimci ve halk savaşçısının yaşamını anlatmaktan gurur ve onur duyarım.

Köy yaşamımız bilindiği üzere hep çalışmayla geçti. Çalışkanlığı ve güçlü oluşu belirgin bir durumdaydı Cafer'in. Yardımsever birisiydi, işi bitti mi, köyde başkasının tarlasına koşardı. O kadar güçlü, düşünceli ve pratik birisiydi ki, sanki bizim de anlayamadığımız o gerçek devrimci yönü daha o yıllarda kendini hissettiriyordu. Lise yıllarında (1973-75) o dönemin ilerici devrimci önderleri Kaypakkaya, Gezmiş, Çayan ve daha niceleri öncülüğünde Cafer Cangöz, çok dikkatli, titiz, dürüst girdiği devrimci mücadeleden ödün vermeyen kişiliği ile davasına sahip çıkarak, 35 yıl boyunca onurlu kişiliği ve devrimciliğiyle pekiştirmiştir.

Herkesin bildiği gibi 1970'li yıllar devrimci hareketin güçlü olduğu dönemlerdi, bu süreçte Cafer Cangöz, 1976 yıllarında, zaman zaman güneydoğu ve doğu anadolu bölgesinde devrimci çalışmalarda bulunmuştu (bunun öncesinde güneyde Adana ve çevresi). Bu çalışmalarından dolayı doğu ve güneydoğu Anadolu bölgesinde partiye çok sayıda devrimci ve sempatizan kazandırmıştı. 1979 yılında Diyarbakır Sıkıyönetimi tarafından gözaltına alınmış, 15 günlük gözaltı süresinde vücuduna elektrik verilmesi suretiyle yapılan işkence sürecinde ser verip sır vermemişti. 15 günlük gözetim süresinin ardından serbest bırakılmıştır (suç unsuru tespit edilememişti). O dönemler zaman zaman Dersim'e de gider, çalışmalara katılırdı. 1980 yılına gelindiğinde ihtilalin 4'üncü günü (16 Eylül 1980) akşamüstü Diyarbakır Merkez Çarşı Karakolu'nun önünden geçerken polisler alır ve 120 günlük gözaltı süresinde 56 gün bir fiil işkencede kalarak, ser verip sır vermeyerek bütün o dönemin devrimcilerine önderlik yaparak, Caferleşme efsanesini halkına hissettirmiştir. Çünkü o dönem gözaltına alınıp da kısa sürede çözülmeyen devrimcilere işkenceciler, 'sen de mi Caferleştin' diye söylemlerde bulunuyorlarmış. 120 günlük gözaltı süresinden sonra serbest kaldıktan sonra o dönemin işkencecileri birbirine girer, 'bu adamı kim serbest bıraktı' diye.

56 günlük işkence süresindeki bir anısını anlatmıştı. 6 gün Filistin askısında kaldıktan sonra bunu asker indirir tuvalete götürür, tuvalette teneke ile su bulunur, bunu birden alıp kafasına çekerken asker dipçiklen girişmiş, çok ağırına gitmişti ki 56 günlük işkence umurunda bile değildi. Gözaltından çıktıktan sonra bir süre Dersim kırsalı, ardından Ankara'da çalışmalara devam ederken 1998 yılında Ankara'da gözaltına alınır. 93 günlük işkenceden sonra Diyarbakır'daki dava arkadaşlarının yanına gönderilir, arkadaşları ile buluşmadan önce 18 gün Diyarbakır'daki zindanlarda tekrar işkence görür. Diyarbakır zindanlarında hapishane koşullarını düzeltmek amacıyla sık sık ölüm oruçları yapılmaya başlandı, bunun en ağırı 1986 yılında 6 devrimcinin şehit olması ile sonuçlandı. 55'inci günün gecesi, saat 1'de sona ermesi ile ölüm orucunda bulunan birçok devrimcinin istekleri yerine getirilmiş. Çoğu devrimci artık son dakikalarını yaşıyordu, çünkü durumlar çok ağırdı, ölüm orucu öncesi ağır işkenceye maruz kalmışlardı ve de 54 gün çok deneyimsiz bir ölüm orucu dönemiydi. Bu ölüm orucu Diyarbakır Hapishanesi'nin son ölüm orucuydu, çünkü devrimcilerin isteği olmuştu.

1988 yılında hapishanede tünel bulunması sonucu Cafer Cangöz ve onunla beraber diğer dava arkadaşları sürgüne (Eskişehir Hapishanesi'ne) gönderildiler. Eskişehir Hapishane koşullarının da aynı kararlılık içinde yapılan eylemlerle iyi koşula getirilmesi sağlanmıştır. Esikşehir Hapishanesi'nde tünel çıkması sonucu devrimcilerin Aydın Hapishanesi'ne sevkleri sırasında 2 devrimci yolda (ölüm oruçları devamında) su kaybı ve işkence nedeniyle şehit düşmüştür. (Bunu da anlattı, Cafer'le Mehdi Zana'yı birlikte kelepçelemişler. Aydın Hapishanesi'ne koyarken ikimize çok işkence yaptılar diye anlatmıştı. Mehdi Zana'ya Halo derdi.) Aydın Hapishanesi'nde ve daha sonra Adapazarı Hendek ilçesindeki açık hapishanesinde bir süre kaldıktan sonra serbest kaldı ve aynen çalışmasını devam ettirdi. Biz aile idik, kardeştik ama o kesinlikle güncel konuşmaların dışında kimseye başka bir şey anlatmazdı, konuşulanlara sadece gülerek cevap verirdi (tepkilere). Çalışmalarına aralıksız devam etmiştir. Taa ki 1995 Beyazıt Meydanı'nda devlet güçleri tarafından alınıncaya kadar. Bu süreçte de devlet konuşturamamıştır Cafer Cangöz'ü. Konuşturamazdı da, çünkü o bir devrimciydi, davasının adamıydı. 1996 yılı ölüm oruçları (Bayrampaşa) başlayınca direnişçi yüzü, gücü, tecrübesiyle o ağır ölüm orucu süresince, deneyimli yönü nedeniyle fazla devrimci ölümleri olmamıştır. Devletle yapılan pazarlıklar sonucu yine devrimciler kazanmıştır.

Ardından 1999 yılı ölüm oruçları, operasyonlar derken, burada da örnek devrimcilik ve tecrübesi ile, saldırılar sonucunda Edirne'ye sevk edilmişlerdir. Edirne Hapishanesi'nde 3 Temmuz 2000 yılında tahliye edilerek Erzurum Aşkale ilçesindeki askeri birliğe askerliğini yapması için sevk edilmiştir. O benim için de abim değildi, halkının malıydı. Hep halkı için vardı. Cafer Cangöz güçlü fiziği, üstün zekâsı, teorisiyle tartışılmayacak bir devrimciydi, komünistti, Maoist'ti.

Cafer Cangöz'ün kardeşi

17 karanfilimize...

Ölümsüzlüğünüzün dördüncü yılında yine öfkelerimize sarılarak, kavgamızı büyüterek, dosta düşmana karşı yine filizlenip dal vermekteyiz. Sizler hep yaşadınız... Bazen bir ananın, babanın ağıdında, bazen bir çocuğun sessizce resimlerinize bakmasında, bazen bir yârin gözyaşında, bazen de kardeşlerin ve yoldaşların söylediği türkülerde oldunuz.
Çoğalıyoruz işte. Kimimiz Cafer, kimimiz Berna, kimimiz Binali...
Bıraktığınız mirasa ve değerlerimize sahip çıkarak, bu kavgada yürümeye devam ediyoruz.
Mercan şehitleri ölümsüzdür
Binali Güler ölümsüzdür

Güler Ailesi

Haziran'da gök 17 kez gürledi

Devrimci tarihimizin izinde yürüyoruz. Bunun kökleri 1938'lere dayanır. Belki Dersim'de doğmakla, o devrimci geleneğin toprağında doğmakla, sınıfsız-sömürüsüz bir dünyanın düşüyle atılıyoruz kavgaya en önde. İşte Ahmet de bunu yaptı. Ahmet çok cesur birisiydi. Güçlüydü, kendine güveni yüksekti. Köyde yaşadığımız zamanlarda, zaten gerillayla iç içeydik, onlar biz, biz onlardık. Ahmet de o dönemlerde gerillanın düzenlediği köy toplantılarına katılır ve bazı mütevazi sorumluluklar alırdı. Ara ara İstanbul'a çalışmak için gelirdi. Ve tekrar köye giderdi. Devlet köylerimizi yaktıktan sonra İstanbul'a yerleştik. Ahmet çalışıyordu. Çalıştığı yerlerde işini iyi yapıyordu, yetenekliydi ve kavrayışlıydı. Devrimci mücadele ailemize uzak değildi. Ahmet önceleri okumaya az zaman veriyordu ama sürekli söylediği bir şey vardı; "Kapitalizm olduğu sürece, yaşama hakkı bize tanımayacaklar. Mücadele etmek gerekir" diyordu. Sinmek, susmak, korkmak... Bunları Ahmet aşmıştı. Daha sonraki zamanlarda Ahmet çok okumaya başladı. Gecelerini ve gündüzlerini okumaya harcadığını görüyorduk. Elinde Marks yapıtları, Lenin ve daha başka yazarların kitapları... Aslında biz anlıyorduk, Ahmet'in kendini bir şeylere hazırladığını ama içimizde gizli tuttuk, tıpkı onun da içinde o amacının ateşini büyütmek için harcadığı çabanın nedenini bize söylemediği gibi, ama anladığımızı zaten biliyordu. Ahmet kapitalizmin sömürü çarklarına karşı mücadele hattını belirledi ve sosyalizmin özgürlük dünyasına giden kızıl ırmağa karıştı. Onun ve 17'lerin şahsında, sosyalizm mücadelesinde düşen tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Ahmet Perktaş'ın ailesi

Öncelikle 17 kızıl karanfilimizin aramızdan ayrılışlarının 4. ölümsüzlük yılına girerken 17'leri ve tüm dava yoldaşlarını saygıyla selamlıyoruz. 17'lerimizi andığımız şu günlerde bizim de onları anlatmamız gerektiğini bir görev olarak biliyor ve ondan öğrendiklerimizi aktarmak istiyoruz. İbrahim Akdeniz'den öğrendiklerimiz; mücadeledeki kararlılığı, özveri, davayı kavrayıp karatmanın asıl hedefleri olduğudur. İbrahim, devrimciliği boş zamanında yapan birisi değildi. Devrim ve devrimcilik onun bir yaşam tarzıydı. Her anını buna göre örgütleyen birisiydi İbrahim. Ve bu anlamda bir örgütlülüğün halk düşmanlarına korku ve panik yarattığını da ne çok görüyoruz. Bugüne kadar hiçbir eylem ve etkinliğe korkumuzdan dolayı katılmazdık. 17'ler içerisinde ölümsüzleşen İbrahim Akdeniz'in cenaze törenine ise hiçbir korku düşünmeden ve saldırıları göze alarak katıldık. Bundan sonra her eylem ve etkinliğe katılma noktasında tereddüt yaşamıyoruz.

İbrahim Akdeniz'in ailesi

Bunca hakaret ettim, bu çocuk bana cevap vermedi ve 17 Haziran'da 16 yoldaşıyla beraber şehit düştü. Bu uğurda can veren şehitlerimizin analarıyla, babalarıyla, kardeşleriyle, eşleriyle ve çocuklarıyla bir araya gelerek, Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği adı altında şehitlerimizin bedenlerine sahip çıkmanın yanında, düşüncelerini, mücadelelerini kendimize rehber alarak bu yürüyüş kervanına katılmalıyız...
Çocuklarımıza uygulanan bu tecridin tüm topluma uygulandığı bilinciyle, "İçeride, dışarıda hücreleri parçala" şiarını kuşanmalıyız. Kendimizi de bu mücadelenin bir parçası olarak görmeliyiz.

Ersin Kantar'ın amcası

Göğün uçsuz bucaksız mekânında seni arar gözlerim. Zamanın sensiz geçen her acımasız anında, hep kulağımda olan "gerilla benim için her şey, herkesin mutluluğu için savaşacağım" sözün, bir çığlık gibi derinden ve anlamlı bir şekilde saplanıyor yüreğime.
Hatırlıyor ve gülüyorum... Annemin evdeki devletle el ele verip, "siz mi kurtaracaksınız bu halkı" vb. sözlerine karşılık gülerek ve kararlılıkla, "Vartinik'te bir köm, kömün içinde..." diye şakayla karışık o uzayıp giden şiirler, saygı duruşları, sloganlar bir annenin endişeli yüreğine bu denli yaklaşıp, pes ettirip, "eee iyi iyi tamam gidin de kurtarın" sözleri ve sonra sen ciddi bir edayla "Benim düşmanıma düşman, dostuma dost ol"lu uzun uzun bir anlatış. İşte o göğün uçsuz bucaksız, bulutların parça parça, güneşin ise bir görünüp bir görünmediği, acaba demek istemesem de tekrar yaşama hasreti o anların ve yazmak istediğim o kadar çok şey varken burada noktalıyorum. Sen benim için anlatılmaz bir kitap gibisin, aç aç oku diyebilecek kadar güzel bir yaşamsın çakır gözlüm. Abim, hasretim, yoldaşım, seni ve sizleri 17 kez anıyor, saygıyla ve hasretle selamlıyorum.

Çağdaş Can'ın kardeşi

Kardelen düştü Munzur'uma...

Yıl 2005, ay Haziran, gün on yedi! Mevsimi değildi, on yedi karanfil, on yedi kardelen düştü toprağa, Munzur'uma.
O Munzur ki, yıllardır saklar koynunda yiğitlerini. Sakınır rüzgârından, geçit vermez düşmana. O gün, binlerce yiğidini koynunda barındıran Munzur'um, birer birer uçuruverdi on yedi şahanımı. Hiç başı dinmemişti Munzur'un, yıllardır yağan yağmur misali bombadan, kurşunlardan. O gün haziran sıcağında karlar yağmıştı Munzur'uma.
Annem aynı çocuğunu üçüncü kez doğuracaktı. Sancısı daha ağırdı şimdi. Sancısı bittiğinde paramparça bir Aris doğmuştu. İnceden inceye bir ağıt yaktı. Ahh!.. Ciğerim, başını okşamaya kıyamadığım, ninnilerle büyüttüğüm, Aris'im, nasıl deşmişlerdi yüreğini, nasıl. Peki, alabilmişler miydi etinden, kanından inançlarını?
Annem o büyük acısını avuçlarının arasına aldı. Sımsıkı, var gücüyle sıktı. Aldı göğsüne koydu. Bir an sessiz kaldı, düşündü her kapı çalışını, oğlunu beklediğini, her çatışma haberinde yüreğinin yerinden çıktığını. Artık beklemez olmuştu, yüreğini, canını almışlardı.
Aris'i şimdi yanı başındaydı. Mekânı, Dersim doruğu Mercan'dı, Munzur'du. Başladığı yere, tekrar geçmişe dönmüştü. Gözünden sakındığı esmer oğlu Alaattin'i, lise yıllarında bir Şerif, gerilla yıllarında bir Aris olmuştu. Gurur duydu. Sabahlara kadar süren hırçın tartışmalarını hatırladı. O kadar çok hatırlanacak şey vardı ki, düşlere kaldı. Bir an kendine geldi, çattı kaşlarını, gururluydu. Koynunda sakladığı yiğidini Devrim yolunda şehit vermişti.
Şimdi süzülür dipsiz uçurumlardan gökyüzüne doğru Şahan'ı. Analarımızın, halkımızın yarım kalan düşleri, bir zılgıt, birer kızıl bayrak olacak, düşmandan hesap sorulacak. Dalgalandıracak kızıl bayrağını dağlarının dört bir yanına.
Alaattin'imin, Şerif'imin, Aris'imin ve on altı yoldaşının sonsuzluğa uğurlandığı 17 Haziran'ın dördüncü yıl dönümünde onları saygıyla anıyorum. Tüm Devrim şehitleri ölümsüzdür. Kızıl bir meşaledir Devrim yolunda.

Alaattin Ataş'ın kardeşi Kıymet

Dursun ailenin tek erkek çocuğuydu ve her zaman bizim gurur kaynağımızdı. Aslında onu bu kelimelerle anlatmak istemiyorum. Dursun daha ilkokuldayken bile ona verdiğimiz harçlıkları harcamayıp tutsak yoldaşlarına yollardı. Biz bunu bilmiyorduk, ortaokula geçtiği dönem bir gün bunu bizimle paylaştı. Önce bize çok garip gelmişti, şaşırdık ama yine de bir şey diyemedik çünkü onun hiç yanlış kararlar vermediğini biliyorduk, bize bu güveni vermişti. Dursun önceleri tepkimizden mi korkuyordu bilmiyorum ama bu olaydan sonra artık her şeyini anlatıyordu. Dursun asıl örgütlülüğün aileden başlaması gerektiğini söylüyordu. Çok ama çok inatçıydı, hiç pes etmiyordu. Hiç yorulmadan, bıkmadan aynı konuyu defalarca anlatıyordu. Biz Dursun hayattayken ona bu kadar sahip çıkmıyorduk. Davasına, bize öyle şeyler vermiş ki, bugün her şeye koşup, her şeye gitmeye çalışıyoruz. Kısaca söylemek gerekirse, davası onun her şeyiydi, sonunda davası uğruna canını bile feda etti. Eğer örnek alınacaksa, sabrı, inatçılığı, kararlılığı, hiç pes etmeyişi, davasına ve yoldaşlarına olan sevdası örnek alınsın istiyoruz.

Dursun Turguc'un ailesi

Demokrasi Devrimle Gelecek
Halk İçin
Devrimci Demokrasi

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GÖSTERİ ORGANİZASYON LİMİTED ŞİRKETİ
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ferda Baş Yayın Türü: Yaygın Süreli
Yönetim Yeri: KARTAL: İstasyon Cad. Pınar İşhanı Kat:2 Daire:38 KARTAL
Tel-Fax: (0216) 389 65 63

Teknik Hazırlık: Kardelen Yayımcılık Adres:
Mahmut Şevket Paşa Mah. Sivas Sok. No:2 Kat:3
Okmeydanı/İSTANBUL Tel:(0212) 238 37 76
Faks:(0212) 238 37 96
Baskı: SM. Matbaacılık
Adres: Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sokak NO:10 A
Blok Yenibosna Bahçelievler-İST. Tel (0212) 654 9418

BÜROLAR
İZMİR: Şehit Fethi Bey Cadde No: 13 Eski Eshot İşhanı Kat:4 Konak/İzmir Tel-Fax: : (0232) 482 01 63 • **KARTAL:** İstasyon Cad. Pınar İşhanı Kat:2 Daire:38 KARTAL Tel-Fax: (0216) 389 65 63 • **MERSİN:** Hastane Cad. 5111 Sok. Ekrem Örkün İşhanı No:71/8 Kat:3 • **MALATYA:** Dabakhane mah. Boztepe Cad. Babacan İşhanı Kat:4 No:28 Tel: (0422) 323 06 97 • **AMED:** İskender Paşa Mah. İnönü Cad. MA-GÜL İşhanı Kat:4 No:109 Dağkapı/Amed • **ATİNA:** Spiro trikoupi 21 10683 eksarxia GREECE/Yunanistan
e-mail: devrimcidemokrasi_yunanistan@yahoo.com.tr •
YD TEMSİLCİLİĞİ: Kaiser-Wilhelm Str. 275 47169 Duisburg/DEUTSCHLAND e-mail: d.demokrasi@googlemail.com

Facebook çöplüğünde 13,9 milyar dakika!

Son yılların en büyük 'sosyal ağ' sitesi olarak tanımlanan Facebook'ta kullanıcılar sadece nisan ayında 13.9 milyar dakikalarını harcadılar. Rakam, geçen seneye göre ise yedi kat arttı. Sosyalleşme aracı olarak tanımlanan bu sitenin üye sayısı ise dünyada 200 milyon, bu rakamın yaklaşık 5 milyonu ülkemizden. Kullanıcı sayısının her gün ortalama 250 bin arttığı bu "sosyalleşme" programı, sermeye sahiplerine devasa bir kazanç sağlıyor. Geçtiğimiz günlerde yüzde 1.96'sını Rus bir internet firmasına satan Facebook sahipleri, bunun karşılığında 200 milyon dolar aldı. Tamamı 10 milyar dolar eden bu ağın kar kaynağı elbette ki büyük bir kalabalığın asosyalleştirilmesinden geçiyor. Kişilerin tüm bilgilerini girdiği ve özel yaşamlarının büyük bir kısmını ortaya döktüğü bu "sosyalleşme" sitesinde, öğrencisinden memuruna milyonlarca insan vakit geçiriyor. Kapitalist-emperyalist üretim sistemi içerisinde sermayenin ve devletlerin çıkarlarına göre her şeye yabancılaştırılan insanlar "sosyalleştirilmek" için ise sahiplerine devasa karlar kazandıran internet sitelerine yönlendiriliyorlar.

Yabancılaşan insanların 'sosyalleşme' alemi!: Bir makinenin başında oturarak yapılan "sohbet"leri, "arkadaşlık"ları "sosyalleşmek" olarak algılayan insanlar yaratan kapitalizmin, insanları yabancılaştırmada, çürütmekteki başka bir silahı, Facebook ve benzeri siteler oluyor. İnsanın insanadoğaya yabancılaşması sonucu meydana gelen; insanlarla iletişim kuramayan, yalnız, asosyal kişilikler, sanal bir ortamda "sosyalleşmeye" çalışıyor. Otobüste yanında yolculuk ederken ürktüğü, yolda başını kaldırıp yüzüne bile bakmadığı, konuşamadığı-konuşmadığı, yakınını ise arayıp sormadığı, paylaşımda bulunmadığı insanla ancak sanal ortamda iletişim kurabilen insanlar, "sosyal" olarak tanımlanan bu sitelerin birer asalağı haline sokuluyor. Bu sitelerde samimiyetten uzak, daha çok da yalanın-sahteliğin kol gezdiği bir ortam içerisinde birilerini tanımaya, paylaşım içerisine girmeye çalışan insanlar buralardan sakat ilişkiler yakalıyor ve her geçen zaman içerisinde kirlenmeye biraz daha izin vererek kendisi için ucube bir yaşam yaratılmasına göz yumuyor.

Denetim için ideal bir araç!: İnternet gibi bir teknolojiyi kendi çıkarları için şekillendiremeyen milyonlarca yığın, sermayenin kar çıkarları doğrultusunda bu teknolojiyle kendisini yönlendirmesini izlemekle yetiniyor. Bu site sadece sahibi olduğu kişilere büyük bir kar sağlamıyor. Milyonlarca kişinin olduğu bir yer elbette ki diğer sermaye sahiplerinin de ağzını sulandırıyor. Bu yüzden bugün Apple, Nike, Victoria's Secret, Toshiba, Red Bull, Disney, Sony gibi şirketler Facebook'u mesken etmiş durumdadır. Kazandırdığı karların, yarattığı asosyalleşmenin yanı sıra şu da ayrı bir gerçektir; tüm kişi bilgilerinin girildiği ve üye olanların rahatlıkla bu bilgileri görebildiği böyle bir ortam 'fişlenmek' için de ideal bir zemin yaratıyor.

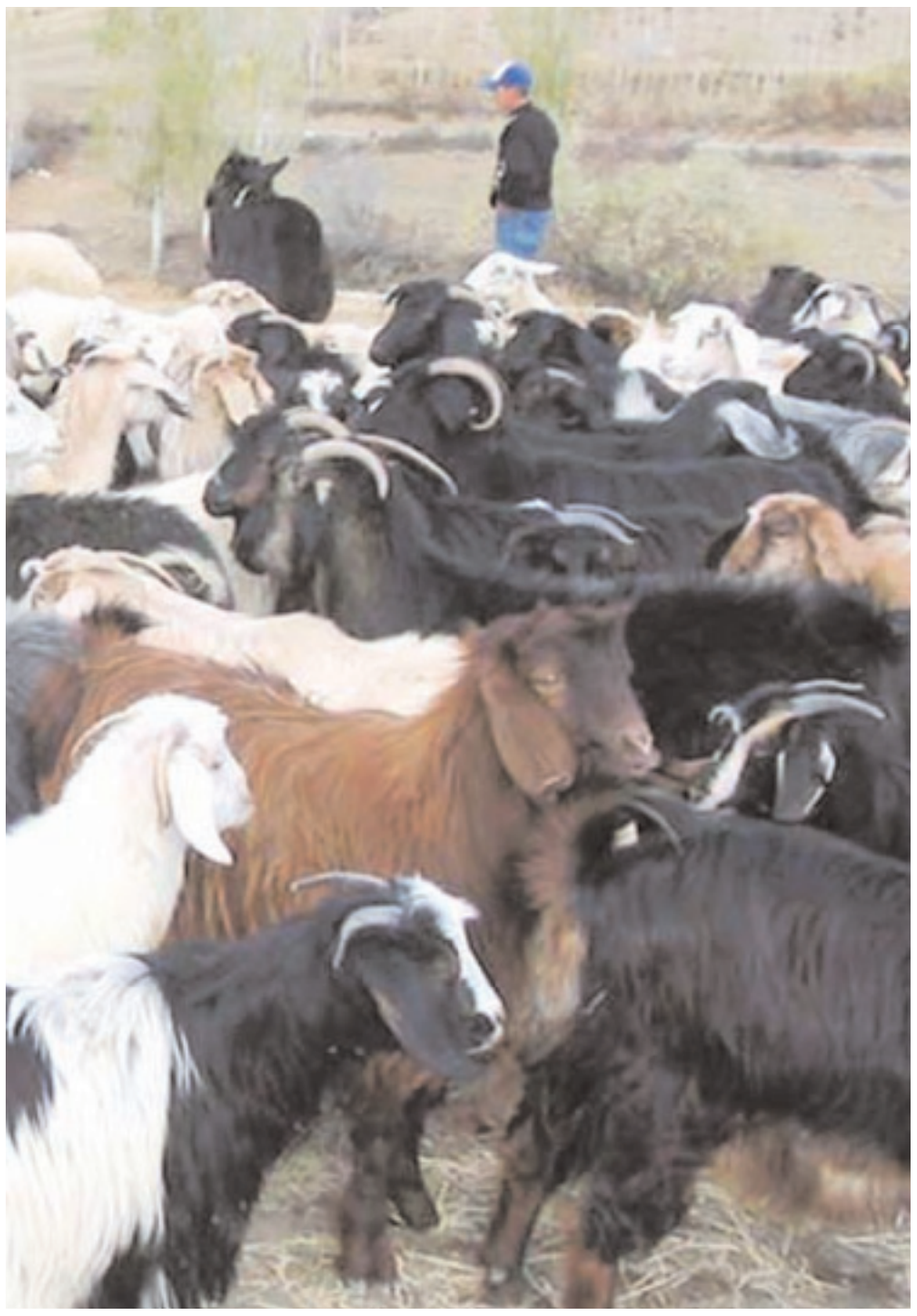

Dersimliler devletin koyduğu mera yasaklarından şikâyetçi

DERSİM- Dersim'in 5 bölgesinde, 7 Mayıs ile 7 Ağustos tarihleri arasında 'güvenlik bölgesi' uygulaması başlatılacağı açıklandıktan sonra, uygulanan mera yasakları halkın yaşamını olumsuz etkilemeye devam ediyor. Genelkurmay Başkanlığı tarafından, Hozat, Ovacık ve Çemişgezek ilçeleri arasında kalan 5 bölgenin, 'askeri güvenlik bölgesi' olarak ilan edilmesi ile beraber, arıcılık, yaylacılık yapan halkın, buralara girmesine izin verilmiyor.

Hayvancılık yapan ve her sene yaylalara çıkan Dersimliler, bu kez de 'askeri güvenlik bölgesi' uygulaması nedeniyle yaylalarını kullanamıyorlar. Aynı şekilde, arıcılık da bölgede önemli bir geçim kaynağı ve 'güvenlik bölgesi' uygulaması arıcıları da vurdu.

'Güvenlik bölgesi' uygulamasının etkilerini, Ovacık ilçesinde görüştüğümüz Dersimliler'den dinledik. Halk, muhtarlıklara ulaşmış resmi bir belge olmamasına rağmen, yaylalara çıkmaktan korkuyor. Zira yaylalarda ölüm tehlikesi kol geziyor.

Adını açıklamak istemeyen bir köylü (S.D.): Bu uygulama öncelikle yaylacı olan biz köylüleri kötü etkiledi. Benim 90 küçükbaş hayvanım var, şu günlerde yaylada olmamız gerekiyordu ama bu mera yasağı nedeniyle çıkamadık ve hayvanlarımız kötü durumda, gün geçtikçe kilo ve süt kaybı yaşanıyor. Zaten burada verimli bir arazi olmadığı için hem ben hem diğer köylüler kötü durumda. Bir an önce bu keyfi uygulamanın kaldırılmasını ve mağduriyetimizin devlet tarafından karşılanmasını istiyorum. Duyarlılığınız için teşekkürler.

A.A.: Bu uygulama köylüyü mağdur etti. Zaten ekonomik kriz var, bir de bu mera yasağı bizim belimizi büktü. Merkeze gidemez olduk, borçlarımızı ödeyemiyoruz ve hayvanlarımız kötü durumda, otlak sorunumuz var. Bir an önce bu yasağın kaldırılmasını istiyorum. Sizin aracılığınızla yetkililere sesleniyorum. Bırakın yasaları değiştirmeyi, köylü zor durumda, köylüyü perişan ettiniz. Sizleri ben, bir köylü olarak, duyarlı olmaya çağırıyorum...

Ö.S.: Benim tek geçim kaynağım hayvancılık ama bu yasak nedeniyle perişan durumdayız. Zaten köylerimizi yaktılar, bu sefer de mera yasağıyla önümüze dikildiler. Benim durumumda çok sayıda insan var. Bir an önce yasağın kaldırılmasını istiyorum. Zaten muhtarla görüştüm, daha bana resmi bir belge gelmedi diyor. Yaylaya çıkacam ama korktuğum için çıkamıyorum. Sonunda ölüm olabilir.

Deniz Balkı (Ovacık Kültür Derneği Başkanı): Belli bölgelerde, Hawaçor tarafı, yaylalar serbest ve buraya Şavaklılar geliyor, bu bir soru işaretidir. Diğer bölgeler, Ada ve Kırkmerdiven bölgesi yasak, ben bu farkın ne olduğunu yetkililerin açıklamasını istiyorum. Ovacık'a ekonomik anlamda ciddi zararlar vermektedir. Hem esnaf, hem köylü zor durumdadır. Bu uygulama, taraflı ve Dersim bölgesine karşı devamlı uygulanan haksızlıklardan biridir.

SEMPOZYUM ULUSAL SORUN-KÜRT SORUNU

(Tarihsel - Kuramsal Kökleri, Emperyalizmin Rolü, Güncel Durum, Proleter Tutum)

Sempozyuma dair

"Ulusal Sorun–Kürt Sorunu" Sempozyumu, coğrafyamızda, gerek kendi tarihsel dönemi gerekse de konu özgülünde geliştirdiği fikirlerle, günümüzdeki tartışmalara kuvvetle ışık tutan İbrahim Kaypakkaya'ya atfen gerçekleştirilecektir

Sempozyum'un İbrahim Kaypakkaya'ya atfedilmesinin nedeni sadece İbrahim Kaypakkaya'nın 36. ölümsüzlük yıldönümü değildir. Zira İbrahim Kaypakkaya'nın komünist niteliğini oluşturan temel, "ulusal sorun", "Kemalizm", "devletin niteliği" ve daha bir dizi meselede ülkemiz devrimci hareketinin zaaflarından nitel kopuşudur.

İbrahim Kaypakkaya'nın, dünyaya ve ülkemize dair geliştirdiği fikirlerin, döneminin öne çıkan siyasal figürlerinden farklı olarak, (bilhassa neo-liberalizmin ideolojik bakımdan görünürleştiği ve giderek egemen hale gelmeye başladığı 1990'lı yıllardan günümüze) sahip oldukları içerik itibariyle bilinçli bir şekilde perdelendiği ve "popüler bir figüre" dönüştürülemediği görülmektedir.

Egemenlerin bu "bilinçli tercihleri"nin, aydınlattığı zeminde, güncel siyasal tartışmaların en önemli başlıklarına değinmeye çalışan sempozyumun, İbrahim Kaypakkaya'nın fikirleri şahsında, daha da zenginleşeceği kanısındayız.

Neden Ulusal Sorun?

Ulusal sorun, çağımızda, genel olarak dünyada özelde ise ülkemizde, milyonları yakından ilgilendiren yakıcı bir güncel-siyasal konu olmaya devam ediyor.

Bu kapsamda "Kürt Sorunu", Ortadoğu'da ve ülkemiz siyasal yaşamında, önemli belirleyenlerden biri olduğu gibi, içerisinden geçtiğimiz zaman diliminde, emperyalizmin bölgesel "çözüm planları", DTP'ye dönük saldırılar ve ne zaman yapılacağı belli olmayan "Kürt Konferansı" çerçevesinde yoğun tartışmalara konu olmaktadır.

ABD emperyalizminin bölgedeki planları çerçevesinde oluşturmaya gayret ettiği yeni bölgesel statüko içerisinde, Kürt ulusal sorununun "sorun olmaktan çıkarılması" süreci işlemekle birlikte; Kürt halkı başta olmak üzere, bölge halklarının insanca bir yaşam ve demokratik bir düzen zemininde, ortak ve kalıcı çıkarları etrafında bir araya gelmesi ihtiyacı, yakıcılığını koruyor.

Öte yandan, ülkemizde, kendisini toplumun farklı kesimlerinde ve katmanlarında yakıcılıkla hissettiren "Kürt ulusal sorunu"; aynı zamanda, sınıfların varlığı üzerine temellenen çeşitli sosyal eşitsizliklerin ve sorunların varlık alanlarıyla da kesişmektedir. Dünya ve ülke gündemlerine "sınıf temelli" politik yaklaşımlar getiren siyasi çevrelerin de varlık alanlarını kesen "ulusal sorun"da, söz konusu farklı siyasal çözüm projelerinin de sempozyumun ortaya çıkaracağı tartışmalar zemininde ifadelendirilmesi ve değerlendirilmesi son derece önemlidir.

Bu sempozyumla amaçlanan, "genel olarak ulusal sorunda, özelde ise Kürt ulusal sorununda, halkların ve ezilen ulusların çıkarları temelinde, farklı fikirlerle konuyu tartışmak; emperyalizmin ve gerici sınıfların ideolojik hegemonyasının aşılması ihtiyacını ortaya koyarak, bu mücadele zemininde mütevazı bir katkı sunmak" olarak özetlenebilir.

Bu yaklaşım etrafında, iki gün ve dört oturum şeklinde tasarlanan sempozyumun programı aşağıdaki gibidir.

27 – 28 Haziran tarihlerinde, Ankara'da yapılacak sempozyumun, ilk iki oturumunda (1. gün) "ulusal sorun" kavramlaştırması temelinde, tarihsel ve güncel verilerle, nasıl bir sosyolojik zeminin tarif edildiğine dair daha çok genel bir çerçeve oluşturmak; son iki oturumunda ise (2. gün) 1. oturumda genel çerçevesi ortaya konan tartışmalar ışığında, ülkemiz özgülünde tartışmanın somut yansısı olan "Kürt ulusal sorunu"nu irdelemek ve sorunun çözümü noktasında farklı yaklaşımları değerlendirmek hedeflenmektedir.

İki gün süresince, sabah ve öğlen gerçekleştirilecek oturumlarda, konuşmacılara öncelikle 20 dk. sunum hakkı tanınacak, ardından dinleyicilerin soruları toplu şekilde alınarak, cevap ve toparlama için her konuşmacıya 10 dk. daha konuşma süresi verilecektir.

Emperyalistlerin stratejik çıkarları doğrultusunda Kürt ulusal sorununun gündeme alındığı ve 'iyimser' havaların estirilerek Kürt ulusal hareketinin tasfiye ve imhasının amaçlandığı bir süreçten geçildiği hepimizin malumu. Böylesi bir tahakküm planı, bölge halklarının geleceğini önemli boyutlarda etkileyeceği, ihtimalden öte bir gerçeklik arz ediyor. Dolayısıyla Kürt ulusal sorunu hiçbir şekilde kayıtsız kalınamayacak önemde olup, emekçilerin, demokratların, devrimcilerin ve de komünistlerin başlıca gündemlerinden birini oluşturmaktadır. Ve yine tarihin bize yüklediği bir sorumluluktur ki, bu sorun emperyalist hegemonyaların, uşağı iktidarların çözümüyle değil, emekten, bağımsızlıktan, devrimden yana bir mücadele temeli ile çözüme kavuşabilecektir. İşbu anlaşmaya hizmet etmeyi, demokrasi ve devrim güçlerini bu anlayış etrafında birleşmesini, sorunun gerçek çözümü noktasında fikirlerin tartışılmasını ve ortak bir mücadele fikrinin oluşturulmasını hedefleyen bu mütevazı eylemin önemli olduğunu ve önemsenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Katılımlarınızın önemine işaret ederek, katkılarınızın bir fikir üreteceğini ve zenginlik katacağını umuyoruz.

1.GÜN: 27 HAZİRAN CUMARTESİ

Açılış Konuşması: Uğur YEŞİLTEPE (Demokratik Haklar Federasyonu)

I. OTURUM: KURAMSAL
MARKSİZM VE ULUSAL SORUN
SAAT: 10.00-13.00

Katılımcılar:
- Ender HELVACIOĞLU
- Metin KAYAOĞLU
- Emrah CİLASUN
- Yüksel AKKAYA
- Mete KAYNAR

Oturum Başkanı: Yaser GÜNDAY

ÖĞLE ARASI:13.00-14.00

II. OTURUM: TARİHSEL
KÜRT ULUSAL SORUNU, KEMALİZM, LİBERALİZM
SAAT: 14.00 – 17.00

Katılımcılar:
- İsmail BEŞİKÇİ
- M. Kemal COŞKUN
- Şehmus GÜZEL
- Temel DEMİRER
- Sait ÇETİNOĞLU

Oturum Başkanı: İbrahim KARAKAYA

2.GÜN: 28 HAZİRAN PAZAR

III: OTURUM: GÜNCEL
ULUSAL SORUN, EMPERYALİZM
SAAT: 10.00–13.00

Katılımcılar:
- Babür PINAR
- Muzaffer ORUÇOĞLU
- Sibel ÖZBUDUN
- Recep MARAŞLI
- Sinan ÇİFTYÜREK

Oturum Başkanı: Zuhal KIRMIZIOĞLU
ÖĞLE ARASI:13.00-14.00

IV. OTURUM: ÇÖZÜMSEL
KÜRT SORUNUNDA POLİTİK TUTUM
SAAT:14.00–17.00

Katılımcılar:
- Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
- Demokratik Haklar Federasyonu
- Demokratik Toplum Partisi
- Emek Partisi
- Ezilenlerin Sosyalist Platformu
- Özgürlük ve Dayanışma Partisi
- Partizan
- Sosyalist Parti

Oturum Başkanı: Temel DEMİRER
Kapanış Konuşması: Adil OKAY

İNŞAAT MÜHENDİSLERİ ODASI TEOMAN ÖZTÜRK SALONU-ANKARA

DHF DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU

TARİH 27 28 HAZİRAN CUMARTESİ PAZAR 2009

www.demokratikhaklarfederasyonu.org

İLETİŞİM: 0312 430 82 66